

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAVA UYANIYOR'UN ÇOKSATAN YAZARI

ELISE KOVA

TAHTIN KÖPEĞİ

ALTIN MUHAFAZLAR SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AZAP DOLU GEÇMİŞİ OLAN BİR BÜYÜCÜ KAN BAĞINDAN DAHA DERİN DOSTLUKLAR HAZİNE AVIYLA GEÇECEK BİR YAZ

JAX WENDYLL GEÇMİŞİNİ UNUTMAYI TER-
cih ederdi. Ancak ağza alınmayacak suçlarının cezası
olarak ömür boyu tahta hizmet etmeye mahkûm edil-
mişti. Bundan sonra tek görevi, Solaris İmparatorluğu'nun
uçarı küçük prensi Baldair'e hayatını adamaktı.

Batı'nın önde gelen soylularından Erion da kraliyet ailesiy-
le ilişkilerini ilerletme ve arkadaşlarıyla sakin bir yaz geçirme
arzusuyla saraya gelmişti. Ancak Jax o güne dek yaşamış en
namlı korsanlardan Adela'nın gizli odasını tesadüfen keşfedin-
ce, Prens Baldair bu macera fırsatına balıklama atlayacaktı.

Her köşe başında yeni bir gizemin belirdiği Oparium'da
onları lanetler, cinayetler ve hayaletler bekliyordu.

"Elise Kova yine en iyi yaptığı şeyi yapmış.
Okuru daha ilk cümleden hikâyenin içine çekerek
gerçek dünyayı tamamen unutmaya zorluyor."

—THE BOOKISH CRYPT

TAHTIN KÖPEĞİ

için övgüler

“Merak uyandırıcı yeni unsurlar ve aşına olduğumuz karakterlerin mükemmel birleşimiyle *Tahtın Köpeği* okurlara hem nostaljik hem de heyecan dolu bir deneyim sunuyor.”

—21ST CENTURY ONCE UPON A TIMES

“*Tahtın Köpeği* seve seve tüm günümü verdiğim bir kitap oldu. Onunla beraber yedim, çalıştım, hatta uyudum bile – sürükleyici hikâyesi elimden bir an için bile bırakamayacağım kadar iyiydi.”

—IN LIBRIS VERITAS

“Bir seri kalbinizi çaldığı zaman, o dünyayı daha çok keşfetmek istiyorsunuz – Altın Muhafızlar serisi de okurlara bunu sunuyor!”

—MILKY WAY OF BOOKS

ELISE KOVA hep fantastik dünyalara ilgi duydu. Bir şekilde İş Yönetimi yüksek lisansı yapabilecek kadar gerçek hayata odaklanmayı başardıysa da hemen ardından kendi büyü sistemini yaratmak için en sevdiği yazma battaniyesinin altına kıvrıldı. Şu an Florida'nın St. Petersburg şehrinde yaşıyor ve yazmadığı zamanları video oyunları oynayarak, anime izleyerek ya da okurlarıyla sosyal medya üzerinden sohbet ederek geçiriyor.

TAHTIN KÖPEĞİ

Tahtın Köpeği
Özgün Adı | *The Crown's Dog*
Elise Kova

Yabancı Yayınları | 410

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Ece Çavuşlu
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mart 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-91-8 (karton kapak)
ISBN: 978-625-7550-87-1 (ciltli)

Türkçe Çeviri © Ece Yücesoy, 2022
© Yabancı Yayınları, 2022
© Virginia Boecker, 2016

Sertifika No: 46603

Bu eser Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com – info@yabanciyyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ELISE KOVA

TAHTIN
KÖPEĞİ

ALTIN MUHAFAZLAR SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

Çeviren
Ece Yücesoy

Kendi başının çaresine bakan herkes için

ANA KITA

GÜNEY
LYNDUM

DOĞU
CYVEN

HILAL
KITASI

ENGEL ADALAR

BATI
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

LAU

SILME

YON

KESISIM

ORE

ANTO

POHEAT

DAMACIUM

GECH

SORICIUM

IO
GOLD

ALDA

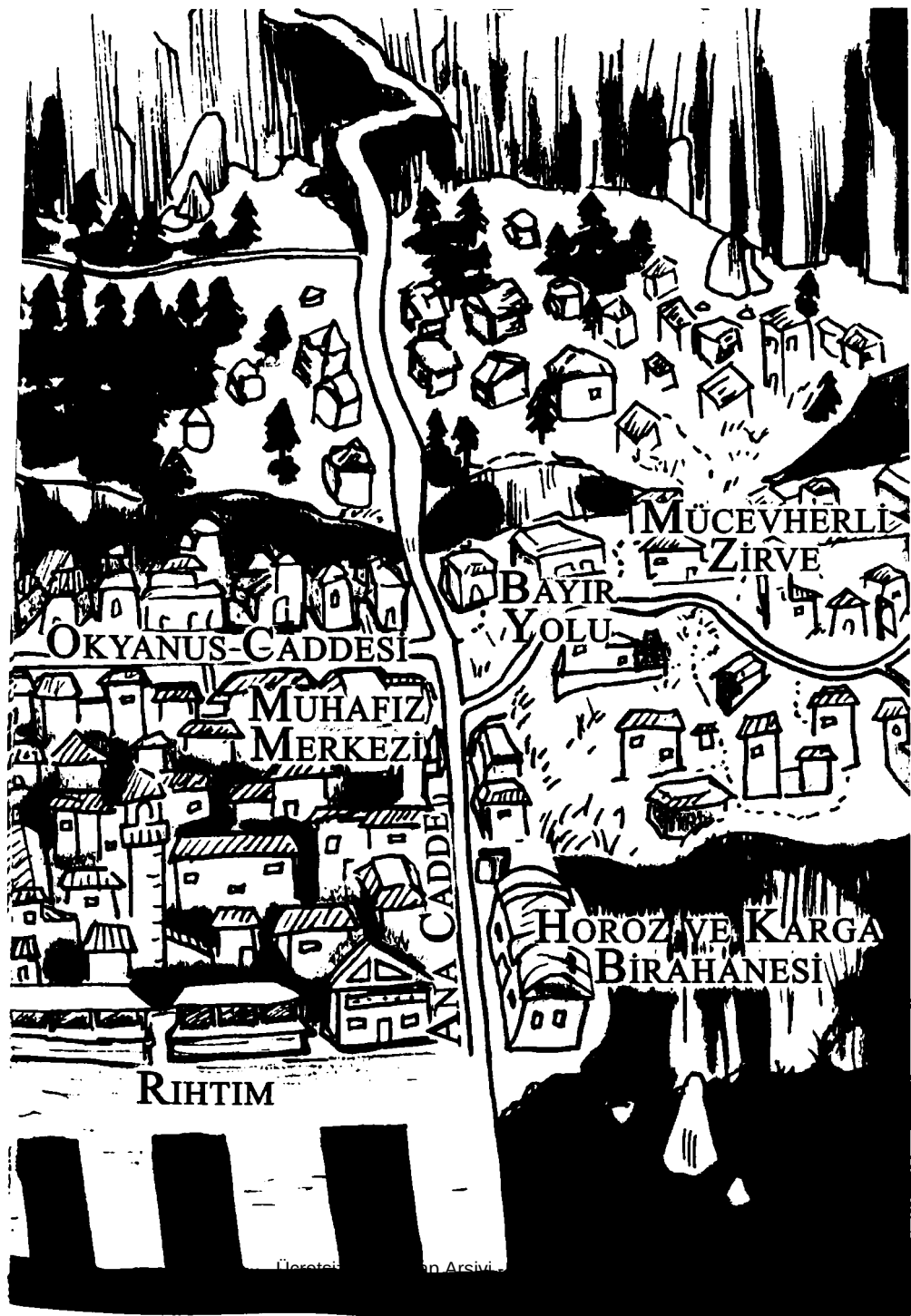
KUZEY
SHALDAN

OPARIUM

İMPARATORLUK
MALİKÂNESİ

PAZARYERİ CADDESİ

LİMAN
AMİRLİĞİ

ÖNSÖZ

Bu kitap –bu üçleme– Hava Uyanıyor serisinden önce geçen olayları anlatıyor. Fakat...

Bu kitap, okurların orijinal seriden önce veya sonra okuyabilecekleri şekilde yazıldı.

Hava Uyanıyor serisini okumuş olanlar, bu kitaptaki dünya ve karakterlere kendilerini daha aşına hissedebilir. Okumamış olanlar ise Altın Muhafızlar üçlemesiyle başlayarak daha büyük bir hikâyenin ilerleyişine kronolojik olarak tanıklık edecekler.

Eğer orijinal seriyle başlamak isterseniz ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Ya da devam edin ve Solaris İmparatorluğu'ndan geçmiş en seçkin savaşıçı grupla tanışın.

Yakalanırsa bu onun sonu olacaktı.

Jax bunu yedi sefer yapmıştı – bununla sekiz mi olmuştu yoksa? Ve biri hariç hiçbirinde ne yakalanmış ne de ihbar edilmişti. *Bu sefer farklı olacak*, diye teskin etti kendini.

Avucunun içine güzelce yerleşmiş zarif parmaklar Jax'in gerginliği yüzünden ince bir ter tabakasıyla kayganlaşmıştı. Kızı kameriye, şafak sökmeden önceki loş saatte gölgelerin içinde kalmış bir gölgeden ibaret olan o yere götürdü.

"Burada kal," diye emretti. "Değersiz gözlerin, güzelliğinde gezinmesini istemeyiz." Geniş sırtışı kızın kıkırdamasına sebep oldu ve Jax parmağını kızın hâlâ şiş olan dudaklarına bastırdı. "Sessiz ol yoksa istenmeyen gözleri üzerimize çekebilirsin."

Kızın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve hafifçe başını salladı. Genç kadın güzeldi: hokka gibi bir burun, Güney'e özgü lepiska saçlar. Ama Jax için sadece bunlardan ibaretti. Başka bir kadın, başka bir sabah, adına çalıştığı genç kız avcısının arkasını temizlediği başka bir iş.

"Güzel," diye fısıldadı kıza doğru eğilerek. Sırtışı, bir hayvanın dişlerini göstermesine benzedi. "Çünkü eğer yakalanırsak, eminim ailenin bu konu hakkında söyleyecek bir çift lafı olacaktır."

Kızın mükemmel kavisli kaşları çatıldı. “Bunu yapmazsın.”

“Ben yapmam ama *insanlar* konuşur, tatlım, özellikle de kale halkı.” Jax, İmparatorluk Sarayı kadar dedikoduya susamış bir yerde hiç bulunmamıştı. Senatodaki kadınlar ve erkekler efsanevi vampirler gibiydi, dedikodu da onlar için kandı. Kokusunu alır almaz saldıırıya geçerlerdi.

Prens Baldair bir lordun küçük çiçeğindense saray hizmetkârları ya da muhafız adayları gibi daha ulaşılabilir meyveleri koparmayı düşünmeliydi cidden. Ama bu, anılmaya başladığı isimle “Gönülçelen Prens” için fazla kolay olurdu.

Jax kesişen koridorları inceledi.

Buraya daha önce sadece bir kez, buraya çıkan gizli merdiveni ilk keşfettiği zaman gelmişti. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de etrafta hiç yaşam belirtisi yoktu. Duvar halıları eski püsküydü ve tozdan grileşmişti. Heykeller örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

Solaris İmparatorluğu henüz gençti, sadece otuz beş yıllıktı. Ama Lyndum’un Solaris Krallığı ilk çağlara uzanıyordu. Bu eski neslin Güney Sarayı, üç yıl önce tehlikeli suçları nedeniyle tahta hizmet etmeye mecbur bırakılmasıyla Jax’in hem evi hem de hapishanesi olmuştu. Kadim bir yapıydı ve derinlikleri çoğu insan için bir sırdı, bu yüzden de tehlikeli olduğu düşünülürdü ve yasaklı bölgeydi.

“Eh, etrafta kimse yok gibi.” Kıza yanına gelmesini işaret etti.

Kız pencere pervazlarının birine parmağını sürterek kalın toz tabakasında uzun bir çizgi bıraktı. “Uzun süredir kimse gelmemiş gibi görünüyor.” Yüzünü buruşturdu ve aniden hapşırıldı.

“Senin için daha da iyi.” Kızı yönlendirirken hızlı bir tempo tutturdu.

Koridor boyunca Baba’nın değişen evrelerini gösteren heykeller vardı. Kaosun en güçlü olduğu zamanlarda dolunay tarafından güçsüzleştirilmiş ve cılız yüzünde derisini kemikten ayırabilecek kadar çoğalmış kırışıklıklarla yaşlı bir zavallıdan, ay tamamen gökyüzünden kaybolduğunda tanrısallığın safi simgesine dönüşmesi – zaferi ölümsüz bir tanrı.

Jax, heykelin elinde tuttuğu sivri uçlu mızrağı yakalayıp döndürdü. Metalik bir *klik* sesi duyuldu ve kapı mandalı yerinden çıkarken soldaki duvar iç geçirme benzeri bir sesle açıldı. Yanındaki genç kadının nefesi kesildi.

“Başka bir gizli geçit mi?”

“Bu koridorlarda senin bildiğinden çok daha da fazlası kıvrılıyor.” Çoğu kişinin bilebileceğinden daha fazlası olduğuna bahse girerdi. Jax taş cepheli kapıyı açtığı noktaya kadar ittirdi. “Gelin, güzel hanımefendi. Şafak söktüğünde babanızın sizin yatakta olmadığını fark etmesini istemeyiz.”

Jax bir elini kaldırıp omuz hizasına getirerek başparmağı ve işaretparmağını birbirine sürttü. Parmaklarını ayırdığında ise tam da onu yerleştirdiği yerde, havada süzölen bir alev zerresi belirdi. Kabaca yontulmuş tünele turuncu bir bulanıklık yayarak engibeli zeminde kayıp düşmemelerine ancak yetecek kadar ışık sağladı.

Jax gözlerini tekrar kıza çevirdi. Orada öylece donakalmış, sanki Jax ona doğru savuracağı bir kılıç çıkarmış gibi gözlerini karşıındaki adama dikmişti. Jax beklediği tepkiye kendini hazırlayarak ağırlığını bir bacağından diğerine verdi.

“S-sen bir büyücüsün,” diye kekeledi kız.

“Öyleyim.” Jax sırtıttı. “Ve sen de Lord Coven’in en küçük kızı-sın. Ve bu da bir gömlek.” Kıyafetlerini çekiştirdikten sonra duvarı işaret etti. “Bu da taş.”

“Benimle oyun oynamal” Kızın sesi tizleşmişti. “Baldair neden bana bir büyücünün eşlik etmesine müsaade etsin ki?”

“Çünkü ben onun en sadık köpeğiyim.” Jax kıkırdadı. “Gel hadi.” Tekrar kızın eline uzandı.

Adamın parmak uçları tenine değeri değmez kız, Jax onu ateşiyile yakmış gibi elini çekip özenle öteki eliyle sardı. “Bana dokunma, seni canavar.”

Kelimeler kulaklarında uğuldarken Jax ânında elini geri çekti. Kızın bakışları Jax’in ateşinin olabileceğinden on kat daha yakıcıy-

di. Bu, Güney'e taşındığından beri gittikçe aşına olduğu bir bakıştı ve Kristal Mağaralar Savaşı'ndan beri daha da kötüleşmişti.

"Pekâlâ, sana dokunmayacağım." Jax omuz silkti. "Ama yakınımda kal yoksa aşağıda kaybolabilirsin."

"Seninle beraber aşağı geleceğimi nereden çıkardın?" Kız kapıya doğru geriledi.

"Çünkü sen sarayın çıkışlarından birine ulaşana kadar iyiden iyiye sabah olur ve herkesin gözlerinin önünde o utanç yürüyüşünü yapmak zorunda kalırsın." Genç kadının mavi gözleri Jax'ten geldikleri koridora kaydı birden. Jax bir adım geri attı. Ne kadar sinir bozucu, yaralayıcı ve önyargıları fazlasıyla *Güneyli* olursa olsun bir kadını tehdit etmeyecekti. Kasten değil.

Dünyanın hakkımda ne düşünmesine izin verirsem vereyim.

"Ya da..." dedi dalga geçercesine nefesi kesilmiş gibi yaparak, "bir büyücünün yardımını alıp gizlice kısa yoldan çıkabilirsin."

Kız arafta kalmıştı. Yaşadığı iç çatışma yüzünün her tarafından açıkça okunuyordu. Ancak mantık, önyargı karşısında ender görülen zaferlerinden birini kazandı ve kız bekleyen karanlığa onunla birlikte adım attı.

Jax başını dik tuttu, omuzları salınarak uzun adımlarla yürüyordu. Kız, kaskatı ve sessiz bir kefenle sarılmışçasına onu takip ediyordu; bir prensle yaşadığı skandal kaçamaktan gizlice dönen o uçarı kızıdan eser yoktu. Jax elini uzun siyah saçlarından geçirerek yüzüne düşen tutamları çekti. Böylesi daha iyiydi, insanlar ona çok yaklaşmayı akıllarından geçirmediğinde her şey daha iyiydi.

Yolda tek bir sapak vardı; duvarın içinde, Jax'in bilmediği yerlerin derinliklerine kıvrılarak uzanan dar bir geçit. Bu geçidi yeni keşfetmişti ve o da kazayla olmuştu zaten. Başkentin mağaralarını keşfe çıkıp içlerinde ne olduğuna bakmaya henüz zamanı olmamıştı. Muhtemelen bu şansı asla elde edemeyecekti.

Hayatı artık tek bir amaç üzerine kuruluydu: Tahta hizmet etmek. Bunun dışındaki her şey ikincildi. Onun için çok az şey vardı.

“Buradan nereye gideceğiz?” diye fısıldadı kız gergince. “Burası çıkmaz yol mu? Büyücü...”

“Sadece başka bir kapı.” Jax taş tünellerin keskin bitiştirindeki ahşap panellere oyulmuş oluklara uzanırken gözlerini devirdi. İyice yüklendi ve kapıyı yalnızca ikisinin geçebileceği kadar yana çekti.

Centilmen numarasına devam ederek kıza önden buyurmasını işaret etti.

Leydi onu dikkatlice süzdü ama başını dik tuttu ve kendini açıklığa sıkıştırarak geçmeye başladı. Sonunda hafifçe bir dönmesi gerekti ama çok geçmeden ötedeki loş odaya yalpalayarak girdi ve keskin bir şekilde nefesini içine çekti.

“Ne oldu?” Jax beklenmedik herhangi bir tehdidi savuşturmak amacıyla parmaklarının ucunda büyüyle kendini açıklıktan ittirdi.

Ama orada başka kimse yoktu. Daha önce geçtiğiyle aynı odaydı. Şafağın erken saatleri kalın toz tabakasını aydınlatırken odayı hayaletimsi bir alevle kaplıyordu. Jax alışkanlıkla en boş kitaplığı ittirip duvara yaslayarak girişlerini bir kez daha kapadı.

Leydi dehşete düşmüş bir hayranlıkla duvarların birinde asılı olan halıya bakıyordu, hantal dokuma dikildiği çubuğa zar zor tutunuyordu. Öyle özel bir şey değildi. Ana sarayda bunun üç katı güzelliğinde duvar halıları vardı. Kızın hayranlığını uyandıran şey, siyah arka plan üzerindeki mavi, üç başlı mızraktan ibaretti.

“Bu ne?” diye sordu kız, halıyı suçlarcasına dürtüklerken.

“Ben de siz bana açıklayabilir misiniz diye merak ediyordum.” Jax kollarını göğsünde kavuşturarak, onu takip eden alev zerresini söndürdü.

“Benimle oyun oynama, büyü.” Kız, az önce alevin olduğu yere baktı, onun şimdi yok olması kesinlikle kızın dikkatini Jax’in suratına çeken tek şeydi.

“Gözlerini benden alamıyor musun?” Jax bu iddiasını yutturmaya çalışırcasına sırtıttı. Kız muhtemelen alevin mavi hayaletinden gözlerini kırıştırarak kurtulmaya çalışıyordu hâlâ.

Bu fikirden iğrenerek hiç de leydilere yakışmayan bir ses çıkardı

ve dikkatini yeniden küçük duvar halısına verdi – esasında bir bayraktan büyük değildi. Yüzündeki düşmanlık yerini o yasaklı meraka bıraktı.

“Ne oldu?” diye sordu Jax, özenle şekillendirdiği imajına hakiki bir merakın sızmasına izin vererek.

“Gerçekten bilmiyor musun?”

“Belli ki.”

Kız onun yüzünü inceledi ama adamın yalan söylediğine dair hiçbir emare yoktu. Jax kızın bu garip tavrından hiçbir şey anlamamıştı.

“Bu onun işareti.”

“Onun?”

“Korsan Kraliçe’nin,” derken kızın sesi tamamen bir fısıltı hâlini almıştı.

“Korsan Kraliçe mi?..” Jax hafızasını yokladı. O büyürken Batı’daki liman şehri Norin’de her zaman korsan hikâyeleri anlatılırdı. Orada geçirdiği on beş yılda mutlaka bir şey duymuş olmalıydı... Birden dank etti. “Adela Lagmir mi?”

“Onun adını anmal” diye tısladı kız. “Eğer bunu yaparsan laneti uyandırırısın.”

“Bir hayaletten mi korkuyorsun?” Jax parmaklarını kaldırdı ve havada kapatıp açtı.

“Tüm canlılar içinde en çok bir büyücünün onun lanetini ciddiye almasını beklerdim.” Jax, büyücülerin “insan” olarak bile adlandırılmaya layık olmadığını kafasına not etti. “Sırf onun adını andığın için bile üç başlı mızrağı seni delip geçsin.”

Kız ciddi, diye fark etti Jax. Adela Lagmir hakkındaki hikâyeleri ve engin denizlere saldırdığı dehşeti çocukluğundan beri duyardı. Ama Norin rıhtımlarında onun adının anılmasının tek sebebi şanssızlığa gülüp geçmekti. Yelken bezi mi yırtıldı? Adela. Balıklar erken mi bozuldu? Adela. Onun adının, karşısında duran kadının bariz bir şekilde hissettiği korkuyla ilişkilendirildiğini hiç duymamıştı daha önce.

Güneyliler çok batıl inançlı. Yine de meraklanmıştı ve mantığını bir kenara bıraktı. “Neden onun adının bir lanet olduğunu düşünüyorsun?”

Jax sorduğuna ânında pişman oldu. Görevinden, amacından, ona emredilenden sapıyordu. Korsan lanetlerini ya da sembollerini umursamamalıydı. Baldair ona net bir emir vermişti ama o, yoldan çıkmıştı.

Sen sadece hizmet etmek için varsın, dedi suçluluğunun ve kendine duyduğu nefretin vücut bulmuş hâli olan ses zihninin gerilerinde onu azarlayarak.

Jax kızın açıklamasını durduramadan devreye kader girdi. Oda-
nın karşısındaki kapı aniden açılıp başka bir çifti ortaya çıkardı.

Gözleri ve saçları giydiği kıyafetler kadar koyu, bir ağaç gibi zarif ve uzun bir adam, esmer bir kadına eşlik ediyordu. Yüzlerindeki entrikayla dolu gülümsemeler, Jax’in saklanma yerleri olduğunu tahmin ettiği odanın çoktan kapılmış olduğunu görmeleriyle birlikte hızla kayboldu.

“Ah, Prensım, bu sabah erkencisiniz.” Ensesindeki saçları çekip kafasını geriye yatırarak iç geçirdi. Bunun kötü sonuçlanacağını şimdiden biliyordu.

“N-ne... Ana adına, sen burada ne yapıyorsun?”

“P-prens?” Bakışları Jax ve kapıda duran adam arasında gelip giderken bu sözcük genç kadının boğazında takılmıştı. “Prens Aldrik?”

Karşısındaki adamın kim olduğunu idrak edince kızın yüzündeki kafa karışıklığı ifadesi parça parça silinip gitti.. İmparatorluk’ta sadece iki prens vardı ve kız önceki gece genç olanıyla yatmıştı. Bu da geriye tek bir basit çıkarım bırakıyordu – karşılarında duran adam Veliaht Prens ve kötü şöhretli Ateş Lordu’ydu.

Jax bu idrakin yanında duran kızda uyandırdığı korkunun o eşsiz aromatik kokusunu neredeyse alabiliyordu. Bu, pek çok kez gözlemlediği bir tepkiydi. Aldrik’in istikrarlı bir şekilde kendini toplumdan soyutlamasının ve Kristal Mağaralar Savaşı’ndan he-

men sonra keskinleşen üslubunun iyice kötüleştirdiği karanlık bir hayranlık ve çarpık bir endişeydi.

“Jax.” Aldrik’in sesi uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi uğursuzca gürledi. “Neden burada olduğunu açıklamak için bir dakikan var; bu açıklamanın mantıklı olması ve Baldair’i içermemesi iyi olur.”

Veliaht Prens açıklamasını “mantıklı” bulmayacağından ve bu açıklama kesinlikle Baldair’i içereceğinden diyecek bir şeyi yoktu. Jax tırnaklarıyla uğraşarak o bir dakikanın geçmesini ya da Prens’in alev almasını bekledi.

Her ikisi de eşit derecede muhtemeldi.

ERION

Erion alnındaki teri sildi. Antrenman sahalarının sabahki serinliği gün ışığıyla kırılmıştı ve dağ yamacının zirvesindeki buzullardan esen ve hâlâ buz gibi olan rüzgârları neredeyse hoş karşılayacaktı.

Neredeyse.

“Şimdiden pes mi ediyorsun, Lord Erion?” Bu sabahki talimlerin lideri Albay Zeriam daha genç bir muhafıza yardım ettiği yerden seslendi.

“Tabii ki hayır.” Erion biraz dikleşti. Zeriam, Doğu’nun fethinde İmparator’un sağ koluydu. Batı Savaşı’nda en yüksek rütbeli komutandı, Baş Albay’dı. En son dört yıl önce Kristal Mağaralar Savaşı’nın sona ermesinde çok önemli bir rol oynamıştı.

Batı’da, Erion’un böyle bir adamdan onay görmeyi beklemesi karşısında kaşlarını çatacak pek çok kişi olabilirdi. Son Mhashan Kralı’nın katledilmesine yardımcı oluşunun Zeriam’ın değerini azalttığını düşünürlerdi. Ama burada öyle insanlar yoktu. Gurura ve tarihe önem vermeye devam etmiş ve Batı’da takılıp kalmışlardı.

Erion daha iyi yetiştirilmişti. Her yerde müttefikinin olmasının değerini biliyordu. Krallıklar yükselir ve çökerdi; tüm mesele galip olanın yanında yer almaktı.

Bu kişisel değildi. Politika asla öyle değildir. Ve dünya da devasa bir politik oyundu.

“Bir haftadan kısa süredir buradasın ve sanki sadece günlerin kalmışçasına çalışıyorsun.” Zeriam, Erion’un ahşap bir hedefe kılıcıyla saldırdığı yere geldi.

“Sizin kadar yetenekli birinin emrinde çalışma imkânım varken, Albayım, hiç zaman harcanmamalı.” Erion net ve rahat bir tavırla konuşmuştu. Sosyal oyunlar onun için çaba gerektirmezdi.

“Bütün kış özledğim övgü bu işte.” Zeriam kıkırdadı. “Genç prensimiz seni daha önce davet etmeliydi. Kendi eğitimine de faydası olabilirdi, ne de olsa sen gittiğinden beri onun sahaya düzenli olarak geldiğini hiç görmedim.”

Erion övünçle hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Geçen yaz Albay’a kendini, Prens’in beş gününü antrenman yaparak geçireceğini garanti ederek sevdirmişti. Bu rüşvet gerektiren bir başarı olmuştu ama tamamlandığında Erion’un, Kaçak Prens’i idare edebildiği algısı kuvvetlenmişti – bu da pek az kişinin öne sürebileceği değerli bir iddiaydı.

Gülümsemesi soldu. Erion’un arkadaş olarak gördüğü bir adamı kendi politik kazançları uğruna yönlendirmesinden gelen bir zaferdi bu. Annesi bütün kış, bunun doğru seçim olduğuna dair onu teskin edip durmuştu ama Erion’un yüreği hâlâ huzursuzdu.

“Ne oldu?” Albay, Erion’un ifadesindeki değişikliği fark etmişti.

“Ah, sadece Baldair’in beni kış için davet ettiğini düşünüyordum.” Erion kendisini çabucak toparlayarak kıkırdadı. “Kar bu kadar yükselmişken bana bu esintili koridorlardan daha az keyif verecek çok az şey var.”

“Sen ve senin zayıf Batılı kanın.”

“Ben de size aynısını söyleyebilirim, Albayım ama tam tersi için.” Albayla yakınlığını ölçmek üzere nabız yokluyor, ilişkilerinin sınırlarının nereye uzandığını görmek için hafifçe zorluyordu.

Albay alay edercesine dudak büktü ama bozulmuş gibi görün-

müyordu. “Bir seferinde yıllarca Batı’da bulunmuştum. Sıcaklığını gayet iyi biliyorum.”

“Bundan keyif aldığınızı söyledığınızı duymuyorum,” diye şaka yaptı Erion rahat bir tavırla. Eğer Albay, Erion’u sadece memleketinin fethinden bahsederek huzursuz etmeye çalışıyorsa hayal kırıklığına uğramak üzereydi. “Her neyse, anıları belki başka bir sefere yâd ederiz, zira yüz tekrarın daha ellincisindeyim.”

“Baldair yüzünü gösterene kadar iki yüz yaparsın.” Albay Zeriam sohbetlerinin bittiğini ifade etmek için başını onaylarcasına sallayarak Erion’un yanından geçti. Bir sohbette gücü elinde tutanın kim olduğunu, o sohbeti başlatma ve bitirme becerisinin kimde olduğuna bakarak söyleyebilirdiniz. “Kılıç ustalığında onu geçebilirsin.”

Erion bu iltifatı başını alçakgönüllü bir şekilde hafifçe sallayarak aldı ve ânında aklından çıkardı. Aldatıcı tevezudan mustarip değildi. Prens Baldair’in esrarengiz bir kılıç yeteneği vardı. Sanki kılıcını tutar tutmaz çeliği deriye dönüştürüyor, silah koluyla bir oluyordu. İkisinin yeteneği arasında, Erion ne kadar antrenman yaparsa yapsın aşılamayacak doğal bir uçurum vardı.

Baldair, sanki bir şekilde kendisi hakkında konuşulduğunu anlamış gibi, İmparatorluk’un antrenman sahası olarak kullanılan geniş, tozlu arazinin öteki ucunda belirdi. Görünüşüne bakılırsa, Prens yataktan çıkmaya daha yeni zahmet etmişti. Yeleği gömleğinin kırıklığını zar zor gizliyordu ve elleri saman renkli saçlarını tararken dolaşık tutamlara takılıyordu.

Ama yine de kimse ona kızmamıştı. Bu adam sahaya üzerine çuval geçirmiş, yıkanmamış ve sarhoşluktan sendeleyerek girebilirdi ve sanki Baba’nın yeryüzünde yürüyen suretiymiş gibi karşılanırdı.

İster soylu olsun ister alt tabakadan, herkes Baldair’in arkadaşıydı. Erion’un daha önce başka bir yerde görmediği bir rahatlık vardı üzerinde ve onun büyüüne kapılmış pek çoğundan biri olsa da Erion’un onu tamamen çözmesi için uzun bir yolu vardı. Genç kızlar kaderlerine yansın, Baldair’in gülümsemesi bulaşıcıydı. Gürleyen kahkahası, neşesinin tınılarıyla insanın iliklerine işlerdi. Hem

görünüş hem ruh hâli açısından altın gibi parlar ve lakabının hakkını verirdi.

“Bu Altın Prens’imiz değil mi?” diye dalga geçti Erion, ensesindeki teri silerken. Ailesini gururlandırmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, Baldair’in karşısında onların teşvik edeceği türden odaklı politik hesapları yapamıyor gibi duruyordu. Bu, güneş ışığının altında saklanmaya çalışmak gibiydi. Daha da utanç verici olan ise zaten bunu yapmak istememesiydi.

“Sen de başlama.” Baldair, Erion’u kolunun ön tarafını tutarak selamladı. “Şu sıralar herkes ‘Altın Prens’ meselesine takmış gibi duruyor.”

“Sana çok yakışıyor. Neredeyse Altın Uykucu kadar. Ya da Genç Kız Avcısı. Ya da Arkadaşlarını-Yalnız-Antrenman-Yapmaya-Terk-Eden. Ya da...”

“Anladım, anladım!” Baldair ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Ama o kız, ah, o kız, Erion, onu bir görmeliydin.” Diğer adam havada belli belirsiz, kaba hareketler yaptı. “O her şeydi.”

“Her şey’ ama sadece bir geceliğine.” Prens, hiçbir kızı bir mevsimden fazla tutmazdı. Açıkçası, bir mevsim etkileyici bir süre olurdu. Kötü alışkanlıkları geçtiğimiz yaz, o on altı yaşına bastıktan sonra, iyice batabileceği yeni bir dip keşfetmişti. O ve abisi kimin daha çok kadını yatağına alabileceğine dair berbat bir yarışa girmişlerdi. Bu, Erion’un Baldair’den bekleyeceği türden bir şeydi ama Veliaht Prens’in katılımı onu şaşırtmıştı. “Eğer böyle devam edersen, baban seni gerçekten hayatını yaşlı bir kadın olarak Ana’ya adaman için gönderecek.”

“Ben dikkatliyim!” dedi Baldair; sanki bu, davranışlarını mazur gösterirmiş gibi. “Hatta bu sabah onu kendim bile geçirmedim.”

“Sen yapmadıysan kim yaptı?” Erion neden sorduğunu bile bilmiyordu. Cevabı zaten biliyordu.

“Jax halletti. Yeni bir gizli geçit keşfetmiş ve...”

“Jax senin ayakcın *değil*.” Erion onu daha çok dehşete düşürenin hangisi olduğunu bilmiyordu: Açık bir şekilde Prens’in lafını

kesmiş olduğu gerçeği mi, Prens'in bunu umursamaması mı yoksa Erion'un bu hareketinden herhangi bir pişmanlık duymaması mı? Arkadaş olarak şakalaşırlardı ki bu dışarıya yansıtması gereken görünümdü. Ama bu arkadaşlık çok daha derinlere uzanıyordu ve aynı zamanda ailesinin politik amaçlarına hizmet ettiği gerçeğiyle ucuzlaşmış gibi de hissettiriyordu.

"Biliyorum." Baldair'in ses tonu ciddileşmiş, yanlarında olmayan arkadaşları için duyduğu hakiki endişe kendini göstermişti. Prens, Jax'i Erion'un sözüne dayanarak himayesine almıştı. Daha yeni tanıştığı bir adam için başka birinin sözüne güvenerek hâkim karşısına çıkan on üç yaşındaki bir çocuk. Erion, o gece Baldair'in aklına nasıl girdiğini ya da kendisinin soyluluğu bu kadar köklü ve hakiki birinin güvenini nasıl kazandığını hâlâ tam olarak anlayamıyordu.

Erion'un annesi durum karşısındaki duruşunu açıkça belli etmişti. Jax o korkunç suçu işleyip de unvanını kaybettiği an unutulmalıydı. *Le'Danların katillerle bir bağı olamaz.* Ama Baldair'in şefkati Erion'ununki cesaretlendirmişti ve hâlâ da öyleydi. Soylu bir isyandı bu.

"Onu kendi meşgul olduğum şeylere dahil etmenin ona... daha hoş karşılandığını hissettireceğini düşündüm," diye devam etti Baldair. "Kule'ye hapsedilmesinden iyidir."

"Neden onu daha normal şeylere dahil etmiyorsun, mesela antrenmanlara?" Erion iç geçirdi. Baldair'in niyeti kesinlikle iyiydi ama bunu hayata geçiriş şekli tatmin edici değildi.

"Büyücüler buraya asla gelmez." Prens antrenman sahasının ağzına kadar dolu zeminini işaret etti.

"Sen prensisin. Bunu değiştirebilirsin." Erion kraliyet ailesinden birine unvanını hatırlatmak zorunda kalacağını hiç düşünmezdi.

"İsyan çıkar." Baldair başını iki yana salladı. "Hayal edebiliyor musun? Savaştan bu kadar kısa süre sonra? Burası Batı değil, Erion; büyücüler burada hiçbir zaman hoş karşılanmadı."

Erion iç geçirerek sahayı boydan boya inceledi. Baldair'in söy-

ledikleri yanlış değildi ama bu, Jax kendini böyle bir konumda bulduğu için üzülmesine engel olmuyordu. Hüküm giymiş bir suçlu, bir yabancı ve bir büyücü; gerçekten istenmeyen bir zavallının mutlak tanımı.

“Bir büyücünün buraya gelmesinin yaratacağı kaosu görebiliyorum. Tam da...”

“...şöyle görünürdü,” diye onun cümlesini bitirdi Erion, karanlık bir uğursuzluk gibi sahaya hücum eden gölgeyi işaret ederek.

“Baldair!” Onlara doğru hızla gelen görkemli büyücüden kızgın bir bağırış yankılandı.

Prens Aldrik birkaç adım arkasında tembel tembel ilerleyen Jax’le onlara yaklaştı. Prens’in sadece varlığı bile yaşlısından gencine herkesi iki yana ayırdı. Yoldan çekilmelerinin nedeni saygı değil, korkuydu. Hepsinin yüzünden okunuyordu, gözleri bu duyguyla koyulaşmıştı. Prens’in Kristal Mağaralar Savaşı’na sorgulanması muhtemel katılımına dair fısıltılar, İmparator daha onları bastırmadan hızla yayılmıştı.

Prens de bu duruma neredeyse hiç yardımcı olmuyordu. Savaştan sonra hâli tavrı tamamen değişmişti. Çoğu kişi bunu bir prensin ilk savaşından sonraki doğal olgunlaşması, savaşın ve yaşamla ölümün ham gerçeklerinin onda yarattığı değişim olarak algılıyordu. Ama Erion daha derinlerde yatan bir şeyin farkındaydı. Daha büyük olan prensin gözlerinde Jax’in yansımasını görüyordu. Tamerinin bir daha mümkün olmayabileceği, ancak kalbin yeniden şekillenmesini gerektiren türden bir kırıklık.

“Aldrik, sesini duymam için saat henüz çok erken.” Abisi yaklaşırken Baldair abartılı bir tavırla esnedi. “Günün geri kalanında şiddetli baş ağrıları çekmeme sebep olacaksın.”

“Senin sadece varlığın bile bende şiddetli baş ağrıları yaratıyor,” diye hırladı Aldrik yumruklarını sıkarak.

Erion elini kılıcının kabzasına götürdü. Bu, Baldair’in yanında olduğunu göstermek için yaptığı bir hareketti. Ama aslında, Aldrik alevlerini çağırırsa çeliği onlara karşı hiçbir şey yapamazdı. Çünkü

Baldair kılıç kullanmakta ne kadar maharetliyse Aldrik de büyü konusunda öyleydi.

Ayrıca İmparatorluk'un veliahtına karşı savaşırsa annesi onu asla affetmezdi.

"Ne istiyorsun, kara koyun?"

Erion, Baldair'in abisine taktığı hiç de yaratıcı olmayan lakabın zaman içinde solup gideceğini ummuştu ama görünüşe göre varlığını koruyordu.

Aldrik bu iğnelemeyi duymazdan geldi. "Kendini ve saraydaki kadınların yarısını maskaralıklarınla rezil etmen yeterince kötü zaten. Ama Kule, skandallarını kapı dışarı edebileceğin şahsi geçidin değil."

"Kule mi?" diye mırıldandı Baldair masumca.

"Baldair... Jax, yapmadın değil mi..." diye fısıldadı Erion, önce iki prence, ardından da Batılı arkadaşına bakarak. Prens, gece randevusunu gizlice kaçırma işine Jax'i dahil ettiğini söylediğinde Erion bunun normal sınırlar içinde olacağını farz etmişti.

"Ben bir şey yapmadım." Baldair omuz silkti. "Jax, Melina güvenli bir şekilde çıktı mı?"

"Çıktı," diye onayladı Jax. "Gerçi biraz korktu."

"Onun korkunç olmaktan başka bir şey olmayı bildiğini sanmıyorum." Baldair abisine doğru kaba bir bakış attı. "Sanırım sana teşekkür edebilirim, *sevgili abim*, sonuçta tekrarı olmayacak. Ama sırf sen yatağına kadın alamıyorsun diye benim yatağımdakileri korkutarak kaçırmana gerek yok."

"Bu bir şaka değil, Baldair." Aldrik bir adım yaklaşarak kendini fiziksel olarak tekrar konuşmanın içine dahil etti. "Kule'nin güvenliği önemli. Eğer kız o geçidi hatırlarsa..."

"Jax, sence kız o geçidi hatırlıyor mudur?"

"Lafımı bölüp durmayı kes," diye hırladı Aldrik.

"Dünya senin etrafında dönmüyor, Aldrik."

"Senin aptal kaprislerine de boyun eğmiyor." Prens'in parmak eklemlerinde ateş çatırdadı. Erion dikkatle Baldair'e baktı. Aldrik'in

kardeşi olarak pek çok şeyden paçayı sıyrabilirdi ama bir sınırı aşmak üzereydi. “Cezanıza Büyüclük Bakanı’nın karar vermesine müsaade etmeliyim, ikinizin de.” Aldrik, Jax’i süzdü.

“Hadi ama, ona Victor de. Hepimiz onunla yakın olduğunuzu biliyoruz.” Baldair abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. “Hani bilmesem, arkadaşını iktidara getirmek için bütün Kristal Mağaralar Savaşı’nı senin düzenlediğini düşünürdüm.”

Aldrik sanki bir darbeden kıl payı kaçınırmışçasına geriledi. Yüzünü ifadesiz tutmak için yaptığı onca provaya rağmen, incindiğini bir an için gözler önüne seren yüz ifadesi kaçırılacak gibi değildi. Dikleşti ve en olarak Baldair’in ancak yarısı olsa da ondan iki baş uzun olduğunu gösterdi.

“Ne?” Baldair de abisinin fiziksel değişimini fark etmişti. “Dövüşmek mi istiyorsun? Antrenman sahalarındayız.” Genç prens kılıcını kavradı.

“Sadece onunla hemfikir ol ve tekrar yapmayacağını söyle,” diye ısrar etti Erion. Sahaya göz gezdirirken fısıltıları duydu ve atılan bakışları gördü. Olaya karışmak onu iyi göstermekle kalmayacak, aynı zamanda kesinlikle Baldair’e de faydası dokunacaktı. Bu da kazandığı için suçlu hissetmek zorunda kalmayacağı bir politik zafere olacaktı.

“Hayır, ben herkes gibi olmayacağım, onun karşısında sinmeyeceğim.” Baldair konu Aldrik olduğunda hem tamamen mantıksız hem de tam aksine bir o kadar da mantıklıydı.

“Buna saygı deniyor,” diye ısrar etti Aldrik.

“Buna korku deniyor.”

Büyük prensin suratı daha da asıldı.

“Prens Aldrik,” diye araya girdi Erion cesurca. Genç prensle bir yere varamamıştı, o yüzden şansını diğeriyle deneyecekti.

Aldrik, Erion’u süzdü ama araya girmesine müsaade etti. Erion’un babası onu Veliaht Prens’ten uzak durması için uyarmıştı. Eğer ailesi için güce yakınlığını koruyacaksa bunu sadece Baldair üzerinden yapmalıydı. Bu genel eğilimin aksine bir hamleydi, so-

nuçta veliaht Aldrik'ti ama Erion babasını sorgulamamıştı. Taleplerinde Erion'un hafife almadığı bir baskı vardı.

Ama Erion oldukça garip ve beklenmedik şekilde olsa da Veli-aht Prens'le de bir yakınlık kurmuştu. Batı'da aileleri nesillerdir birbirleriyle çatışma hâlindeydi. Ama belki de onları ortak bir noktada buluşturan, paylaştıkları bu tarihi.

İkisinin de Ci'Dan ve Le'Dan ailelerine özgü güçlü elmacıkmiklerine ve çene hattına sahip olmasının dışında, Batı'nın alame-tifarıkası olan saçları vardı. İkisi de Güney'de normalin dışındaydı, ebeveynlerinin biri oradan biri buradan olan iki dünyanın melezle-ri. Aldrik'in teninin hayaletimsi solukluğu Güney'e uyuyordu ama koyu gözleri hiç de öyle değildi. Erion ise tam tersinden mustarıptı.

"En azından yazın geri kalanında, yani burada olacağım süre boyunca, Kule'nin gelecekte yaşanacak olan maskaralıklardan hiç birine karıştırılmayacağına dair şahsen garanti vermem sizin için yeterli olur mu?"

"Ne?" Baldair öfkeli bir ses çıkardı. "Sen benim bakıcım değilsin."

Aldrik uzun bir an boyunca Erion'u tarttı, kardeşine döndüğünde bakışları sertleşmişti. "Sanırım sonunda güvenebileceğim biri var," diye dudak büktü. "Tamam, Erion, madem sen öyle istiyorsun, bundan sonra Kule'min karıştırıldığı herhangi bir olay senin başına patlar. Belki de cezayı bir başkasının üstüne alması kardeşimi aptalca kararlar vermekten alıkoymaya yeter."

"Ben bir prensim ve ne istersem onu yapacağım!"

"Baldair, *lütfen*." Prens, Erion'un açtığı kaçış yolunu mahvetmek üzereydi.

"Sen benim yedeğimden başka bir şey değilsin," diye iğneledi Aldrik. "Yani bir yedeğin davranması gerektiği gibi davran ve dünyanın sana bir gün ihtiyaç duyup duymayacağını bekle."

Baldair öfkeden köpürüyordu.

"Hadi gidelim." Erion durumun laf dalaşını geçip kaba kuvvete doğru ilerlediğini anlayınca genç prensi sürükleyerek uzaklaştırdı.

Olmaları gereken bir yer yoktu ama dünyanın, Veliaht Prens'in karışısı olmayan herhangi bir yerinde olsalar yeterdi.

Jax, Aldrik'in az evvel konuşulan sözlerin yankısını taşıyan sert bir bakışına maruz kaldıktan sonra onları takip etti.

"Sadece kıskanıyorsun. Senin gibi bir zavallıyı kimse asla seve-meyeceği için kıskanıyorsun." Baldair acımasızdı.

"Zorlama." Erion bir ateş patlaması bekleyerek gergince Aldrik'e baktı. Ama Veliaht Prens gerçekten de olgunlaşmıştı. Duyguların-da daha kontrollü, cevaplarında daha ölçülüydü. Genç kardeşini sıradan bir hizmetkârdan başka bir şey olarak görmüyordu – bir tanrının huzurunda hakaret eden bir fare. .

Her hâliyle örnek bir lorddu; korkutucu ve mesafeli. Bu, Erion'a her daim övmesi gereken bir şey olarak öğretilmişti ve kendini git-tikçe daha da özdeşleştirdiği bu alışılmışın dışındaki soyluyu daha da takdir etmesine neden oldu. Baldair'in sakladığı duyguların da farklı bir şekilde olsa da en az abisininki kadar hayranlık uyandırıcı olduğunu keşfetmişti Erion.

Onlar sarayın içine doğru ilerlerken Veliaht Prens'in mesafeli, gizemli gözlerinde son sözü söylemekten daha etkili olan bir bakış vardı.

"Hiç öğrenmiyorsun, değil mi?" Erion, Prens'in varlığından kur-tuldukları anda rahatlamayla iç geçirdi.

"Abimin tahta yaklaştıkça iyice göt herifin tekine dönüştüğünü öğrendim." Baldair, Erion'un onu yarı sürüklediği tutuşundan ko-lunu kurtardı. "Gerçekten tahta geçerse bizi neler beklediğini bir düşünsene."

"Ve sen." Erion, Jax'e döndü. "Kızı neden Kule'den geçirmeyi düşündün ki?"

"Kimsin sen, annemiz mi?" Baldair gülermiş gibi bir ses çıkardı.

Erion, *birinin* annelik görevini üstlenmesi gerektiği gerçeğini dile getirmek için kendini zor tuttu. Omuzlarına yeteri kadar annelik yüklenmişti zaten.

“Kimsenin onu görmeyeceğini bildiğim tek yoldu. Ve sen de kimsenin onu görmemesi gerektiğini vurgulamıştın.” Jax omuz silkti, hiç de özür diler gibi bir tavrı yoktu.

“O yolun artık yasaklı bölge olduğu konusunda hemfikir olabilir miyiz?” diye sordu Erion iç geçirerek. “Aldrik bu konuda oldukça ciddi.”

“Öyleydi, değil mi?” Baldair’in ses tonu Erion’u bu gerçeği dile getirdiğine ânında pişman etmişti. “Sence niye?”

“Dedi ya, Kule’nin güvenliği meselesi,” diye Prens’in sözlerini tekrarladı Erion.

“Büyük ihtimalle yanındaki kişi yüzündendir,” dedi Jax de neredeyse aynı anda.

“Kiminleydi ki?” Baldair’in yüzü kötücül bir sırıtışla aydınlandı.

Erion, Baldair’in sadece abisine işkence edebilme olasılığından bu kadar keyif almamasını diledi.

Jax omuz silkti. “Kızı tanımıyorum.”

“Kız mı?”

“Sanki sadece senin kaçamakların varmış gibi.” Erion başını iki yana salladı. “Gerçekten de şu an saraydaki dedikoducu kadınlar gibi Prens Aldrik’in aşk hayatını mı tartışıyoruz?” Büyük prens bu konuşmalarını duyarsa durumu kurtarmanın bir yolu olmayabilirdi. Her ne kadar Erion bundan hoşlanmasa da Veliaht Prens’in savaşa karışmış olma ihtimalini duyduğunda aklına gelen ilk şey bunu annesine yazmaktı.

“Babam şu an seçkin leydilerle benim aramı yapmaya çalışmıyor. Aldrik’in dikkatinin dağılmaya başladığını belki de ona söylemem gerekiyordur.”

“Lütfen durumu daha da kötüleştirme.” Erion iç geçirdi. “Sadece... kahvaltı edebilir miyiz?”

“Bence babamı da davet etmeliyim.” Erion arkadaşını kendinden korumak ve İmparator’la yemek yemek arasında ikiye bölünmüştü. Koridorda Baldair’in yanı sıra sessiz ve uzun adımlarla ilerlerken, iki seçeneği de ne teşvik edebiliyor ne de vazgeçirmeye

çalışabiliyordu. Göğsünde kalbinin olması gereken yerde bir düğüm vardı.

“En tuhafı bu değildi gerçi.” Hepsini kurtarmak için ortaya çıkan, en çok yardıma ihtiyacı olan kişiydi.

“Neydi peki?” Baldair yemi yutmuştu.

“Bir korsan lanetiyle alakalı bir şey...” Jax heyecan yaratmaya çalışıyorsa bunda başarılı olmuştu.

“Korsan laneti mi?” Baldair uzunca bir süre düşündü. “Adela Lagmir mi?”

“Adını öylece söyleyecek misin yani?”

“Ben çocuk değilim.” Baldair cesurca kıkırdadı. “Denizlerin kötü şöretli felaketinin konumuzla ne alakası var?”

“Melina, bulduğum geçidin sonundaki odada onun sembolünü gördü.”

“Geçidin sonundaki oda mı?” Baldair olduğu yerde durdu.

“Bize gösterebilir misin?” Baldair, Aldrik’e savaş açmayı aklına koymuşken Erion, Prens’in İmparator’u görmemesinin daha iyi olabileceği gerçeğini kabullenme gücünü kendi içinde bulabilmişti. Yaz boyunca İmparator’la tanışmak için başka fırsatları da olacaktı, Erion kendini bununla teskin etmeye çalıştı. Arkadaşı için doğru olanı yapıyordu ama yine de bir fedakârlıklmış gibi geliyordu ona.

“Tabii Prens’imizi memnun edecekse?” Jax, Baldair’e boyun eğdi. Söz konusu sadakat olunca devreye giren bir içgüdü vardı. Ama ailesinin çıkarlarını düşünmek üzere eğitilmiş Erion’unkinin aksine Jax buna mecbur bırakılmıştı.

“Gizli bir oda mı? Korsan Kraliçe’nin sembolü mü? Tabii bunlar beni memnun eder!” Baldair kahkaha attı. “Hikâyeyi bilmiyor musun?”

Baldair’in en önemli detay addettiği şeyi ne Jax ne de Erion hatırlayabiliyormuş gibiydi.

“İmparatorluk’tan Lyndum’a ait ‘kraliyet hazinesi’ ile kaçtı ve hazine hiç bulunamadı.”

ERION

Sarayın içinden geçerek üst katlardaki İmparatorluk odalarına doğru ilerlediler. Oyulmuş taştan ve dağ havasına karşı koruması için çift camlı, kurşun kaplı pencerelerden oluşan bir dünyaydı burası. Duvar halıları mükemmel bir düzende idi, tablolar ve heykeller arasına muntazam aralıklarla yerleştirilmişlerdi.

Her şey çok Güneyliydi ve Erion yıllardır İmparatorluk Sarayı'na geliyor olsa da yine de her şey tuhaf bir şekilde soğuk geliyordu. Büyürken pek çok lordun malikânesinde, hatta Norin'deki muhteşem Batı kalesinde bile bulunmuştu. Batı tarzı olanlar daha geniş, daha ferah ve çöl havasıyla güneşin sıcaklığını kucaklıyordu. Erion'a göre ahşap ve kumtaşı göze daha hoş geliyordu ve daha fakir evlerdeki örülmüş basit ot paspaslar bile ayaklarının altında pelüş halılardan daha zengin hissettirmişti.

Bir iç bahçenin etrafından dolaştılar. Uzun duvarlar ve pencereler bu bahçeye ve bahçenin tek girişine —demir bir kapıya— tepeden bakıyordu. Erion yukarıdaki pencerelerin çarpık yansımından cam seraya baktı. Sera, Erion'a gençlik yıllarından hiç hoşlanmadığı bir anıyı hatırlatarak sessiz bir endişeye neden oldu.

Erion bunu aklından çıkarmaya çalıştı ama hatıra düşüncelerinin ön saflarına sızmaya devam ediyordu — bahçeyle karşı karşıya

kaldığı her seferinde olduğu gibi. Jax giriş kapısına yaklaşırken bu, Erion'a sürekli düşünmeye yazgılı olduğu bir şeymiş gibi geldi. Erion durdu.

“Bunu yapmak istediğine emin misin, Baldair?” Kendini gece-
nin karanlığında harekete geçmiş bir hırsız gibi hissederek korido-
run aşağısına göz attı.

“Kardeşimin gerçekten ne yapacağını sanıyorsunuz?” Baldair
kapıyı tuttu, öne itip bahçelerin eşliğinden geçti. “Buranın tek sahi-
bi o değil. Burası onun olduğu kadar benim de.”

Erion, Jax’le bakıştı. İmparatorluk Sarayı’ndaki *herkesin* bildiği
tek bir şey varsa, o da gül bahçesinin Prens Aldrik’e ait olduğuydu.
Bu gerçeği sorgulayan birine ancak acınırdı.

“Sanırım Aldrik başka şeylerle meşgul.” Yüzünde sinsi bir ifa-
deyle bahçeye girerken Jax de fısıldayarak güvence verdi.

Bundan yeterince emin görünüyordu ama Prens Baldair’i içe-
ren herhangi bir durum için pek de koşulları ölçen bir gösterge
sayılmazdı. Arkadaşı herkesi kanatlarının altına alan hâline bürün-
müştü ve Baldair öne doğru ilerlemelerini emretti. Erion, Jax’in bir
an bile düşünmeden bu emre uymasını izledi. Bu, Jax’in hayatını
kendine ait görmediğinin can sıkıcı ve incitici bir hatırlatıcısıydı —
onun sahibi tahttı.

Erion, onu idamdan kurtararak çok ileri gitmişti zaten. Daha
fazla karışmaktan kaçınmalıydı. Jax hâlâ önünde uzanan olasılıkları
görmek istemiyorsa, bu onun sorunuydu. Ama Erion, onun için
daha fazlasını istemekten kendini alıkoyamıyordu.

Bu düşünceleri şimdilik zihninden uzaklaştırdı ve gönülsüz bir
iç çekişle kapıyı kapatarak ilerledi.

Dört yıl önce o aptal kediye kovaladıkları çalılıkları hâlâ göre-
biliyordu. Erion, kardeşler arasındaki çok ama çok uzun zaman-
dır önü alınmayan kan davasının başlangıcında Aldrik’in onlarla
yüzleştiği ağaca utanç dolu bir bakış attı. Kan davası hâlâ kontrol
altına alınmış sayılmazdı.

“Burada.”

Erion gözlerini gökyüzüne çevirdi ve bu aptal geçidin girişi seranın yakınlarında bir yerde olmadığı için Ana'ya sessizce dua ederek minnetini gösterdi. Oraya girerlerse hiç şüphe yok ki Aldrik bunu öğrenirdi. Ama girmezlerse, Veliaht Prens'in gazabından bir hafta daha kaçınma ihtimalleri vardı. Şimdiden uzun bir yaz olacak gibiydi.

"Bu tarafa." Jax onları bahçenin arka duvarına yaslı küçük bir barakaya yönlendirdi.

Durgun hava, bataklık kömürünün keskin kokusuyla ağırlaşmıştı. Envaîçeşit araç gereç duvarlar boyunca sıralanmış çivilerden sarkıyor, sahiplerinin geri dönmesini bekliyordu. Erion kafasında hızlıca bir envanter çıkardı ve Veliaht Prens'in arazinin bakımı için bunları gerçekten kullanıp kullanmadığını merak etti. Aldrik'i kolları dirseklerine kadar sıvanmış, elleri toprak içinde hayal edemiyordu.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu Baldair, Jax gübre çuvallarının arasından kıvrılarak geçerken.

"Öteki yönden gelirken buldum," diye açıkladı Jax. "Kule'de bazı şeyler depoluyordum ve illüzyondan yapılmış bir duvara denk geldim. Buraya çıkıyordu." Yerden bir ızgarayı kaldırdı.

"Gerçekten de bir Divan Leydisi'ni buradan mı indirdin?" dedi Baldair merdivenlerin yarısındanayken.

"Merak etme, ayağı kayarsa diye tutmak için ilk ben indim." Jax'in sırtışı aşağıdaki koridordan gelen soluk ışıktaki görülme bile sesinden anlaşılıyordu.

"Eteğinin altından bakmak için önden gitmiş olmayasın?" Baldair'in kahkahası tepelerinde kapanan ızgaranın sesiyle yarışıyordu.

"Beni suçlayabilir misin?"

"Eğer yapmasaydın hayal kırıklığına uğrardım." Baldair, Jax'in sırtına sendelecek kadar sert bir şaplak indirdi.

Erion başını iki yana sallayıp Jax'in yol gösterdiği yıpranmış, gri labirentte yürümeye devam etti.

"Grubun iffetlisinin canını sıktık sanırım," diye takıldı Baldair.

"Ben iffetli değilim," diye diretti Erion savunmacı bir edayla.

"Hayır ama aramızda yatağına hiç kadın almamış tek sen varsın."

"Bu dünyada daha önemli şeyler var."

"Tam bir iffetli gibi konuştun!" Prens güldü.

Erion başını iki yana sallamakla yetindi. "Bir kadınla yatağa girmek için acele etmek istemiyorum."

"Konuşan sen misin annen mi?" diye laf soktu Baldair. Jax bile kıs kıs güldüğünü gizleyemedi.

"Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim."

"Bu yazlardan birinde seni onun pençelerinden kurtaracağız." Baldair kolunu Erion'un omzuna attı, gerçekten de onu hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyaya alıp kaçıracaktı gibiydi.

"Neredeyiz ki biz?" Erion kendini çaresizce konuyu değiştirmek isterken buldu. Yapısal olarak her şey standartlara uygun görünüyordu ama görsel olarak değerlendirdiğinde, buralara on yıllardır canlı kimsenin eli değmemiş gibiydi.

"Eski ve unutulmuş bir kaçış yolu, buna eminim," diye sesli düşündü Baldair ince pencerelerden bakarken.

"Sanmam." Erion solmuş bir tabloyu incelemek üzere durdu. "Kaçmak için tasarlanmış bir geçitte dekorlar olmazdı." Fırçadan çıkan yağlı boya darbeleri tuvalde yer yer parçalar hâlinde çatlamış ve gül yaprakları gibi tane tane yere dökülmüştü. Adamın gözleri tanıdıktı, sert ve bükülmez güneş ışınları gibi göğe uzanan altın taç da öyle. "Bu büyükbaban mı?"

"Belki, olabilir." Prens portreyi inceledi. Gözlerindeki soy benzerliği su götürmezdi. "Adela'nın işaretlerinden birini görmüyorum ama."

"Neden burada olsun ki?" Erion, Jax'le baktı.

"Nasıl öldüğünü bilmiyor musun?"

Erion şu anki İmparator'un kendini Tanrı'nın hükmü gibi belirsiz bir kavramın arkasına saklanarak ana kıtanın hükümdarı ilan

ettiğini biliyordu. Aynı zamanda İmparatorluk öncesi her şeyin açıklanamaz bir şekilde kayıtlardan silindiğini de. İmparatorluk Öncesi gelenekler ve tarihler doğrudan yasadışı ilan edilmemişti ama bunlardan o kadar az bahsediliyordu ki İmparatorluk'un yüz-yıllar öncesine uzanmadığına ve sadece otuz beş yıllık olduğuna inanmak zordu.

Erion, Baldair'in ailesinin kurduğu İmparatorluk'u gücendirmek istemediğinden sadece, "Kesişim'de pek fazla Güney tarihi işlemiyoruz," dedi.

"İşlemeniz gerekmiyordu mu?" diye alay etti Prens.

Hâlâ acıtıyordu. Mhashan'ın tarihinin sessizce yok edilmesi çoğu Batılıyı huzursuz ediyordu, hatta Norin'in son kralı düştüğünde henüz doğmamış olanları bile. Kendi tarihlerinden önce Güney tarihi çalışmaları gerektiği düşüncesi...

Jax de sessizdi.

"Bana hastalıktan öldüğü söylendi hep – Güz Ateşi ya da ona benzer bir şey," diyen Prens'in sesi son kelimeye doğru giderek kısıldı.

"Ama..." Erion kelimeyi havadan kapıp ona ses verdi.

"Eh, her zaman söylentiler vardır."

"Ne söylentileri?" Prens'in ağzından laf alma sırası Jax'teydi.

Baldair bu heyecan dolu hikâyeyi evirip çevirmekten fazlasıyla keyif alıyordu. "Suikasta kurban gittiğine dair."

"Kim yapmış?" Eğer Baldair bir kralı öldürmenin büyük bir skandal olduğunu düşünüyorsa Batı tarihi kitaplarıyla fazladan bir iki saat geçirmeliydi. "Bir amca ya da hoşnutsuz bir köylü mü?"

"Kötü şöhretli ve efsanevi korsanın ta kendisi, Adela Lagmir yapmış," dedi Baldair sanki bu gurur duyulması gereken bir şeymiş gibi. "İşte bu yüzden bir işaret olmasını bekliyordum..."

İkisi de Jax'e baktı ama adam başını iki yana salladı.

"Burada değil. Daha ileride."

Jax onları bir heykelin arkasına doğru götürdü, gizli bir geçidin içindeki gizli bir geçide ve oradan da sarayın derinliklerine daldı-

lar. Az evvel yürüdükleri koridorların aksine burası gizli bir yolmuş gibi *hissettiyordu*. Kalenin ağırlığı, taşlarının üzerlerine gelmesi ve göğüsleriyle omuzlarında yük yapması.

Bir kitaplığın ardından sade bir odaya çıktılar, az sayıdaki mobilyanın üzerinde birkaç çerçöp vardı. Erion o zamanlar alt tabakanın nasıl yaşadığını tam olarak bilmiyordu. "Kule'de miyiz şu an?"

Jax başını onaylarcasına salladı. Erion tuhaf bir karşılaşma yaşanmaması için karşıdaki kapıyı sürgüledi.

"Sembol bu mu?" diye sordu Erion gözlerini kısarak.

"Kesinlikle öyle." Baldair'in kelimelerinde heyecan vardı. Etrafına bakınarak döndü. "Ya burası onun odasıysa?"

"Bu kaniya nasıl vardık birden?" Erion dumura uğramıştı.

"O bir Suakıtcı'ydı. Kule'de yaşamıştır, tabii işini gizli kapaklı yürüterek."

"Buranın ona kafayı takmış birinin unutulmuş odası olması daha muhtemel değil mi?"

Prens kitaplıktaki kitapları çekip aldı ve sayfalarını karıştırdı. Erion neredeyse tüm bunların birinin *eşyası* olduğunu dile getirecekti. Ama gerçek şuydu ki Baldair bir prens olarak istediği her şeyi altüst ederek arayabilirdi. "Şunlara bir bakın. Gemiler... denizcilik haritaları... kıyı kasabalarının tarihleri... Adela'nın bilmek isteyeceği her türlü şey."

Erion bu saçmalığı bunca zamandır ciddi ciddi değerlendirdiklerine inanamıyordu. "Ağızından çıkanı kulağın duysun. Sanki çok uzun zamandır kayıp olan bir hazinenin çok uzun zamandır kayıp olan anahtarını keşfetmişiz gibi davranıyorsun."

"Ya öyleyse?"

"Ya tüm bunlar abin tarafından yapılmış koca bir şakaysa?"

İşte *bu* Baldair'i bir anlığına düşündürdü. "Eh, onun iyiliği için öyle olmasa iyi olur. Etrafta gizlice dolaştığı şu kızı babamın duymasını hiç istemem."

Konu birbirlerine işkence etmek olduğunda her iki prensin de alçalmak konusunda bir sınırı yoktu.

“Şu yol.” Baldair, Jax’e döndü. “Hani aniden ayrılan, orası nereye çıkıyor?” Prens geldikleri tüneli işaret etti.

“Bilmiyorum.”

“Hadi öğrenelim!”

Durumu kurtarma umudu yoktu, Erion da arkadaşlarının onu sürüklemesine izin verdi. Mantiğı ona boşa zaman harcadıklarını söylüyordu. Sarayın derinliklerinde dolanmanın İmparatorluk Başkenti’nde zaman geçirmenin etkili bir yolu olmadığını.

Ama gizliden gizliye, heyecanının ayaklarının hızını yakaladığını hissediyordu. Çılgınca hayal kurmak ve kendini kaptırmak eğlenceliydi. Ve Baldair’den başka hiç kimse Erion’da bu hisleri uyandıramazdı. Tabii Jax’te de.

Aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla sarayın göbeğine vardılar, bunu yaparken ince, yosunumsu, yapışkan bir tabakayla kaplı rutubetli geçitlere dolanan dik, engebeli basamaklarda neredeyse kayıp düşüyorlardı. Erion az sonra bulabilecekleri şeyler konusunda hem korku hem de heyecan duyarak köşelere bakınmaya devam etti.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda yol bitti ve büyük bir yeraltı kaynağına açıldı. Hava o kadar soğuktu ki ağızlarından ve burunlarından verdikleri soluklar bir buğu oluşturuyor, kaçışan hayaletleri andırıyordu. Erion kollarını kendine doladı ve soğuğu dişlerinin takırtısından uzaklaştırmaya odaklandı.

“Jax, daha fazla ışık,” diye emretti Baldair, Erion’a yandan bir bakış atarak. “Ve ısı.”

“Bana karşı çok iyisiniz, Prensım.” Erion ne zaman alay edildiğini anlar ve ânında karşılık verirdi, hatta Jax’in yollarını aydınlatan minik, titrek alevini parlak bir şekilde yanarak tavana yansıyan kocaman bir ateşe çevirmesine minnettarlık duyarken bile.

Su, cam gibi berraktı. Işık sığ kaynağın doğrudan dibine vuruyor, sadece dalgaların hafif hareketiyle biraz bükülüyordu. Uzak köşede bir gölge vardı ve kafasının aniden kalkmasına bakılırsa Baldair de Erion’la aynı anda fark etmişti bunu.

“Sence ne bu?” diye sordu ve içlerinden biri ortaya fikir atama-

dan devam etti. “Bir çıkış yolu mu? Bir çıkış yolu olabilir mi? Bu akıntıyla öyle olmalı, değil mi?”

“Olabilir ama kim burada yüzmeye cesaret eder ki?” Suyun derinliğine bakmak bile Erion’u titretmeye yetmişti. Çok kolay ve basitmiş gibi görünüyordu. Ama Erion’un suya dalan birinin dakikalar içinde donarak öleceğinden hiç şüphesi yoktu. Ve ateş olmadan hızla ilerlemek, açılıp açılmayacağını bilmeden bir mağaraya gözü kapalı dalmak anlamına geliyordu.

“Bir Suakıtcı,” diye cevap verdi Jax düşünceli bir şekilde. “Bir Suakıtcı burada kolayca yüzebilir, suyu kendisini ittirmesi için kullanarak... Buz üzerindeki güçleri onlara soğuğa karşı bağışıklık sağlıyor.”

“Ve nasıl ki Alevtaşıyıcılar yanmıyorsa, Suakıtcılar da boğulmaz,” diye ekledi Erion, Jax’in düşüncesini tamamlar gibi. Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı. Bu çılgınlığa teslim oluyor olamazdı.

“Bir Suakıtcı, Adela gibi.” Baldair heyecandan enerji patlaması yaşıyordu.

“Tüm bunlar söylenti olabilir,” diye hatırlattı Erion, Prens’e.

“Bütün iyi söylentilerde gerçeklik payı vardır!” diye ısrar etti Baldair. “Adela’nın Kral’ı öldürdüğü söylenir...” Büyükbabasının zaman-sız ölümü konusunda fazla neşeliydi. “Ona ulaşabilmek için sarayda yaşamaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Az evvel bulunduğumuz yerin onun odası olması çok mantıklı! ‘Kraliyet hazine’sini çalıp denize kaçtığını söylüyorlar. Bundan daha iyi bir çıkış yolu mu var?”

“Birazdan bana o uzun zamandır kayıp olan hazineyi bulmak istediğini söyleyeceksin.”

Baldair bir soytarı gibi sırıttı.

“Ah, Tanrılar,” diye inledi Erion.

“Hazinenin onun Engel Adalar’da batan gemilerinde olduğu söylenir. Ama—” Erion “ama” kelimesinden nefret etmeye başlıyordu, özellikle de Baldair’in ağzından çıkıyorsa “—ya öyle olmadıysa? Ya hazinenin nereye ve nasıl taşındığıyla ilgili gerçeği ortaya çıkarırsak?”

“Nasıl?” Jax, Prens’in ondan çaresizce beklediği soruyu sordu.

“Nasıl mı? Efsanedeki öteki bilgiyi kullanarak: Adela doğudaki en yakın limana gitti, Oparium’a. İşe bakın ki ailemin orada yazlık sarayı var.”

Her şey fazla kusursuzdu. Gizli oda, kayıp Korsan Kraliçe’ye dair ipuçları, Baldair’in sarayı terk etmesine sebep olacak elverişli bir mantık yürütme. Prens Aldrik hayranlık uyandıracak derecede yetenekliydi.

Ama Prens kollarını Erion ve Jax’in omuzlarına dolarken o buluşıcı heyecan geri dönmüştü.

“Kendinizi hazırlayın, askerler. Gelmiş geçmiş en riskli göreve çıkmamızın zamanı geldi bence.”

“Ne?” Erion, Prens’i hoş tutuyordu. Annesi de öyle yapmasını söylememiş miydi? Bir Le’Dan olarak yapması gereken bu değil miydi? Erion yaptıklarını, yetiştirilme tarzı çerçevesinde haklı çıkarmak için çılgınca uğraşıyordu ki kendini bu heyecana tamamen bırakabilsin.

“Sanırım şimdi...” Baldair alaycı bir heyecanla kelimelerini uzattı. “Sahile gitmemizin zamanı geldi.”

JAX

Üç yıldır İmparatorluk Sarayı'ndan çıkmamıştı.

Jax eyerinde kıpırdandı ve tuzlu rüzgârı derin derin içine çekti. Gözleri başına buyruk bir arzuyla kırpışarak kapandı ve ruhu, Jax'e rağmen tanıdık havayı kucakladı. Bu, denizin su götürmez tek özelliği — nereye giderseniz gidin aynıydı. Batı'nın beyaz kumlu sahillerine de, Doğu'nun sulak deltalarına da, Güney'in kayalıklarına da gitseniz sizi daima aynı şekilde selamlardı.

Gözlerini yeniden açtı ve önünde uzanan şehre baktı. Şehrin tamamen kayalıklar arasında sıkışmış, eğimli, ahşap kaplamalı çatı-ları ona nerede olduğunu ve neden orada bulunduğunu hatırlatı-yordu. Rüzgâr nasıl hissettirirse hissettirsin ya da kokarsa koksun, Jax evinde değildi.

Jax'in evi yoktu.

"Şurayı görüyor musun?" Baldair kolunu sallayarak işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Pek saraya benzemiyor," diye yorum yaptı Erion kibirli bir şe-kilde.

Jax henüz küçük bir çocukken Le'Dan mülkünde bulunmuştu ve gösterişli yapılarının tek bir amacı olduğunu biliyordu: Sahiple-

rinin ne kadar güçlü olduğunu göstermek. Bu düşünce neredeyse aklına kendi ailesinin gösterişsiz mülkünü getirecekti.

Senin ailen yok, diye araya girdi Jax'e dünyadaki konumunu hatırlatmak için yaşayan ses ahenkli bir tınıyla.

"Yakından daha büyük," diye ısrar etti Baldair savunmaya geçerek.

"Bu cümleyi çok sık kullanıyor musun?" Jax çılginca sırtarak gerçekleri kim olduğuna dair yarattığı kurmacayla dağıttı – Prens'i dünyanın sonuna dek takip edecek olan deli köpekti o.

"Biliyorsun ki buna hiç ihtiyacım yok." Prens atının dizginlerini şaklattı, şaka sinirlerini bozmuştu ama ruh hâli hâlâ iyiydi.

Erion, Jax'e baktı. "Buna hiç ihtiyacı olmadığını gerçekten de biliyor musun?"

"Kış Güneylileri çılgina çeviriyor." Jax şakayı devam ettirdi.

"Daha fazla konuşma; gerçekten bilmeme gerek yok." Erion kırdadı ve atını öne doğru mahmuzlayarak Jax'i arkada bıraktı, saraydan getirdikleri hizmetkârlar da onun arkasındaydı.

Şehirden kopmuş, küçük bir alana yayılmış seyrek bir orman ve kısa, kayalık çıkıntılarla çevreden ayrılmış görkemli bir malikâneydi. Bacalardan tatlı tatlı duman yükseliyordu, geleceklerine dair haberin onlardan önce ulaşmış olduğunun bir göstergesiydi bu. Üzerinde birbirine bağlı demir mızraklar bulunan alçak taştan bir duvarın içinde kalan ahırlarda, malikânenin sorumlusu kadın tarafından karşılandılar. Baldair bu kadını, aralarında kan bağı olmamasına rağmen Güneylilerin büyükanne demek için kullandığı "Nana" sözcüğüyle selamlamıştı.

Üçü için gereğinden fazla hizmetkâr vardı ve genellikle boş olan yazlık saray hayata geri dönmüştü. Hiçbir sorumlulukları olmadığı için üçü kendi hâllerine bırakılmıştı ve hızla Adela'dan herhangi bir iz aramaya koyuldular. Ama bu yerel efsane hakkında onlara çoğunlukla zaten bildikleri şeyleri söyleyen birkaç kitaptan başka tek bir bilgi kııntısı bile yoktu.

Üçüncü gecelerinde Baldair malikânenin savurganlık derecesin-

de lüks yemek odasındaki akşam yemeğinde onlara hizmet eden yerli hizmetkârlara bu konuyu sormaya karar verdi. Özellikle de yemeklerinin idaresinden sorumlu uşağa.

“Sana bir sorum var.”

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Adam, duvara dayalı ince bir masadaki gümüş çorba kâsesiyle uğraşmayı kesip bütün dikkatini Prens’e verdi.

“Bu bölgeye dair birkaç söylenti duydum.”

Jax sandalyesine iyice yerleşti. Baldair’in sert davranmaya çalışmasını izlemek neredeyse komikti. Baldair bu konuda, genç bir kızın bir baltayla ameliyat yapmaya çalışması kadar başarılıydı ancak.

“Ne tür söylentiler?”

“Korsan söylentileri.”

Adam hareketsizleşti.

“Adela Lagmir’in kötü şöhretini kazandıktan sonra bu bölgeyi operasyonlarının üssü yaptığı geldi kulağıma.” Baldair uşağın bariz huzursuzluğunu hiç fark etmeden konuşmaya devam etti.

“Denizlerin Felaketi hakkında çok şey bildiğimi söyleyemem.”

Adam ürkmüş bir kedi gibi görünüyordu ve çabucak odadan çıktı. Onlara hizmet eden perişan görünümlü genç kız da çağırılmayı ya da azledilmeyi beklemeden adamın arkasından kayboldu.

“Söylediğim bir şey yüzünden mi?” diye sordu Baldair ortaya.

“Kendinize bir iyilik yapın, Prensım ve bu bölgede Denizlerin Felaketi hakkında soru sormayın,” diye uyardı Nana. “Onun lanetini uyandırabilecek herhangi bir şeye karşı dostça bir yaklaşım bulamazsınız.”

Bu lanetin lafını son duyuşları değildi. Baldair sahile bakan kayalık yolda dolanan birkaç leydiye bu konu hakkında bir şeyler sormaya çalıştı ama Korsan Kraliçe’den incelikle bahsetse bile kadınlar ona korku dolu bakışlar attılar. Jax sadece bir ismin uyandırabildiği dehşeti derin bir hayranlıkla izledi. Böylesi bir korkuyu uyandıran tek isim İmparator’unki olmalıydı.

“Lanetlerden nefret ediyorum,” dedi Baldair bir akşam Horoz

ve Karga adındaki yerel bir birahane de oturlurken. "Bir daha onlar hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

"Bu korsan saçmalığından vazgeçebiliriz." Erion bunu ilk kez önermiyordu. "Başkente dönelim."

"Hayır." Baldair başını sallarken biraz fazla öfkeliydi, bu gerçekten ötürü neredeyse başı dönmüş gibi görünüyordu.

Jax onu eve taşımayı hiç mi hiç istemiyordu.

"Bunca yolu korsan hazinesi için geldik. Herkes o kadar... o kadar... gergin ki konuşmuyorlar." Baldair bardağına hayranlıkla baktı. "Ama dillerini neyin çözeceğini biliyorum."

JAX

Güneş, oyun odasının aşırı derecede orantılı pencerelerinden içeri parıldayarak doldu ve bilardo masasının üstüne yayılmış, yarı çıplak, tamamen akşamdan kalma adamı aydınlattı. Jax oraya nasıl geldiğini merak ederek altın yıldızlı tavana baktı. İsteddiği sonuçları alamayınca Baldair'in korsan avından yorulması sadece iki hafta sürmüştü ve şimdi görünüşe göre geriye yalnızca baş döndürücü akşamdan kalmalar kalmıştı.

"Ana adına, neden burada hiç perde yok?" diye homurdandı Jax ortaya.

"Sessizlik, lütfen," diye inledi biri odanın öteki tarafından.

Jax yavaşça teker teker dirseklerinin üstünde doğruldu. Baş zonkluyordu ve bu hareket her yere kusmak istemesine yol açmıştı. Ama güzel bir bilardo masasıdaydı ve kimse güzel hissettiren bir şeyin her yerine kusmak istemezdi. Sertçe yutkundu.

Oda tamamen darmadağındı. Mobilyalar bir yana devrilmişti, etrafa saçılmış kıyafetler için geçici raf görevi görüyorlardı. Halı ölümüne kirlenmişti; ne kadar ovalanırsa ovalansın kurtulmazdı artık. Kaliteli olmasına bakmadan halıyı yuvarlayıp çöpe atmaları en akıllıca olanıydı.

Aşırılık mezarından dirilen Jax, yatağı olarak iş görmüş masadan indi. Ceketini, gömleğini ya da pantolonunu hiçbir yerde göremeyince, sanki tamamen normal bir şeymiş gibi iç çamaşırlarıyla dolaştı. Dün geceki gibi bir gecede Baldair'in hızına ayak uydurmakla görevlendirilmiş herkes için bu normaldi.

İmparatorluk yazlık evinin ana giriş salonuna çıkan kapıya dayanarak gözlerini uykulu bir hâlde ovuşturdu. Ön kapı ardına kadar açıldı ve bir tavuk zeminin damarlı ahşap kaplamaşındaki düğümleri gagalayarak neşeyle gıdaklıyordu. Çiftlik hayvanları, parlayan kılıçlar ve İmparatorluk güneşiyle süslenmiş panel kaplamalı duvarlarla mükemmel bir zıtlık içindeydi.

"Bir bakalım... Erion, onu son gördüğümde..." Jax kendini hatırlamaya zorladı. Bulanık anıları giriş salonundan gelen tatlı alkolün yoğunluğuna doğru kovaladı.

Malikânenin diğer tarafında başka bir oda vardı, alan ve şekil olarak bilardo salonuna benziyordu ama içi kitaplarla doluydu. Yerden tavana kadar uzanan raflarda cilt cilt kitap diziliydi, içlerinde bilginin hakiki zenginliğini barındırıyorlardı ama başkentteki İmparatorluk Kütüphanesi'yle kıyaslayınca neredeyse komik bir miktardı.

Bir grup adam birbirlerinin üzerine yığılmış, masalardan birindeki sandalyelerden düşmüşlerdi. Bir carvici tahtasının taşları adamlarla birlikte yere saçılmıştı. Jax'ın aradığı adam carvici tahtasının yanında salyası akarak yatıyordu.

Jax, Erion'u bir parmağıyla dürttü.

Erion bir homurtuyla kıpırdandı.

Jax tekrar dürttü.

Susuzlukla boğuklaşmış, baş ağrısıyla ağırlaşmış kısık bir inleme daha.

"Erion." Jax adamın üzerine eğildi ve çenesini neredeyse Erion'un omzuna koydu. Konuşurken nefesi adamın siyah, kısa kesim saçlarını havalandırdı. "Erion, bu önemli."

"Hayatında hiç ön-öneğm-önemli bir şey söyledin mi?" Erion

sonunda konuşmaya başlamıştı. Yani, öyle sayılırdı. Neyse ki Jax sarhoşçayı çok iyi konuşuyordu.

“Hem de çok,” diye temin etti onu Jax. Elinden geldiğince zarafetini koruyarak, “Neden benim pantolonumu giyiyorsun?” diye fısıldadı.

“Çünkü benimkini yaktın ve özür niyetine kendininkini verdin.”

Jax bunu zihninde tartarak doğruldu. Belli durumlar söz konusu olduğunda bu onun yapacağı bir şeye benziyordu. Tamamen makul bir açıklama. Erion böyle zekice bir yalanı uyduramayacak kadar bağnazdı.

Arkadaşının omzuna vurdu. “Senden kalabilir. Bence ona benden daha fazla ihtiyacın var.”

“Beni bir kez daha sarsarsan yeni bir bota ihtiyacın olacak çünkü içine kusacağım.”

“Bot giymiyorum.”

“O zaman yeni bir ayağa.” Erion sanki Jax’ten gelecek zekice yorumu sezmiş gibi irkildi ve lafına devam etti. “Konuşmayı. Kes.”

Jax’in aklında sırf herkese işkence etmek için çığlık atarak odayı kaosa boğmak gibi bir düşünce belirdi. Ama kendini tuttu. *Hepsine karşı çok iyiyim*, diye takdir etti kendini, ayaklarını sürüye sürüye giriş salonuna dönerken.

Tavukları odadan kovaladı. Akşamdan kalma eğlence düşkünlüklerinden birkaçı odadan tavuklarla birlikte sendeleyerek çıktı, Jax bu adamların isimlerini biri boğazına bir kılıç dayasa bile hatırlamazdı. Onların ardından kapıyı kapadı. Yaz sarayını çekip çeviren az sayıdaki hizmetkâr, bütün odaları saran toplu yıkımı görünce kesinlikle isteri krizi geçirecekti, bu yüzden en azından hayvanları dışarıda tutabilirdi.

Jax malikânenin ikinci katına kıvrılan büyük merdivenleri çıkmaya başladı. Tırabzandaki çiziklere ve basamaklardaki kan damalarına baktı. Dün gece birileri iyi zaman geçirmemişti anlaşılan ve Jax bunun şu an aradığı Prens olmamasını umut edebiliyordu sadece.

Gevşemek için dün geceye ihtiyacı vardı. Adela hakkındaki yeterince bilgi edinemeyince, eğlenceli bir gezi olması gereken şeyin Baldair için bir hayal kırıklığı kaynağına dönüşmesinden sonra hepsinin buna ihtiyacı vardı. Ama korumaya yemin ettiği Prens talihsiz bir durumla karşılaşmışsa her şey mahvolurdu.

Neticede, malikânede yüzeysel olmayan bir hasar yoktu. İyi bir temizlik ve biraz gayretle kısa süre içinde eski hâline dönerdi. Belki de o, Erion ve Baldair biraz yardım ederlerse, hizmetkârlar İmparator'a bu "gevşeme" olayından bahsetmezdi.

Jax merdivenlerin tepesinde durarak bir an için şakağını tuttu. Başının ağrısı geçer geçmez temizliğe seve seve yardım ederdi.

İkinci katta sıra sıra kapılar ve her iki tarafta aralarında boşluk bulunan geniş oturma alanları vardı. Kapıların bazıları aralıktı ve Jax sakinlerinin hayata döndüğünü ele veren hareketleri duyabiliyordu. Öteki kapılar sımsıkı kapalı ve sessizdi. Baldair'i kontrol edecek, sonra kendi yatağını bulup birkaç saat daha bayılacaktı.

Baldair, İmparatorluk süitine yerleşmişti. Hizmetkârlar bu tavır karşısında şaşırmışa benziyordu çünkü orası genellikle sadece İmparator'a ayrılırdı. Ama şu an İmparatorluk ailesinden orada bulunan tek kişi olduğundan, orada kalmaya tamamen hakkı vardı. Jax altın kapıya elini uzattı ve zaten açık olduğunu görünce içi rahatladı.

Fırlatılmış kıyafetlerden oluşan yol onu odanın ortasındaki geniş yatağa götürdü; yerde, yatakta yatanların üstünde olduğundan daha fazla battaniye vardı. İki kadın kaslı bir göğsün her iki yanına kıvrılmıştı. Altın Prens ikisinin arasında derin bir uyku çekiyordu ve izleyicisinden tamamen bihaberdi.

Jax, Prens'i hızla tepeden tırnağa süzerek durumunu değerlendirdi. Hiçbir sıyrığı ya da çiziği yoktu, şimdilik. Uykusunda kavradığı kızlardan biri, bir başkasının sözlüsü çıkarsa Prens'in dağınık saçlarından daha fazlası için endişelenmesi gerekecekti.

Ama kim on altı yaşındaki Prens tarafından düzenlenmiş bir

eğlenceye katılıp da hovardalıkla dolu bir gece beklemezdi ki? Baldair'in namı Oparium'a ondan önce ulaşmıştı.

Jax sendeleyerek koridora çıktı ve ayaklarını sürüye sürüye kendi odasına yöneldi. Birkaç saatlik uykudan sonra temizliğe yardım edeceğine dair kendine söz verdi. Elini kapı koluna uzattı ama kol dönmeyince şaşkınlıkla ayıldı. Kapı kilitliydi.

Derin derin iç geçirdi.

Yığılacak başka bir yatak bulabilirdi. Ama *kendi* yatağını istiyordu. Günlerdir orada uyuyordu ve yastıklar daha yeni yeni kafasının şeklini almıştı. Ayrıca yedek kıyafetleri, yarı çıplak dolaşmak istemediği zamanlarda giyinmesi için onu orada bekliyordu.

Jax kapıyı sertçe tıkatı. "Oradaki her kimse, seve seve kalabilirsiniz, sadece paylaşımanız gerek."

Sessizlik.

Jax, her an sinirlenmeye meyilliydi ama akşamdan kalma sakinliğini korumaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapadı. Evin yarısı daha saatler boyunca koma hâlinde olacaktı. Jax kapıyı bir daha tıklattı, daha sesli, daha sert bir şekilde.

"Kapıyı açın yoksa kilidi yakacağım." Verilebilecek en zarif tepki bu değildi ama o da düzgün düşünecek durumda sayılmazdı. Perdelerin ardına gizlenmiş bir odadaki yastıkların ve kuştüyü yorganın düşüncesi mantığı yerle bir ediyordu.

Bir adam çenesini göğsünden kaldırarak, "Sessiz olsana," diye homurdandı koridorun sonundan.

"Affedersin, dostum." Jax kapıya doğru omuz silkti. "Oraya kimin girdiğini gördün mü?"

"Kimsenin bir yere girdiğini görmedim ben." Adam sarhoş sarhoş kahkaha attı.

Jax başını iki yana sallayıp ellerini çırpı. Büyü damarlarına akın ederek alkolün yarattığı bulanıklığı yakıp buharlaştırdı. Kapı koluna uzandı. Parmak uçlarından alevler boşandı ve odaklanmış bir ısı olarak metale yağdı. Kapı mandalını parlak kırmızıya döndürerek kapının kilit mekanizmasını eritti. Jax akşamdan kalma olsa da bü-

yüsünü kontrol altında tutmaya dikkat etti. Ahşaba ya da haliya bir kıvılcım sıçrayacak olursa bütün malikâne kav kutusu gibi yanıp kül olurdu, tabii ateşi tekrar kontrolü altına alamazsa. Ve başının, büyüğü için sarf ettiği minimum çabayla bile zonkladığı düşünülürse, bu konuda kendine pek güvenmiyordu.

Ayağıyla soğuttuğu eriyik metalin yere damlamasıyla kapı açıldı.

“H-hey, bunu yap-yapamazsın.” Adam koridor duvarından destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. “Alevtayıcı pislik, sen, sen buraya nasıl girdin?”

“Otur oturduğün yerde,” dedi Jax derin bir iç çekişle. “Burası benim odam. Tahtın emri altındayım.” Bu, meseleyi anlatmanın en iyi, en kolay yoluydu. Çoğu insan bunu duyduktan sonra fazla soru sormazdı çünkü onun soylu bir şövalye ya da atanmış bir muhafız olduğunu farz ederlerdi – zaten her zaman Prens’le birlikteydi.

Batı’nın çoğu, suçlarının içeriğini bilmiyordu. Sadece bir büyü-cüden, aleve hükmeden birinden ibaretti. Ve bu da Güney’de ayrı bir suçtu.

Jax adamı görmezden geldi ve ayaklarını sürüyerek odasına girdi. Gerekirse bir şekilde kapıya kaynak yapıp kapatabilirdi. Ama bunu öyle bir ihtiyaç doğarsa düşünecekti. Zihni zaten bitkinlikten sersemlemişti.

İşte o an onu gördü.

Soğuk, ayıltıcı bir dehşet vücudundan geçti, dağlarda geçen kışın ilk soğuklarından daha sertti. İç organlarını deşiyor, en hayvani içgüdülerini ortaya çıkarıyordu. Jax gönülsüzce bir adım geri çıktı, hâlâ açık olan kapıya çarpacaktı neredeyse.

Onun çoktan ölmüş olduğunu biliyordu. Boynundaki kasları açığa çıkaran yarıklardan anlamıştı bunu, kolları boyunca uzanan kesiklerden ve sıyrıklardan, ki bunlar bir mücadele yaşandığının göstergesiydi. Hareketsizleşmiş bedeninin etrafında oluşan kan gölünden anlamıştı, çarşafı asla çıkarılamayacak bir lekeyle kirleten kandan.

Ama yine de ona doğru ilerlemekten kendini alamadı.

Belki de kurtarılabilir, diye diretti kendisine panik içinde. Saray şifacılarının ters giden antrenmanlarda oluşan kötü yaraları iyileştirdiğine tanık olmuştu. Yetenekli Yerkırcıların, askerleri ölümün kıyısından çekip aldığı görmüştü.

Yaralarını daha iyi yoklayabilmek için kadını sırtüstü çevirerek bedenini yokladı. Avucunu kızın boynunun yarılmış derisine bas-tırarak nabzını aradı, onun kefareti olacak bir umut kırıntısına tutunmasını sağlayacak zayıf bir kan akışını. Jax'i parmakları altında başka bir kadının cesediyle yüzleşmeye zorlamayacak herhangi bir şeyi. Keskin, tetikte ve dikkatli olması gerekiyordu ama tek düşün-e bildiği ne kadar çok kan olduğuydu.

"Bırak da seni kurtarayım," diye yalvardı Jax.

Kadın uzun süredir ölüydü. Jax'in elleri kızıla boyandı, her hareketiyle günden güne boğmaya çalıştığı suçluluğa renk verdi. Kadının cansız gözleri Jax'in geniş sırtışlara ve litrelerce alkolün ardına saklamaya çalıştığı utanca doğrudan bakıyordu.

Onu sen öldürdün, diye durmadan söylenip durdu o ses zihninin arkalarında. *Senin hatandı.*

"Hayır, hayır..." diye karşılık verdi Jax kafasının içindeki o sese, suçluluğunun ses bulmuş hâline.

Sen bir katilsin. Bir kez katil oldun mu hep öyle kalırsın.

"Hadi, yaşa." Jax cesedi omuzlarından sarstı. Kadının başı geriye savrulunca boynundaki yarık derinleşti.

Bir katil. Kuduz bir köpek.

Jax ıstırap dolu bir çığlık attı. Aynı anda hem kendi işkencesinin hem de içinde yaşayan canavarın galibiyetinin sesiydi bu. Bir kadın daha ellerinde ölmüştü. Parmakları arasında alevler kıvılcımlandı.

"Tanrılar adına." Az evvelki sarhoş adam birden kapıda belirmişti.

Jax eğlenir bir tavırla burnundan soludu, bir kez daha, bir kez daha. Bu tuhaf ve delilere özgü bir kahkahaydı. Tabii böyle olacaktı. Bu, ona yakışandı. Geçmişinden ve kim olduğundan ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, ona her zaman yetişeceklerdi. Evinden, kendi suç

mahallinden fersah fersah uzaktayken bile insanlar onu görecek ve olduğu kişiyi tanıyacaktı.

“Göründüğü gibi değil.” Jax kanlı ellerini havaya kaldırarak sırttı ve doğrulup cesetten uzaklaştı.

“Katil!” diye bağırdı adam, sabahın erken saatlerini kaosa sürükleyerek.

Ellerini kaldırarak ayağa kalktı, içinde onu tüketmekle tehdit eden bir paniğin yükselmesinin ardından sakinliğini korumaya çalışıyordu.

Oda dolarken Jax sırttı. Odaya o kadar çok kadın ve erkek üşümüştü ki görebilmek için birbirlerinin başının üzerinden bakmak, parmak uçlarına kalkmak zorunda kalmışlardı. Sırttığı sürece aptalca bir şey söyleyemez ve yapamazdı. Bu sırtış, gözlerindeki korkuyu maskeliyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve aleyhine kullanılabilecek bir ifadenin ağzından dökülmesini engelledi. Bu herkesi belli bir mesafede tuttu, cesareti kırılmış tepkileri, ellerinde kelimenin tam anlamıyla kan olan adama fazla yaklaşmalarını önliyordu.

İnsanların suçlamalarının ve panik dolu tahminlerinin uğultusu onun için bir gürültüden ibaretti. Jax gürültünün üzerine çökmesine izin verdi.

Ne kadar da hızlı saf değiştirdiler.

Daha dün gece hepsinin arkadaşıydı. Birinin yığıldığı ve tüm berbat sırlarını ortaya dökerken salyasını akıttığı omuzdu. Bir araya getirildiklerinde “büyücü” ve “katil”den daha lanetleyici iki kelime daha yoktu. En karanlık korkularını devreye sokuyor ve en korkunç şüphelerini hayata geçiriyordu.

Hayatının bu noktasında bunu cesaret kırıcı olmaktan ziyade tüketici buluyordu.

“Kenara çekilin,” diye kükredi bir ses koridordan. “Kenara çekilin dedim!”

Baldair, o çıplak göğüslü, dağınık saçlı ve geniş omuzlu Prens, tüm ihtişamıyla kapıya doğru ilerledi. Başını tutuyor ve bir denizci gibi küfrediyordu —bu da Oparium’da şimdiye kadar geçirdikleri süre boyunca geniş bir kelime dağarcığı kazandığı anlamına geliyordu— ama odayı incelediğinde gözleri netlik kazandı. Yatağın üstündeki cesede bakarken Prens’in kaşları çatıldı. Baldair sertçe yutkundu.

“Yukarıdaki tanrılar adına bu da ne, Jax?” diye sordu Prens.

“Onu böyle buldum,” diye açıkladı Jax basitçe.

Kadının biri girişten, “Ellerinin her yerinde onun kanı var!” diye bağırdı.

Jax büyüünün kollarında aktığını hissetti. Bileğinin etrafında kıvılcımlandı ve alev filizleri parmaklarının arasında dans etti. Bütün kanı alazlayarak kaynama noktasına kadar yaktı ve ardından metalik bir kokuyla yanıp kül oldu.

“İşte, artık kan yok.” Kadına daha da genişçe sıırıttı. İnsanlar gönülsüzce bir adım geri çekildi.

“En başta elinde neden kan olduğunu değiştirmez bu.” Henüz diğerleri gibi cesareti kırılıp da sessizleşmemiş bir adamdı bunu diyen.

“Onu kurtarmaya çalışıyordum.”

“Daha çok işi bitirmeye çalışıyor gibiydin,” diye mınıldandı biri cesedin durumuna yan gözle bakarak.

Mantıksal olarak bakılırsa, kadının gerçekten öldüğü aşikârdı. Ama Jax mantıklı düşünmüyordu. Jax, kendi ölümsüz ruhu için hâlâ bir umut olduğuna inanan bir adamın aklıyla düşünüyordu. İçindeki canavarın henüz tam anlamıyla yiyip bitiremediği bir adamın.

“Sessizlik!” Baldair gözlerini ovuşturup sanki o kan dondurucu

sahne artık uğraşmak zorunda olmadığı bir illüzyonmuş gibi tekrar odanın içine baktı.

"Affedersin, bu gerçek," dedi Jax, düşüncelerini okuyarak. "Akşamdan kalma rüyası tarzı bir şey değil."

"Kâbus," diye fısıldadı Prens. "Ve sen de hiç yardımcı olmuyorsun, Jax."

"Neyi bekliyorsunuz?" diye sordu kalabalıktan biri, parmağını suçlarcasına Jax'e doğrultarak. "Onu öldürün! Bu adam İmparatorluk adaletini hak ediyor!"

"Birisi Prens'in kılıcını getirsin!"

Jax derin derin iç geçirdi. Eğer öldürülecekse, bunu yapanın Baldair olmasını isterdi. Ama o gün bugün değildi. Eğer Baldair, Norin'de onu itiraf ettiği bir suça rağmen celladın kılıcından esirgediyse, sadece uygunsuz bir durumdan ötürü kellesini almazdı. Her ne kadar *fazlasıyla* uygunsuz olsa da.

"Adaletin yerine gelmesini sağlayacağım," diye temin etti herkesi Baldair. Krallara özgü tonu Jax'in kulağına boş gelmişti. Bu adamın on yedinci doğum gününe haftalar kalmıştı ve kraliyette henüz gerçek bir işlevi yoktu. Babasının, hatta abisinin bile, duraksamadan verdiği emirlerdeki o çabasızlık eksikti onda.

Ama Prens konuşmuştu ve oda onun sıradaki kelimelerini bekleyerek sessizleşmişti.

"Birileri izlerken bu meselenin köküne inemem."

"Neler oluyor?" Erion hâlâ Jax'in pantolonunu giyiyordu, kalabalık insan yığınının ittirerek kendine yol açtı.

"Erion, güzel." Baldair arkadaşına döndü. "Herkesi aşağı indir. Kimse bilardo odasını ya da çalışma odasını terk etmeyecek. Hizmetkârları uyandır ve misafirlerimize çay ikram etmelerini sağla. Eğer domuz pastırması dilimleri ya da yumurta varsa, söyle pişirsinler." Prens tekrar odaya baktı. "Bu biraz zaman alabilir..."

"Prensim, bu adam bir cinayet işledi. Muhafızınız olarak kalmamızı ister misiniz?" diye sordu nispeten ayık görünen adamlardan biri.

Jax bu yoruma gözlerini devirmekten kendini alıkoyamadı.

"Aksi kanıtlanana kadar bu adam masumdur," diye ısrar etti Baldair. "Ayrıca, o benim kişisel muhafızlarımdan biri. Böyle bir suç işlediğinden şüphelenmek için hiçbir nedenim yok."

Jax, Erion'un odadan çıkardığı insanların şüpheli bakışlarından kaçınmak için yatağa baktı. Sanki güneş hâlâ kapalı olan perdelelerin ardında neler yaşandığına göz atmaya hevesliymiş gibi, şafakla beraber bir ışık huzmesi kadının bedenine doğru vuruyordu. Sessizlik yoğunlaştı ve Jax'e odada sadece kendisiyle Prens'in kaldığını haber verdi.

"Onlara yalan söylemek zorunda değildin." Jax ellerini kafasının arkasına koyarak saçlarını karıştırdı ve yüksek bir topuz hâline getirip geri bıraktı.

"Ben yalan söylemem."

Jax alaycı bir nefes verdi.

"Söylememeye çalışıyorum," diye ısrar etti Prens.

"Sadece yarı gerçekler mi?"

"Onlar farklı." Baldair yorgun bir şekilde sırtı ama bakışları tekrar kadına kayar kaymaz sırtışı ânında soldu. En sonunda oda-ya girip daha yakından inceledi. "Ana aşkına, ne oldu?"

"Keşke bilseydim. Birkaç saat daha kestirmek istediğim için yatağıma geldim. Kapı kapalıydı, ben de kilit mekanizmasını eritip içeri girdim. Kadını bu hâlde buldum."

"Kilitli miydi?" Baldair kaşlarını kaldırdı.

"İçeriden." Jax yatağın yanındaki şifonyere gidip odanın tek anahtarını havaya kaldırdı. "Yanıma almamıştım."

Baldair'in gözleri odayı tarayıp kasten Jax'in üzerinde durdu.

Jax başını sallayıp pencereye yürüdü. Perdeleri açarak aşağı baktı. Dik bir düşüş olurdu, birinin herhangi bir yara almadan atlayamayacağı kadar yüksekti. Aşağıda ne kan ne de sert bir inişin izleri vardı, ayrıca pencere denizliğinde kanca ya da halatlardan kaynaklanan çizikler ya da sıyrıklar yoktu. Jax parmağını pencere mandalında gezdirdi, mükemmel durumdaydı.

Başını iki yana sallayarak Baldair'e döndü. Prens başıyla onayladı ve ikisi de zıt yönlerden işe koyuldular. Eğer katil pencereden kaçmadıysa ve kapı da içeriden kilitliyse bu, suçu işleyen kişinin hâlâ odada bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

Jax yumruklarını sıkı ve emriyle birlikte büyü ona doğru aktı. Derin bir nefes aldı, tek bir düşüncesiyle cehennemi bu odaya getirmeye hazırdı. Sezdirmeden gardıroba yaklaştı; Baldair yatağın altına bakmak için yorganı kaldırırken o da aynı anda dolabın kapağını açtı. Hızla dönüp birbirlerine baktılar.

"Yok."

"Yok."

Oda boş değildi ama birinin saklanması için fazla yer de yoktu. Baldair her ihtimale karşı yatağın ucundaki çarşaf sandığını da açtı. Ama orada da temiz, katlanmış battaniyelerle nevresimler dışında bir şey yoktu.

"O kargaşada kapıdan kaçmış olabilir mi?"

"Ben görmeden yapamaz," diye ısrar etti Jax. Bir noktada dikkati dağılmış olabilirdi ama birinin o fark etmeden kapıya doğru koşturması mümkün değildi.

Baldair suratını buruşturarak cesede döndü.

"Ben yaparım." Jax yatağa gitti. Burnundan derin bir nefes alıp cesede uzandı. Jax bedeni, kızın düzgünce sırtüstü yatacağı şekilde, kolları ve bacakları soruşturma için açık olacak hâlde konumlandırdı.

Jax bunları yaparken, "İyi misin?" diye sordu Baldair.

"Yatağimde bir ceset bulmak yazımın en can alıcı kısmı artık."

"Ben ciddiyim."

"Ben de öyle." Jax, Prens'e genişçe sıırtı. "Ben de bütün heyecanımızı haftalar önce kaybettiğimizi düşünüyordum."

"Sen dün geceye sıkıcı mı diyorsun?" diye karşı çıktı Baldair.

"Bence daha iyisini yapabilirsin."

Bu karşılıklı atışma ikisine de iyi geldi ve ölü kadını incelemelerini geciktirdi. Ama kaçınılmaz olanı geciktirmek için yapılabilecek

çok şey yoktu ve Baldair'in gözleri kanla kaplı çarşafllara kaydığında, Jax sınırlarına ulaştıklarını biliyordu.

"Bence şu kesiklere bakarak, intiharı eleyebiliriz... En azından mücadele etmiş." Sanki bu durumu iyileştiriyormuş gibi.

"Ancak katil hızlı davranmış." Baldair, kadının boynundaki yarığa işaret etti. Prens durup bakış açısını değiştirdi.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet." Baldair derin derin iç geçirdi. "Burada çalışırdı." Prens'in gök mavisi gözleri Jax'e kaydı. "Sen onu hatırlamıyor musun?"

"Yüzlerle aram seninki kadar iyi değil." Bu yalan değildi ama gerçeğin kendisi de değildi. Doğrusu şuydu ki Jax, Prens'in etrafındaki hizmetkârlara dikkatini pek vermezdi, özellikle de burada, Oparium'da.

Evleri hâline getirdikleri Lyndum'daki İmparatorluk Sarayı başka bir hikâyeydi. Ama burada, işe alınanların çoğu Altın Prens'in macerası sona erince kendi hayatlarına dönecek olan geçici hizmetkârlardı. Jax onlara dikkat etmiyordu.

Ama belli ki Baldair ediyordu. Prens hizmetkârlara ve sıradan halka ilgi göstermesiyle tanınırdı. Hatta Jax, Prens'in kızın adını ânında anımsayamamasına şaşırmıştı.

"Renalee, sanırım adı buydu."

Jax yanıldığını kabul etti. "Neden biri onu öldürsün ki? Sarhoş kavgası? Reddedilmiş bir âşğın geçirdiği tutku krizi?"

Baldair uzun bir hırıldamayla yumruklarını sıktı. "Durumun bu olmamasını içtenlikle umuyorum."

"Hizmetinizde bir âşğın öfkesiyle öldüren iki kişi olsun istemiyorsunuz demek?" diye şaka yaptı esrarengiz bir tavırla Jax.

Baldair derin derin iç geçirdi. "Bunun için fazlasıyla akşamdan kalmayım." Cesedi işaret etti. "Bir de üstüne senin zekice yorumlarına hiç ihtiyacım yok."

"Anlaşıldı, lordum."

"Bana öyle resmî tavır takınma. Oraları çoktan geçtik." Bu hâle gelmeleri son üç yılın büyük bir kısmını almıştı ama o kadar doğ-

ruydu, özellikle de geçen gece bir kanıt sayılırsa. “Ben sadece senin kendini olmadığın bir şey gibi lanse etmeni istemiyorum.”

“Benim kendime ne dediğim tamamen kendi kararım.” Jax kadına baktı. “Ama bu benimle alakalı değil.”

“Hayır, değil,” diye onayladı Baldair.

“Renalee saraydan getirdiklerimizden miydi?”

Prens başını iki yana salladı. “Sanırım yaz için kasabadan tutulmuştu. Ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmediğim için pişmanım.”

“Sanırım diğer hizmetkârlarla konuşup içlerinden birine kadının kimliğini doğrulatmalıyız.”

Baldair hemfikirdi.

Prens kıyafetlerini alıp Nana’yı çağdırmaya giderken Jax odayı korumak için geride kaldı. Nana yaşına rağmen güçlü ve dayanıklıydı, hâlâ bir kova dolusu suyu merdivenlerden tek başına çıkabiliyordu. Ama feci hâldeki Renalee’yi görür görmez, sırtı sönmüş bir yelkenli gibi çöktü ve birdenbire çok kırılğan göründü.

“Ah, Renalee, sana ne yaptılar?” diye feryat etti eşikten.

“Ben de o olmasından korkuyordum.” Baldair derin derin iç geçirdi.

“Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?”

“Bulacağız.” Prens, kadının sırtını sıvazladı. “Sana söz veriyorum ki bulacağız.”

Bu, tutması güç bir sözdü ama Jax üretken olmaya ve Prens’in sözünü gerçekleştirmesini sağlamaya odaklandı. “Hiç düşmanı var mıydı?”

“Burada değil. O iyi bir kızdı. İşe geç kalmışlığı bile yoktur,” diye cevap verdi yaşlı kadın.

Jax ve Baldair birbirleriyle bakiştılar. Eğer dün geceki eğlenceleeri bir şey kanıtladıysa, o da dünyalarında çok az “iyi kız ve oğlanın” olduğuydu.

Yaşlı kadın cesur bir tavırla yatağa doğru yöneldi. Jax onun yetmiş yıl ve birkaç savaştan başka neler gördüğünü merak etti. Bu

ceset yaşlı kadına da Jax'e geldiği kadar korkutucu geliyor muydu? Baldair gibi yaşlı kadını da durgunlaştırmış mıydı? Yoksa zamanla duyarsızlaşmış mıydı?

Kadının bedenine verilen zararı görmezden gelerek boğumlu parmaklarını Renalee'nin omzundan koluna doğru gezdirdi. Nana'nın neredeyse antika sayılabilecek eli, onun yanında daha da genç görünen kadının elini sardı. Malikânenin sorumlusu aşağıya bir bakış attığı gibi yerinden sıçradı ve Renalee'ninkini tutan elini göğsüne götürdü.

"Ne oldu?" Jax yaşlı kadının yüzündeki korkuyu inceleyerek ani değişimi çözme çalıştı.

Kadın bir şey söylemedi, sadece az evvel tuttuğu ele titreyen parmaklarla ürkek bir şekilde uzandı. Gözyaşları korkusu tarafından bastırılmıştı ve yavaşça kadının avucunu çevirdi. Nana, sanki cesedin eli canlanmış da onu tutmuş gibi bir kez daha geri çekildi.

Diğer izler ve kesikler hiçbir etki yaratmamıştı ama Renalee'nin avucundaki, kadını gerçekten duraksatmıştı.

"Ne oldu?" Baldair, Jax'in sorusunu tekrar etti ve daha iyi görebilmek için yaklaştı.

Orada, Renalee'nin elinin ortasında, dikkatlice oyulmuş bir işaret vardı. Üç başlı bir mızrağı andıran, çatallaşmış ucuyla düz bir çizgi, eti sıyrarak tene ve kaslara oyulmuştu. Çok düzgün bir kesikti ve kansızdı; belli ki ölüm kızın kalbini durdurduktan sonra yapılmıştı.

"Korsan Kraliçe," diye fısıldadı Nana.

Jax bu işareti tekrar göreceğini hiç düşünmemişti, hele bir cesedin üstünde. Ama oradaydı işte, gün gibi aşikârdı. Kıyı boyunca Adela Lagmir'in izini arayıp durmuşlardı. Ne dilediklerine dikkat etmeliydiler.

ERION

Kıyıya gidelim, dediler. Kayıp korsan hazinesi aramak eğlenceli olacak, dediler.

Erion'un kafası patlamak üzereydi. Eşyaları gece eğlencesi düşkünleri tarafından yağmalanmıştı, bir yığın huysuz insanı idare etmek zorundaydı ve bir de üzerine, deyim yerindeyse tuzu biberi olarak, kusmuk kokusuyla baş ediyordu.

Baldair ona borçlanmıştı. Hem de çok.

Prens ona geçen günkü maceraları için tüm bu lanet olasıca malikâneyi borçluydu.

"Tüm bunlar için gerçekten çok üzgünüm." Bu mücadelesinde bile, yetiştirilme tarzı hâkim gelmişti. Zihninin arkasından annesinin dün gece sürdüğü sefa yüzünden onu azarladığını duyabiliyordu. Sesi tizdi, bu da ona yüzünü ve Le'Dan adını, toplanmış bu insanların önünde kurtarması için oldukça dar bir zamanı olduğunu hatırlatıyordu. Sanki bu kadar Güney'de Le'Dan adını gerçekten önemseyen biri varmış gibi.

"Üzülmeyin, Lord Erion." Adam şimdi tamamen kirlenmiş bez parçası ve kovasını eline alarak gülümsedi. "Doğduğundan beri genç Prens'in hizmetindeyim."

“Öyleyse sanırım bundan daha kötüsünü de görmüşsünüzdür?” diye sordu Erion umutla.

Adam en azından düşünüyormuş gibi yaptı. “Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır ama eminim ki bir şeyler olmuştur.”

“En azından bu tarz bir maceranın Prensimiz için son olduğunu umut edebiliriz, ne de olsa sisteminden attı artık.”

“Bundan şüpheliyim.” Adam bilmiş bir gülümsemeyle kovayı tutuşunu ayarladı. Baldair’in geçmişine bakılırsa, Prens muhtemelen çılgın yıllarına daha yeni başlıyordu. Erion yukarı katta az evvel bulunan cesedi hatırlayarak tavana baktı. Belki de *bu*, Baldair’in fevri eğilimlerini en azından bir süreliğine bastırmaya yeterdi.

Kaşlarını çattı. Prensın abartılı alışkanlıklarını durdurmak için bir cinayete gerek olmamalıydı.

“Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Yoksa malikâneyi temizlemeye başlayalım mı?” diye sordu hizmetkâr.

“Temizliği bir süre bekletin. Bekledikçe daha çok kirlenmeyecek nasılsa. Hem belki önemli bir şey bulunabilir,” diye sesli düşündü Erion. “Kileri kontrol edin ve hâlâ burada olanlara verilebilecek ne var bir bakın.”

“Hemen.” Adam eğilerek gözden kayboldu.

Erion giriş salonunun her iki yanında bulunan odalara döndü. Prens adına verdiği emirle kapılar kapalıydı, sabahtan beri ne giren ne de çıkan olmuştu. Onları sorgulamaya başlaması gerekiyordu. Sağdaki kapıyla mı yoksa soldakiyle mi başlamak isterdi?

Bilardo odasına doğru yöneldi. Bir gece önce çalışma odasında gereğinden fazla zaman geçirmişti ve tekrar orada olma düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

On beş kişilik grup daha küçük gruplara ayrılmıştı, hepsi de giyinikliğin farklı bir aşamasındaydı. Erion, leydilere kıyafetlerini bulmaları ya da daha uygun bir şeyler giymeleri için üst katın altını üstüne getirme izni verme arzusuna direndi. Baldair’in bir sonraki emrine kadar kimseyi dışarı bırakmayacaktı.

Bir kadın başını kaldırdı. Elleri, omzuna sarılı olan bir erkek ce-

ketini sıkı sıkıya tutuyordu. Erion odaya girer girmez kadının yüzü belli belirsiz bir tanıma ifadesine bürünmüştü.

“Prens suçluyu buldu mu?” diye sordu.

“Suçluyu çoktan bulduk,” dedi adamlardan biri sertçe. “Ellerinde kanla suç üstü yakalandı.”

“Prensi duyduunuz, sağlam bir kanıt elde edilene kadar kimse suçlu değil.” Adamın bundan Jax’in sorumlu olduğunu ileri sürmesi bile Erion’un ona öfkeyle bakmasına yetmişti. Olayın nasıl görüldüğünü biliyordu ama bu, arkadaşı için duyduğu koruma içgüdüsünü bastırmıyordu. Jax yeterince çekmişti zaten... şimdi bir de bu çıkmıştı. “Ayrıca bunu Jax yapmadı.”

“Buna dair bir kanıtınız yok.”

“Elinde bıçak yoktu,” diye karşı atağa geçti Erion hiç tereddütsüz. “Aynı zamanda Jax bir Alevtaşıcı. Eğer birine silah olmadan saldırsaydı, kurbanın yanıkları olurdu.”

“Bıçağı gizlemiş olabilir,” diye ısrarcı oldu adam. “Sizi bile atlatmak için.”

Erion iç geçirdi. Mücadele ettiği şey Güney önyargısı olduğu sürece gerçekten hiçbir yere varamayacaktı. “Tahmin yürütmeyi bırakalım da buna bir çıkmaz deyip gerçeklere odaklanalım. Bu meselenin köküne ineceğiz...”

Erion odayı sorgulamaya geçti. Ya da daha doğrusu, sorgulamaya çalışmaya. Belli bir saatte ne yaptıkları şöyle dursun, dün gecenin büyük bir kısmını kimse hatırlamıyordu. Erion, onları sorgulamayı baltalamakla suçlayamıyordu bile. Dün gece ne olduğunu *kendisi de* zar zor hatırlıyordu ve barın durumuna bakılacak olursa bu hiç de sürpriz sayılmazdı.

On beşli ilk gruptan hiç sonuç alamayan Erion çalışma odasına geçti, misafirlerin öteki yarısıyla şansının yaver gitmesini umut ediyordu. Ama sıcak domuz pastırması kokusu ve dolu mideler bile dün alkol bulanıklığında geçirilmiş gecede yaşananları geri getiremiyordu. Hiçbir aşama kaydedemiyordu.

“Bizi yeteri kadar sorguladınız mı?” Bir adam ayağa kalktı.

“Bence hepimiz sizin sorularınıza tüm ciddiyetimizle cevap verdik ve artık eve gitmek istiyoruz.”

Onaylayan baş sallamaları adamın devam etmesini sağladı.

“Kıyafetlerimizi geri istiyoruz, bir de banyo yapmak. Bizi daha fazla burada tutmak nezakete aykırı bir durum.”

“Nezakete aykırı bir durum varsa o da bir kadının öldürülmüş olmasıdır,” diye tersledi adamı Erion. Odadakileri susturmak için ölü kadının hatırasını kullanmaktan nefret etmişti. Ama Baldair soruşturmasını tamamlayana kadar kimsenin odadan ayrılmaması yönünde kesin emir almıştı.

Adam vazgeçmiyordu. “Daha fazla soruya katlanmayacağım. Eve gitmem lazım. Eğer beni burada tutmak için bir sebebiniz yoksa tutamazsınız.”

Erion, tahtın emirleri doğrultusunda Baldair ne kadar uygun görürse o kadar tutulabileceklerini söyleyerek çıkışmamak için dilini ısırdı. Bu, Solaris İmparatoru’nun oğlu olmanın getirdiği ayrıcalıklardandı. Kanun Baldair ne olmasını isterse oydu ve bunun tersini söyleyebilecek sadece iki kişi vardı, İmparator ve Veliaht Prens ama ikisi de yakınlarında değildi.

“Prens’in isteği üzerine sizi burada tutuyorum.”

“Ben de beni bırakmanızı talep ediyorum.” Adam kapıya doğru yürümeye başladı.

Erion bir iç geçirişle yerini korudu. “Korkarım ki bunu yapamam.”

“Ne yapacaksın?” Adam Erion’u baştan ayağa süzerek tarttı. Şu an üzerine oturmayan pantolonu ve aynı şekilde ödünç aldığı, kırışık gömleğinin içinde kesinlikle pek bir şey yapabilecekmiş gibi görünmüyordu. Ama o, Baldair’in sağ koluydu. Hayatını, Prens dahil, gelmiş geçmiş en iyilerin bir kısmıyla beraber antrenman sahalarında geçirmişti. “Size bildirmek isterim ki Kristal Mağaralar’da görev yaptım.”

“Ve taht, hizmetinize minnettar.” Baldair’in kapının eşiğindeki varlığı, Ana tarafından yukarıdan gönderilmiş güneş ışığı gibi bir nimetti. “İmparatorluk’un bugün iyi bir adamı da kaybetmesi-

ni görmek istemem, ne de olsa Erion tüm zamanlar içinde sahaya adım atmış en iyilerden biri.”

Prens odayı geçip Erion’un omzuna kuvvetlice vurdu. Erion, Jax’e bakındı ama diğer Batılı görünürde yoktu. Bunun Jax’in başka bir yerde, kesinlikle yapılması gereken ayarlamaları hallettiği anlamına geldiğini umdu. Prens’e soru sorar bir bakış atmaya çalıştı ama Baldair onu görmezden geldi ya da fark etmedi. İçinde bulundukları duruma bakılacak olursa, ikisi de eşit derecede mümkündü.

“Sormak istediğim birkaç soru var ve bu sorular daha önce Erion tarafından sorulduysa, beni hoş görmenizi rica ediyorum.” Sorgu işini yapan artık Prens’in kendisi olduğundan, odadakiler sorguya daha makul yaklaşıyordu. Sadece dakikalar önce gitmeye hevesli olan adam bile boyun eğmiş bir oflamayla yerine oturdu. “En önemlisi, burada Renalee Aeywir adında bir kadını tanıyan kimse var mı diye sormak isterim.”

Kaşlar çatıldı ve insanlar biri öne çıkacak mı diye etrafa bakındı. Kimse çıkmadı.

“Çok iyi, evet, tamam,” diye devam etti Baldair. “Son zamanlarda kıyı boyunca korsanlık olayları yaşandı mı?”

“Korsanlık mı?” Odada toplu bir mırıldanma başladı.

“Bu sularda korsanlarla ilgili bir sorunumuz olmadı. Şeyden beri...” Bir kadın sözcüklerinin üzerinde kafa yorarak uzun bir süre boyunca durakladı. “Denizlerin Felaketi gittiğinden beri.”

“Adela Lagmir’den mi bahsediyorsunuz?” diye netleştirmeye çalıştı Erion.

Bu adla beraber, iğrenen sesler ve huzursuz birkaç somurtma belirdi.

“Onun adını anma,” diye fısıldayarak azarladı bir kadın. Erion batıl inançlara o kadar uzaktı ki Adela’nın adını kullanmaktan kaçınması gerektiğini neredeyse unutmuştu. “Bizi lanetlemek mi istiyorsun?”

“Evet, bu doğru.” Biraz önce sorun çıkaran adam ayağa kalktı. “Onun hakkında sorular sorup duruyordun.”

“Ne?” diye sordu bir başka adam.

“Birahane de Prens’in Korsan Kraliçe’yi sorduğuna dair hikâyeler duydum. Adını söylemiş bile olabilir.”

Verilen tepkilere bakılırsa insanlar bunu, dün gece yaşananlardan daha büyük bir skandal olarak görüyordu.

“Korsanların bu konuyla ne alakası var?” diye sordu kadın biraz daha cesurca. “Lanetten mi? Korsan Kraliçe’nin laneti mi?”

“Lanet mi?” Erion, Prens’in de karşısındaki çılgınlığa onun kadar hayret edip etmediğini görmek için Baldair’e bakarak kaşlarını kaldırdı.

“Renalee’yi bir lanet öldürmedi. Bu korkunç –ama son derece gerçek– bir insanın işiydi. Benim mutlaka bulacağım birinin.” Oda kaosa kapılmadan önce Baldair sessiz olmalarını emretti. Bir elini saçlarından geçirdi ve o hükmeden varlığı bir anlığına söndü. “Soracak başka bir şeyler olursa diye, hepinizin çıkarken kapıcıya isimlerinizi ve ikametgâh adreslerinizi bırakmanızı istiyorum.”

İnsanlar ayaklarını sürüyerek arkalarından dolanıp odadan çıktılar, Prens ve Erion da koridorun karşısına geçti. Baldair sorgusuna devam etti ve Erion da kötü şöhretli korsan hakkında çenesini kapalı tutmaya özen gösterdi. Ama dağılan grubun arkalarında kalmış bir kadın ifadesini verirken, bu gereklilik tamamen unutulmuştu.

“Renalee’yi tanırdım,” dedi sessizce. “Yani tanıdığımı sanıyorum. Galiba adı buydu.”

“Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?” diye teşvik etti Baldair nazikçe.

“Pek bir şey değil,” diye itiraf etti kadın. “İsmi sadece sık sık gittiğim bir kuyumcudaki çalıştığı için hatırladım.”

“Bu kuyumcu nerede?” diye sordu Erion.

“Mücevherli Zirve. Kasabanın kuzey kayalıkları kısmında, Bayır Yolu’nun hemen dışında. Bugün kapalıdır gerçi.”

Kasabanın o kadar uzak köşesine gitmek için bir nedenleri olmamıştı. Ancak şimdi ellerinde bunu yapmak için iyi bir sebep varmış gibiydi.

“Bu bilgi için teşekkür ederim,” dedi Baldair. “Başka bir şey bilen birileri var mı?”

Söyleyecek bir şeyleri olmadığı için gece misafirlerinin geri kalanı da yollandı. Baldair duruşunu koruyarak en sonuncusunu da kapıya kadar geçirdi. İç bahçe ve ahırlarda ortalık sakinleştiğinde öğlendi, malikâne berbat hâldeydi ve hâlâ uğraşmaları gereken bir ceset vardı.

Prens bir iç geçirişle kanepeye çöktüğünde Erion’la eşit derecede bıkkın görünüyordu.

“Tek kelime etme.”

“Kelime mi?” Erion hareket etmeye devam etti, eğer dursaydı akşamdan kalma hâli ve bitkinlik onu yakalardı ve bu da günün adrenalininin sonu olurdu.

“Tek kelime etme dedim.” Baldair gözlerini yorgun bir sırtışıyla açtı. “Ve bununla, dün gecenin ne kadar kötü bir fikir olduğuna dair beni azarlayacak tek kelime etmemeni kastediyorum.”

“Ah,” Erion anladığını belirten bir ses çıkardı. “Zaten ben bir şey söylemesem de durum apaçık ortada.”

“Kendimi savunmam gerekirse, dün gecenin böyle bitmemesi gerekiyordu.” Baldair odadaki kaosa baktı. “Yani *bunu* tamamen bekliyordum. Ama cinayeti değil.”

“Dışarı çıkmam güvenli mi?” Jax kapı çerçevesine yaslandı.

“Evet, herkes gitti.”

Erion arkadaşının sadece saklandığını görünce rahatladı. Jax’in psikolojik durumuyla ilgili yorum yapmaktan kaçındı, kafasına takmadığını biliyordu. Bunun yerine, kitaplıktaki etiketleri okumaya geri döndü ve odayı elinden geldiğince düzene sokma işine devam etti. Jax’in bir hayvan gibi saklanması fikrinden hiç hoşlanmıyordu. Sadece diğer herkese uyduğunda varlık göstermesi.

“İşe yarar bir şeyler bulduk mu?”

“Sadece ölen kızın kuyumcуда ek işi olduğu bilgisi,” diye yanıtladı Baldair ve ardından pencereye baktı. “Görünüşe göre bugün açık değil ve akşama birkaç saat kaldı... Günbatımı Ayını için cesedi hazırlamalıyız.”

Nana normalde titremeyen iki eliyle sıkıca tuttuğu, içinde çay ve bisküvi olan bir tepsiyle kapı eşiğinde belirdi. “İyi gelir, içiniz ısınır diye düşündüm.”

Baldair, “Teşekkürler, Nana,” diyerek dumanı tüten bardağı aldı.

“Cesetle uygunca ilgilenme meselesini hallettikten sonra, yolculuğunuz için hazırlıklara başlayacağım.”

“Yolculuk mu?” diye sordu Erion.

“Ne yolculuğu?” Baldair de aynı şekilde şaşkındı.

“Düşündüm ki... şey, yaşanan her şeyden sonra saraya dönmek istersiniz.”

Baldair başını iki yana salladı. “Tüm bunlar çözülene dek gitmiyorum.”

“Prensım, yaşananlara bakılırsa, saraya dönmenizin en iyisi olabileceğini düşünüyorum,” diye kibarca fikrini belirtti Nana. “Korsanın lanetinin size musallat olduğunu görmek istemem.”

“Lanet diye bir şey yok.” Baldair bu fikri elini sallayarak geçiştirdi. “Benim sorumluluğumdayken ölmüş bir kadın var sadece. Endişen için teşekkür ederim, Nana.”

Kadın hafifçe eğilip odadan çıktı.

“Tüm bu korsan saçmalığı nasıl ortaya çıktı yine?” Erion bu konunun, can sıkıntısının belirsizliğinde kaybolduğunu düşünmüştü.

“Kadının avucunun içine üç başlı mızrak işareti –sarayda bulduğumuzun aynısı– oyulmuştu. Nana, Korsan Kraliçe’nin Oparium üzerine bir lanet bıraktığını ve özellikle de adını anmaya cüret eden kişinin onun gazabını uyandıracığını söyledi. Bu olayı bu kadar ciddiye almalarının sebebi bu olabilir.”

“Kulağa bir tiranın korkuyla hüküm sürme yolu gibi geliyor.” Erion kollarını kavuşturup kitaplıklardan birine yaslandı. “Ve denizcilerin yasmaktan keyif aldığı, annelerin ise çocuklarını uslu davranmaları için korkuttuğu bir palavra gibi.”

“Hayaletler ve lanetler insan öldürmez, insanı insanlar öldürür,” dedi Jax, Baldair’in daha önceki yorumlarını tekrarlayarak.

Erion onaylayarak başını salladı, batıl inancı elemek konusunda hepsinin hemfikir olması onu rahatlatmıştı. Hayatında bir sürü güzel ve bu sabahki kadının hareketsiz bedeni de dahil olmak üzere bir sürü korkunç şey görmüştü. Ama intikam ya da adalet aramak için ölümden geri dönen bir hayaleti ne görmüş ne duymuştu. Biri si öldüğünde, Baba'nın diyarına geçerci ve Tanrı kimsenin koridorlarından ayrılmasına izin vermezdi.

"Yine de kilitli kapı hâlâ büyük bir gizem." Baldair'in ses tonunda tereddüt tınısı vardı.

"Kilitli kapı mı?"

Baldair ve Jax ona odada buldukları her şeyi anlatmaya koyuldular. Kızın ölümünü çevreleyen olaylar silsilesi anbean daha da merak uyandırıcı hâle geliyordu. Hiçbir düşmanı yokmuş gibi duran gösterişsiz bir kız, içeriden kilitlenmiş ve başka çıkış yolu olmayan bir oda, bulunamayan suçlu, odada izine rastlanmayan bir mücadele ve bir korsan hayaleti.

"Şimdilik bu kadarı yeter," diye duyurdu Baldair nihayet, bir saat kadar aynı şeyleri konuşup durduktan sonra. "Gün sona ermek üzere ve Günbatımı Ayini'ne hazırlanmalıyız."

"Ayini kim yürütecek?"

"Burada tek bir Alevtaşçıyımız var." Baldair ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi. "Ben cesedin durumunu kontrol edeceğim."

Prens bunu kayıtsız bir kesinlikle dile getirerek odadan çıktı.

Baldair'in niyeti iyiydi ama gençliğinin ve deneyimsizliğinin bariz olduğu zamanlar vardı. Erion Prens'ten yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen bu gibi zamanlarda kendini yaşça büyük hissediyordu. Erion omuzlarına ailesinin beklentilerinin yükü bindirilerek büyütülmüştü. Ancak Baldair, İmparatorluk'takilerin çoğuna göre, hızla tahtın çapkın, yedek veliahtına dönüşüyordu. Ve Prens bu rolü on beş yaşındaki reşit olma töreninden beri benimsemişe benziyordu – abisinin dalga geçmeleri de hiç şüphesiz onu buna teşvik ediyordu.

Erion, omuz silkip ellerini saçlarına götürmekle yetinen Jax'e

baktı. Erion tek kelime edemeden Jax odayı keskin hareketlerle terk etti, elleri koyu renkli buklelerini toplamak için uğraşıyordu.

Bu doğruydı; tek bir Alevtaşçıları vardı. Ama Erion'a kalsa daha zor olan yolu seçerdi. Kasabadan bir Alevtaşçı ve şehir şapelinden bir Emegen getirtirdi ya da bir odun yığını yaptırdı — bunun dışında herhangi bir şey.

Erion'a kalsa, bir kadını canlı canlı yakmaktan suçlu bulunmuş birinden, bir başka kadının cesedini yakmasını istemezdi. .

Onu hâlâ alevler içinde görüyor, kanını hâlâ ellerinde hissedebiliyordu.

Ocakta titreşen ateşe dikti gözlerini, tahtaya ya da kömüre ihtiyaç duymadan doğrudan taşın üstünde yanıyordu. Bunu acı bir pişmanlıkla izledi. Eğer büyüsü daha derinlere dokunuyor olsaydı, yüzünü ocağın içine yaklaştırıp alevlerin içindeki geleceği görebilirdi. Ana'nın herkes için ördüğü kaderin o kırmızı ipliklerini görebilirdi.

Ama tanrılar ona anlam bulma yeteneğini bile bahşetmemişlerdi. Onlar başka diyarlarda, çileden çıkaracak kadar uzaktalardı. O ilahi güçleriyle durdurabilmeleri gereken tüm dehşetlerin sessiz seyircileriydiler. Tanrılar zalimdi ve dünyayı yüzüstü bırakmışlardı. Jax bu kadarının doğru olduğunu biliyordu.

Parmakları seyirdi, kızıl kayganlığın hayaleti hâlâ tenini kaplıyordu.

Ocaktaki ateş daha parlak alevlenip duygularıyla beraber çatırdadı. Büyüsü onları şiddetli bir şekilde sarıyordu. Bir alev parçası fırlayıp Jax'in ayaklarının altındaki halıyı hafifçe yaktı. Jax ılıklıktan fazla bir şey hissetmedi.

"Dikkatli ol yoksa her yeri yakıp kül edeceksin." Erion'un varlığı,

Jax'i girdiği transtan irkilterek çıkardı. Diğer Batılı onun yanında oturuyordu, alevin ocaktan sıçradığı yerle arasında bir parmaklık mesafe vardı.

Jax hafifçe iç geçirerek ateşe baktı. Normal alevlenmesine geri dönerek sakinledi – Jax'in hislerinden ve düşüncelerinden ayrılmış, az bir büyü tarafından alevlenen sağlıklı bir ateşti şimdi.

"Bir Batılı Lord'un malikânesini ailesi içindeyken yaktım. Sence Prens içindeyken İmparatorluk hanelerinden birini yakıp kül etsem bana ne yaparlar?" Jax bu düşünceyle esrarengiz bir şekilde sırıttı.

"Bundan bahsetme bile," diye azarladı Erion. "İkimiz de biliyoruz ki böyle bir şey yapmazdın."

"Ne yapıp yapmayacağımı bilmiyorsun," diye mırıldandı Jax.

"Çoğu insandan daha iyi biliyorum."

Erion haklıydı. Jax, Norin'deki Esrarlı Sanatlar Akademisi'ndeyken önce Erion'un abisi Gare'le tanışmıştı ama nasıl olduysa Alev taşıyıcı arkadaşındansa, onun büyüü olmayan küçük kardeşiyle daha iyi anlaşılmıştı. O olaydan sonra Jax'in gittiği kişi Erion'du. Baldair'i Jax'in hayatı için yalvarmak üzere duruşmaya tam vaktinde getiren Erion'du.

"Senin tanıdığın farklı bir adamdı. Uzun bir üç yıl oldu."

Erion doğrudan karşı çıkmayacak kadar akıllıydı. "Haklısın... Ama senin hakkındaki bazı temel gerçekleri bildiğime inanıyorum. Eğer bilmeseydim, o zamanlar senin için mücadele etmezdim. Ya da bugün de bunu yapmaya devam etmezdim."

"Bırak ne düşünmek istiyorlarsa onu düşünsünler." Jax göz ardı ettiği yığındaki kitaplardan birini aldı. "Böylesi daha iyi."

"Buna inanmıyorum." Erion kafasını iki yana salladı. "Yakında senin iyi bir adam olduğunu anlayacaklar."

"Bunu istemiyorum."

"Jax..."

"Ve sen de istememelisin."

"Beni durduramazsın."

"Bu bir gün başını belaya sokacak, Erion," diye iç geçirdi Jax.

“Neden?”

“Çünkü bir gün gerçekten patlayacağım.” Kafasındaki sesler tekrar suspus olmuştu. Sesler genelde, Jax’ın hem bekçileri hem de sahipleri olan bu alışılmışın dışındaki arkadaşlarının yanında susardı. Ama yankılarını duymazdan gelmek imkânsızdı ve gün geçtikçe sesleri yükseliyordu.

“Bundan şüpheliyim.”

Jax burnundan alaycı bir nefes verdi, Erion’un itirazını, doğru düzgün bir cevap verecek kadar önemsememişti.

“Sen iyi bir adamsın, Jax. Yaptığın şeyin ardında iyi bir sebep vardı, hem de...”

“Bir daha asla bundan bahsetme.” Alevler tekrar kabardı. Jax kucağındaki kitabı yakmadan evvel kendini ve ateşi kontrol altına almak için derin bir nefes aldı. “Bir daha asla bundan hiç kimseye bahsetme, aksi takdirde sana ya da herhangi birine yapacaklarımdan sorumlu tutulamam.”

Erion ne zaman bu konuda ağzını aramaya çalışsa Jax onu geri püskürttüğünden emin oluyordu. *Onun* anısı dahil herkes için en iyisi, hiç kimsenin Jax’ın tahta zorunlu hizmetinden bahsetmemesi idi. Erion’un niyeti iyiydi ama Jax kurtarılma noktasını çoktan geçmişti. Ölümsüz ruhu *o kızla* beraber ölmüştü.

“Kendine güvenmiyorsan Baldair’le bana güven. Kendini gördüğün gibi bir canavar olmana izin vermeyeceğiz.”

Jax iç geçirdi ve saçını açıp toplayarak oyalandı. Herkesin onun bir canavar olduğunu düşünmesi daha iyi olurdu. Eğer bir canavar olursa kendisiyle yaşayabilirdi. Üç yıl önce yaşananlara bir açıklaması olurdu böylece. Onu cinayet işlemeye iten şeyi saklayabilir ve onun anısını koruyabilirdi.

“Bazen, dünyanın benim hakkımdaki korkunç beklentilerini karşılamanın daha kolay olacağını düşünüyorum,” diye fısıldadı Jax.

Jax gözlerini bir kez daha alevlere dikti ancak onların ötesini görüyordu. Baba’nın diyarına göndermek üzere olduğu kadının

yüzü, ölü sevgilisinininkine dönüşmüştü. O da ağzı açık bir şekilde boş bakışlarını Jax'e dikmişti; alevler onu tüketirken sessiz cıgıllıkları adamın kulağını doldurdu. Jax gözlerini sımsıkı kapadı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Erion, konuyu değıştirmeyi akıl ederek. Eğilip Jax'in kucagındaki kitabı inceledi. "Yine mi bu?"

İlk geldiklerinde, Adela hakkında bilgi bulabilmek için kütüphaneyi birkaç kez didik didik etmişlerdi. Çoğu hikâye kitabı olarak kalemeye alınmıştı ama uzun zamandır kayıp olan bir hazinenin peşine düşmüş çocuklar gibi hevesle hepsini yalayıp yutmuşlardı. Bütün hikâyelere göre, Adela Oparium'dan ve İmparatorluk askerlerinden kaçarken yanında götürmüştü bu hazineyi.

"Bir şeyi gözden kaçırmış olabiliriz diye düşündüm." Jax sayfayı öylesine çevirdi. "Şimdi farklı bir sebeple hayalet avına çıktığımıza göre, belki yeni bir şeyler keşfederim."

Erion alaycı bir nefes verdi. "Güneyliler ve onların batıl inançları. Burada büyücülere kötü davranılmasına sebep olan şey bu gibi hikâyeler."

Jax buna karşı çıkamazdı. Batı, İmparatorluk topraklarına katılmadan önce, eski çağlardan beri büyücüleri göklere çıkarırken Güney hep dışlamıştı. Mesele daha çok Kristal Mağaralar ile alakalıydı – çağlar boyunca en kötücül şekillerde ele geçirilmeye çalışılmış, tarif edilemeyecek kadar büyük bir güce ev sahipliği yapan yerle. Eğer ki kâbuslarla lanetlerin vücut bulduğu bir yer varsa, o da orasıydı.

Ama bu, bütün büyücülere zulmetmek için yetersiz bir bahaneydi.

"Eh, bana da bir tane ver." Erion elini uzattı.

"Hayaletlere inanmadığını sanıyordum?" Jax, adamın istediğini yaparken sırtıttı.

"İnanmıyorum." Erion uzun bir an boyunca bunu düşündü. "Ama bu meselede bir şeyler döndüğü çok açık. Kızın avucunda o işaret vardı."

"İşaret demişken..." Jax kenara koyduğu kitaplardan birini baş-

parmağıyla açtı. “Şuna bir baksana. Daha önce incelememiştik çünkü doğrudan korsanlarla alakalı değil, sadece Oparium denizciliğinin ‘tarihi’.” Sayfada Adela’nın işaretini gösterdi.

“Pek çok kullanım şekli olduğundan, Adela’nın işareti tüm denizcilerin aşına olduğu bir işarettir,” diye yüksek sesle okudu Erion. “Eğer sağ üst köşede ise, Korsan Kraliçe’nin bölgesini işaret eder. Hainlerin ve düşmanların duvarlarına ya da kapılarınaysa ölümlerini işaretlemek için baş aşağı çizilir. Hatta Adela’nın birliği, onun klanından bir şey çalarken yakalananların sağ eline bu işareti oyardı.”

Erion başını sayfadan kaldırdığında Jax adanın kendisiyle göz göze gelmesini bekliyordu.

“Renalee’nin de sağ eline bu işaret oyulmuştu,” diye vurguladı Jax.

“Kızın bir şey çaldığını mı düşünüyorsun?”

“Eğer öyleyse, kızın bulaştığı kişinin Korsan Kraliçe’yi taklit etmesi çok uygun değil mi?” Kasaba halkının Adela’nın hâlâ aralarında olduğunu düşündüğü, cinayete verdikleri tepkiden anlaşılıyordu. Birinin bunun ardına saklanması için gayet yeterliydi bu.

“Bir hayaletten daha mantıklı,” diye kafa yordu Erion. “Belki de masum Renalee o kadar da masum değildir.”

ERION

Erion, önceki geceki eğlenceler yüzünden yorgun olmasına rağmen sabahladı. Ancak bu sefer esas arkadaşları kitaplardı.

Erion, ancak şafak pencerelerden içeri göz kırpınca yatağa girdi ve odası aydınlanana kadar da uyumaya devam etti. Çok uzun bir gece geçirmişti ve nispeten geç uyanmıştı ama tamamen akşamdan kalma olmadığı zamanlar haricinde yine de Baldair ve Jax'ten önce kalkardı. Bu, yorgun olmadığı anlamına gelmiyordu. Aksine yorgunluktan ölüyordu. Ama alışkanlıkları yorgunluğuna galip gelmişti ve aşırıya kaçılan bir gecenin artçılarını üzerinden atmak için disiplinden daha iyi bir yol düşünemiyordu.

Her zamanki antrenman kıyafetlerini –yıpranmış keten bir gömlek ve yumuşak deri pantolon– giymek, biraz olsun normal hissetmesini sağladı. Geniş bir kemer, geçen günün olaylarından sonra ihtiyaç duyduğu o bildik, dengeleyici ağırlıkları, kılıcıyla kınını taşıyordu. Erion elini kılıcının kabzasına yerleştirdi. Baldair'in Prens Aldrik'le Batı'ya yaptığı birkaç ziyaretten birinde Erion'un genç Prens'le şans eseri tanışmasından kısa bir süre sonra, bir oğlan çocuğu olarak Güney'e seyahatlerine ilk başladığında babası hediye etmişti bunu.

İmparatorluk Malikânesi, hiç de saraya benzememesine rağmen cömert bir şekilde “yazlık saray” olarak adlandırılmıştı ve Oparium’un en güneydeki limanının en ucunda bulunuyordu. Ormanla iç içe olduğu için Erion’un birkaç tur koşacağı ve kimse kılıcının *küt küt küt* sesinden şikâyet etmeden ağaçlara şiddetle saldırabileceği geniş bir alanı vardı.

Malikâneye geri dönmek üzere yola koyulduğunda güneş tepedeydi ve Erion terden sıırsıklam olmuştu. Bir duman bulutu, işaret ateşi gibi gökyüzüne yükseliyordu. Erion ön girişten geçerek geniş iç avluya çıktı. Daha önce ağzına kadar dolu olan ahırlar şimdi bomboştu; çamurdaki derin izler, gece eğlencelerine davet ettikleri insan sayısından geriye kalan tek şeydi.

Ahırların kenarında ise bir artık yığını ateşe verilmiş, yanıyordu. Jax geride durmuş, malikânenin duvarına yaslanmıştı. Koyu renk gözleri titreşen turuncu ışığı yansıtıyordu, öyle ki Erion dün geceden kalma çöpleri yakarken adamın kullandığı büyüü görebiliyor gibiydi.

Bir adam elinde bir yığın kanlı kıyafetle yan kapılardan birinden çıktı. Gözleri Erion’unkilerle buluştu ve malikâneye hızla koşturmadan önce elindeki tomarı alevlere attı. Erion onu suçlamıyordu; o da bununla yüzleşmek istemiyordu. Gözlerini adamdan ayırıp ön kapıya yönlendi. Yeterince yanma hadisesi görmüştü; kadının Günbatımı Ayını’nde kavrulan cesedi adamın hatıralarında iz bırakmıştı. Daha fazlasını görmek istemiyordu.

Kapıyı ardından kapatıp da Jax’in ateşten uzaklaşma gibi bir seçeneğinin olmadığını fark ettiğinde bütün bedeninden bir suçluluk duygusu geçti.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Baldair, bilardo masasının arkasından.

“Yeterince iyi.” Erion odanın içine girip yüzündeki ve ellerindeki teri silmek için gömleğinin ucunu pantolonundan çıkardı.

“Antrenman yapmaya geri dönecek kadar iyi.” Baldair ağzını kocaman açıp esneyerek bu fikrin ona ne hissettirdiğini açıkça be-

lirtti. “Cidden, ağaçlar sana ne yaptı ki? Bütün sabah onlara saldır-
dığını duydum.”

“Bazılarımıza kılıç kullanma yeteneği bahşedilmiş değil ve ka-
biliyetimizi geliştirmek için çalışmamız gerek.” Erion kollarını ka-
vuşturarak masaya göz gezdirdi. D n geceki kitaplar üstüne iyice
yayılmıştı. “Sen okuyabiliyor musun?”

Baldair alaycı bir tavırla kahkaha attı. “Adam şaka yapabiliyor!
Evet, bir abim değilim gerçi ama okuyabiliyorum.”

Veliaht Prens Aldrik’in sadece bahsinin geçmesi bile Baldair’in
ses tonuna tatsız bir tını katmıştı.

“Bunları sana Jax mi verdi?” Erion pencereden aydınlanan güne
baktı. Güneş, sabahın kalın sis tabakasını kovalayarak gri g ky -
z n n ardındaki m kemmek maviliği gözler önüne seriyordu, bu
ise zaman zaman Jax’in uğraşlarından yayılan siyah, kalın duman
bulutuyla g lgeleniyordu.

“Yeni yaşanan olaylar ışığında yardımcı olacağını düşündüğü
birkaç paragrafı gösterdi,” diyerek onayladı Baldair ve o paragraf-
lardan birine hafifçe vurdu – ele işaret oyma hakkındakiydi. “Ama
bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Ben de üzerine düşünüp durdum.” Erion ağırlığını bir ayağın-
dan ötekine verip masaya dayandı. “Bunun hırsızlık işareti oldu-
đunu biliyoruz. Kızın bir kuyumcuda çalıştığını biliyoruz. Belki de
düşmanları vardı?”

“Pek hırsızlık yapacak birine benzemiyor.”

Erion güldü. “Onu tanı mıyorsun.”

“Eğer  yle olsaydı Nana onu işe almazdı,” diye ileri sürdü Bal-
dair. “Ayrıca ben insan sarrafıyım.”

Erion buna karşı çıkamazdı. Üç yıl önce Jax’in hayatı için yalvar-
maya Prens’e gitmişti, ki Jax o zamanlar onun için Erion’un arada
sırada bahsettiği birinden ibaretti. Baldair bir an bile düşünmeden
işe el atmıştı. Erion onun bu kararından ötürü asla pişmanlık duy-
mamasını umabiliyordu sadece.

“Belki de Adela’nın hazinesini  almıştır.” Erion masadan ayrıldı.

“Daha önceki şansımızı göz önüne alırsak, hazinenin denizin derinliklerini boyladığı dedikodusunun gerçek olduğunu düşünmeye başladım.” İki hafta boyunca iz sürmeleri kesinlikle pek bir sonuç vermemişti. Ama Erion, Prens’in ne bulacaklarını sandığını hayal bile edemiyordu. Güney’e ait “kraliyet hazinesi”nin peşine ilk düşenler onlar olamazdı.

“Ben bir yıkanayım da gidelim.” Erion odağını korudu. Hazine muhtemelen zamanla kaybolmuştu ama şimdi önlerindeki mesele ölü bir kadındı.

“İyi, herhangi bir insanı ya da hayaleti korkutup kaçırarak kadar kötü kokuyorsun.”

Alaycı bir kakhaha atma sırası Erion’daydı.

Bir saat içinde üçü kasabaya giden yoldalardı. İyice tahrip olmuş patika seyrek bir çam ormanının içinden geçerek tepeler arasına kurulmuş şehre doğru kıvrılıyordu. Oparium, denize yıl boyunca erişimi olan tek vadideki bir bayıra kurulmuştu. Etrafını saran yüksek dağlar ve sarp kayalıklar kötü fırtınaları saptırmaya yardımcı oluyordu. Aslen eski Solarin Krallığı’nın denize tek erişim noktasıydı ve zengin tarihi hem şehrin mimarisinde hem de bu yapılarda ikamet eden insanlarda görülebiliyordu.

“Ailen neden buraya daha sık gelmiyor?” diye sordu Erion, Prens’e. Sadece denizle iç içe yerlere has güzelliğiyle çok huzurlu bir yerdi.

“Öyle işte.” Baldair bariz bir kayıtsızlıkla omuz silkti. “Babamın pek bahsettiği bir şey değil ve annem de ondan daha hevesli sayılmaz.”

“Çok yazık, gerçekten güzel bir kasaba.” Sanki emir verilmişçesine Oparium, kasabanın iyice içine doğru inen oyulmuş merdivenlerin bulunduğu sarp kayalığın üzerinde göründü.

Evler birbirlerine domino taşları gibi bitişikti, aşağıda kalan denizin orada aniden sona eren eğimli arazinin tepesine tehlikeli bir şekilde tünemişlerdi. Erion’un Güney’den alıştığı mimariyle inşa edilmişlerdi. Üst üste dizilmiş binaları ve padavra çatıları Batı’nın

kutu gibi, dümdüz bir çizgi oluşturan yapılarından farklıydı. Limanları düşünüldüğünde Oparium'un etkileyici olmadığı söylene-
mezdi ama kesinlikle bir Norin de değildi.

"Ne yani şimdi 'güzel kasaba'ya mı terfi etti?" diye dalga geçti Baldair. "Norin'in yarısı kadar bile etkileyici olmadığını düşünüyor-
dum ben de."

Erion gözlerini devirdi. Birahanedeki ilk akşamlarından sonra rıhtımda dolaşırken düşüncesini gayet net bir şekilde dile getirmiş,
limanı işleten kendisi olsaydı neleri değiştireceğini sıralamıştı.

"Değil zaten." Jax bu konuda Erion'dan taraf olarak merdiven-
leri inmeye başladı.

"Ama bu, burayı kötü bir yer yapmıyor." Erion, ufalanan taşta adımını attığı yere dikkat ederek Jax'i takip etti. Bu yolculuğu ne-
redeyse her gün yapmışlardı ve hâlâ bir şekilde tehlikeli geliyordu.

"Sadece o kadar iyi değil." Jax arkasına dönüp Erion'a hafifçe
sırıttı.

"Batı ve Güney'in durumu hep bu değil mi?" Erion sadece Batılı
arkadaşına konuşuyormuş gibi yaptı. "Pek kıyaslanamazlar."

"Gerçi deniyorlar."

"Ah, evet, tabii ya, azınlıkta olan Güneyliye karşı birleşin." Bal-
dair iki adım arkalarından gözlerini devirdi.

"Azınlık mı? Senin ikimizle de boy ölçüşecek kadar güçlü oldu-
ğunu düşünüyordum?" diye sataştı Jax.

"Öyle bir şey söylediğini hatırlıyorum," diye onu onayladı Erion.

"O bir yıl önceydi!"

"Peki o zaman ne olmuştu?" Erion düşünüyormuş gibi yaparak
çenesini ovuşturdu.

Jax ellerini artık sürekli yüksek topuz şeklinde topladığı saçının
arkasında kavuşturdu. "Ona haddini bildirdiğimize inanıyorum."

"Tekrarlamak istemediğim bir deneyim." Baldair, Erion'un ant-
renman kılıcının kör ucuyla sağlam bir darbe indirdiğini net bir
şekilde hatırladığı yeri ovaladı.

“Prens’in bizden korktuğunu düşünüyorum.” Erion, Jax’i dürtükledi.

“İyi, benden korkulmalı zaten.” Jax’in sözcüklerinde Erion’un duymamış olmayı dilediği vahşi bir tını vardı. Adamın ağzı, Erion’un gittikçe daha sık görmeye başladığı bir sırtışıla kıvrıldı; gerçi bunun arkadaşının yüzünde yeri yokmuş gibi geliyordu ona hep.

Jax’in üç yıl önceki duruşmadan sonra zamanla düzeleceğini ummuştı. Ama yanlış kaynamış kırık bir kemik gibi çarpık bir şekilde iyileşiyormuş gibi görünüyordu.

“Bence ayrılmalıyız,” diye duyurdu Baldair, merdiven onları ilerideki köşede Okyanus Caddesi’ne açılan dar bir patikaya çıkarıldığında. Prens, Erion’un endişelerinden bihaberdi. “Böylece daha çok yol katedebiliriz.”

“Burada katedilecek kaç yol var ki?”

“Tek bir ipucumuz var: Renalee kuyumcuda çalışıyordu,” dedi Jax, Erion’un düşüncelerini okuyarak.

“Aynen öyle. Nana’ya göre tüm hayatı boyunca burada yaşamış ve sadece tek bir ipucumuz var. Şüphe uyandırıyor, değil mi? Birisi onun hakkında daha çok şey biliyor olmalı. Belki dün geceki buluşmamıza davet ettiğimiz tipler değil...” *Zengin tipler*, diye Prens’in bıraktığı boşluğu zihninde doldurdu Erion. Baldair kiracılarını önemsiyor olabilirdi ama her zamanki arkadaşlıkları onun prensliğini her şeyden çok vurguluyordu.

Erion’un onu suçladığı da yoktu. Kendisi de zamanı karşılığında ona bir şey sunabilecek kişilerle arkadaşlık kurmayı tercih ederdi. Bir bağlantının ya da dikkatlice söylenmiş, destek bildiren bir kelimenin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz. Bu, Le’Dan ailesine nesiller boyunca hizmet etmişti ve Erion bu düşünce tarzıyla büyümüştü – en azından Jax ya da Baldair’i içermeyen her konuda.

“Ne düşünüyorsun yani?” Jax bu mantık yürütmeye ikna olmuş gibiydi.

“Sen pazaryerine git, Jax. Kuyumcunun mallarından bazıları orada satın alınmış ya da satılmış olabilir, belki bir şey çıkar. Erion

sen egzotik bir lordsun. Kuyumcuya git ve insanları konuşturabiliyor musun bir bak."

"Ben mi egzotiğim?" Erion kaşlarını kaldırdı.

"Koyu renk saçlar, renkli gözler – Güney ve Batı'nın muhteşem bir karışımı!" Baldair elini kendinden geçmiş gibi alnına doğru götürürken sesi bir genç kızın başarısız bir taklidiyle inceldi.

"Dikkatli ol, sanırım sana âşık oluyor," diye uyardı Jax.

"Bence dikkatli olması gereken sensin." Erion önlerindeki taş döşeli caddeye çıkan patika boyunca yürümeye başladı. "Bütün bir yıl boyunca onunla yaşamak zorunda olan sensin ve belli ki Batılılara bir ilgisi var."

Jax kaşlarını Baldair'e doğru oynattı. "Peki sen nereye gidiyorsun, yakışıklı?"

"Ben birahaneye gideceğim."

Erion yüksek sesle homurdandı. "Biz çalışırken o içmek istiyor," dedi Jax'e. Baldair'in hâlâ nasıl içmeyi düşünebildiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Hayır, barmenler bir şeyler duyarlar," diye belirtti Baldair.

"Bir bira daha!" gibi şeyler." Erion, Baldair'in gürleyen tınısını taklit edebilmek için sesini elinden geldiğince kalınlaştırdı.

"Tanrılar aşkına, ayrılacağımıza seviniyorum. Bu sabah ikinize de yeterince doydum."

"Bana asla doyamazsın," diye seslendi Jax onlardan uzaklaşırken ve sokakta dolaşan birkaç insanın bakışını üzerine çekti.

"Her zaman böyle miydi?" diye sordu Baldair bir kahkaha eşliğinde, o ve Erion aynı yöne doğru ilerlerken.

Erion bu havayı bozmamaya çalıştı. Gerçek cevap hayırdı. Erion'un yıllar önce tanıştığı Jax çok dengeli bir adamdı – mütevazı bir ailenin en büyük oğlu, iki kız kardeşin sevgili abisi ve zekice seçilmiş bir nişanlıyla aile mirasının üstüne katacak güçlü bir karakterdi.

"Belki içinde bir yerlerde," diye cevapladı belli belirsiz.

"Deliliği eğlenceli sayılır." Baldair sırıttı. "İşleri karıştıran ve bi-

raz çılgına dönmekten çekinmeyen birinin etrafımda olmasından rahatsızlık duyduğumu söyleyemem.”

Erion nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Arkadaşındaki değişikliği desteklemek ona yanlış geliyordu. Jax iyi bir adamdı, her zaman olduğu gibi. Ama bu kırılmışlık, olması gereken kişi miydi? Jax yeniden şekillendirilmiş bir dünyada yaşamının bir yolunu bulmak zorunda kaldı, diye bir kaniya vardı Erion. Farklı bir şey beklemek adil olmazdı belki de. “Nedense bu beni hiç şaşırtmadı.”

İkisi nihayet Ana Cadde’de yollarını ayırdı. Baldair denize doğru, rıhtımın orada, su kenarındaki tepede bulunan birahaneye yöneldi. Erion ise kasabanın yerleşim bölgesine doğru yol aldı. Evler arasındaki boşluklar genişlemeye başlamıştı, sanki sakinlerinin sözde zenginliklerine yer açıyormuş gibiydi.

Arazinin sarp kayalıklarla dolu bölümleri rağbet görmüştü, özellikle de deniz manzaralı arsalar. Ve hiçbir şey, bir arsaya sahip olup da sadece güzel ağaçlar ekmek ve budamak dışında bir şey yapmamak kadar, “Bana bakın, ben zenginim,” diye bağırılmazdı. Erion elini kılıcının kabzasına koyup yanından geçen hanımefendilere başını eğdi. İki kadın kıkır kıkır gülererek yollarına devam etti.

Kültür, din ya da modadan bağımsız olarak gerçek olan tek bir şey varsa o da zenginlikti. Herkes onu isterdi. Ve herkes onu gördüğünde tanırdı.

Bayır Yolu dik yürüyüşten ötürü neredeyse terlemeye başlayacağı noktaya kadar yukarı doğru kıvrılıyordu. Erion varış noktasına ulaşmıştı ki yol çatallandığında, dedikodusu yapılan kuyumcuyu bir şekilde gözden kaçırmış olduğuna karar vererek etrafında dönünce metal ve yarı değerli taşlarla süslenmiş, sallanan bir tabela gördü. “Mücevherli Zirve” ışığı yakalayarak gümüşü bir ışıltıyla parlıyordu.

Erion kemerini düzelterip ellerini koyu renk saçlarından geçirdi. Genel nüfusa çoğunlukla tanıdık gelse de eğer adının bir yerde ağırlığı olacaksa, orası bir kuyumcu olurdu.

O girince kapının üstündeki gümüş zil ahenkle çaldı. Dükkânda

dolaşan birkaç müşteri içgüdüsel olarak girişe baktı. Hanımefendilerden bazıları aralarına yeni katılan Batılıya daha iyi bakabilmek için dönerken eteklerinin dökümlü kumaşını düzeltti.

“Ah, sonunda liman başkanıyla aranızdaki meseleyi hallettiniz mi?” Tezgâhın ardındaki bir adam hevesli bir el çırpışla ona seslendi.

“Sanırım beni bir başkasıyla karıştırıyorsunuz.” Erion hazırlıksız yakalanmıştı, liman başkanının onunla ne işi olabileceğini merak ediyordu.

“Lady Black’ten değil misiniz?”

Lady Black. Erion hayal meyal hatırladı. Twintle ailesinden gelen, Batı’nın eski lordlarından birine ait filodaki bir geminin adı. Twintlelar, Batı’yı geleneklere bağlı kalanlar ve gelişim arayanlar olarak ikiye ayıran, İmparatorluk’un yeni dünya düzenine itaat etmeyi reddedince Le’Danların uzun süre önce tüm ilişkilerini kesmeye karar verdiği bir aileydi.

“Değilim. Batılıların Çöl dışına ticari olmayan nedenlerden ötürü de seyahat edebildiğini öğrenmek sizi şaşırtabilir.”

“Beni affedin, bayım.” Dükkân sahibi eldivenli elini göğsüne götürüp özür dilercesine başını eğdi.

“Lord Erion Le’Dan,” diye netleştirdi Erion.

Adam ismi tanıyınca başını hızla kaldırdı. “Le’Dan?” diye tekrar etti, sanki doğru duymuş olamaz gibi.

“Ta kendisi.” Erion, sanki ailesinin yıllar boyu süregelen uzmanlığını kullanarak işçiliklerini değerlendiriyormuş gibi camekândaki mücevherleri inceliyormuş rolü yaptı. Gerçekten bunu yapmak için burada olmaması iyi bir şeydi çünkü mallar Le’Danların nam salmış yüksek standardına yaklaşmıyordu bile.

“Sizi dükkânımıza getiren nedir, lordum?” diye sordu adam hevesle, şüphesiz, Erion’un ticari bir anlaşma yapma umuduyla geldiğini varsayarak. Dükkân sahibinin tepkileri diğer müşterilerin ilgisini çekmişti. Erion biraz daha dikleşti.

“Çalışanlarınızdan birine dair bir sorum var.”

Adam kısa bir süreliğine durakladı. "Prens'in çocuklarından birisiniz siz."

"Kelimelerinize dikkat edin, bayım," Erion kibarlığını korumayı güçlükle başardı. "Ben Prens'in *muhafızlarındanım*."

"Benim hatam." Adamın gözleri hafifçe kısıldı. "Prens'in hovar-dalıkla dolu gecesini duydum ve varsayımında bulundum."

Bir kadın kıkırtısını tam olarak bastıramadı ve Erion duyduğu utançla yanaklarının kızarmaması için mücadele etti. Bu tarz dedikodularla ilişkilendirilecek türden bir lord değildi o. Onca insan dururken onu mahvedenin Prens olmasının ironikliği Erion'un dikkatinden kaçmamıştı.

"Renalee olayını araştırıyorum."

"Evet, ona olanları duydum." Dükkân sahibi ani dürüstlüğü ve sakın tavrıyla Erion'u şaşırttı. Eğer kadının ölümünde bu adamın parmağı varsa, bu gerçeğe oldukça sakın yaklaşıyordu. "Onun için ne kadar da korkunç bir kader."

"Bence kaderin bununla pek alakası yok," diye bastırdı Erion. Babasının azarlarını kulaklarında duyabiliyordu. Kader, Ana'nın tasarısıydı ve onu inkâr etmek kutsal şeylere yapılan saygısızlıktı. Ama yukarıdaki tanrıçanın adalet adına onu affedeceğini umuyordu. "Prens Baldair adına onun katilini bulmaya çalışıyorum."

"Bir hayaletin izini süremezsiniz," diye fısıldadı adam. "Bunu en iyi siz bilmelisiniz. Prens'le ikinizin birkaç haftadır kasabada Korsan Kraliçe'den bahsedip durduğunuza dair dedikodular çalındı kulağıma."

Erion hayaletlerden bahsedilmesinden bıkip usanmıştı, uzun bir süre dudaklarını birbirine bastırdı. "Dediğim gibi, Prens Baldair'i temsilen adaletin peşindeyim." Erion, adamın boyun eğmesi için unvanları kullanmaya çalıştı. "Renalee'nin hareketlerinde şüphe uyandıracak bir şeyler var mıydı? Son zamanlarda herhangi bir değişim?"

"İmparatorluk Malikânesi'nde çalışırken çalışma saatlerini azalttı ama bunu yapmak için izin istedi ve sonuç olarak dükkân

için bir zorluk teşkil etmiyordu. İşe hiç geç kalmazdı ve hep derli topluydu." Adam uzun bir an için düşündü. "Ona zarar vermek isteyebilecek kimseyi düşünemiyorum. Ama Korsan Kraliçe'nin adını söylediye, eh, bu akıllı insanların bulaşacağı bir iş değil."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Erion dükkândan çıkmak üzere arkasını döndü. Dükkân sahibiyle hayaletler hakkında konuşmayacaktı.

"Gitmeden önce," diye seslendi adam Erion'un sırtına doğru ve durmasına sebep oldu. "Küpesine ne olacak?"

"Küpesi mi?" Erion küpelerden bahsedildiğini duymamıştı hiç.

"Batı yakutu, oldukça büyük ve çok değerli. Eminim sizin gibi keskin gözlü biri onun değerini ayırt edecektir. Dikkatinizden kaçması imkânsız."

Erion kinayeli iltifatı duymazdan geldi. "Devam edin."

"Her gün sağ kulağına takardı." Adam vurgulamak için kendi kulağını gösterdi. "İstisnasız."

"Sadece tek bir küpe mi?" Güneylilerin garip moda tercihleri vardı.

"Ötekini kaybettiğini söyledi." Adam başını ağır ağır iki yana salladı. "Tabii sizin sahip olduğunuz mücevherleri göz önüne alırsak yakutun Le'Danlar ya da saray için bir anlam ifade etmeyeceğine eminim ama görüyorsunuz ya benim dükkânım için, onu ilk hâline getirip tekrar satabiliriz..."

Erion, adamın ölü bir kadının değerli eşyasından kâr elde etmeye çalıştığını görmezden gelmeyi seçti.

"Şu küpe, çalıntı mıydı?"

"Sizce hırsızlık geçmişî olan birinin dükkânımda çalışmasına izin verir miyim?" Adam kafasını iki yana salladı. "Ana adına, hayır, bana küpenin ücretini ödediğini söyledi. O kız güzel şeylere düşkündür, bu da vazgeçirmeye çalıştığım bir şey değil."

"Parayı nereden bulmuş?"

"Çalışarak kazandığını varsayıyorum."

Erion, dükkânın gerçekten de kıza böyle değerli bir eşyayı ala-

bilecek kadar iyi ödeme yapıp yapmadığını sormamak için bir anlığına dudaklarını birbirine bastırdı. Yakışksız kaçmadan ancak bu kadar ileri gidebilirdi. Erion camekânları taradı ve farklı bir yaklaşım denedi.

“Nereden satın almış? Eminim ki sizin de bildiğiniz üzere Batı yakutları nadirdir ve sizin envanterinizde görmüyorum.”

“Zaman zaman bazı şeyleri en iyi müşterilerimiz ve çalışanlarımız için kenara ayırırız,” diye belli belirsiz bir cevap verdi adam. “Ancak sizi temin ederim ki o küpeyi uzun süre önce bir seyyar satıcıdan aldı.”

“Bu seyyar satıcı hakkında bir şey bilmiyorsunuzdur, değil mi?” diye bastırdı Erion.

“Rakiplerimi araştırmam.”

“Sadece çalışanlarınızın onlardan alışveriş yapmasına izin verirsiniz.”

“Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı, Lord Erion?” diye cevap verdi adam sertçe.

Erion adamın imasını nezaketle karşıladı. Belli ki misafirperverliğini tüketmişti ve dükkânında dönmeye başlayan hayret dolu fısıltılar da dükkân sahibinin düşmanlığını artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Bu konudaki yardımınız için teşekkür ederim.” Erion saygılı bir tavırla başını eğdi. “Saray bunu takdir ediyor.”

Adam daha fazla bir şey söylemeden Erion’un sessizce çıkmasına müsaade etti. Bu diyaloga hiçbir şekilde keyifli demezdi. Ama verimli olmuştu.

Hiç değilse korsan lanetinin ötesine uzanan bir sebep bulmuştu.

Pazaryeri Caddesi bir ressamın paleti gibi rengârenkti. Gök mavisi geniş fırça darbeleri arasına, üzerinde kraliyet mavisi tınları bulunan açık menekşe mavisi saçılmıştı. Hepsinin üzerindeyse İmparatorluk'un beyaz üzerine dikilmiş çarpıcı, altın güneşi salınıyordu. Güneyli vatanseverliğinin tepe noktasıydı. İmparatorluk'un ana kıta üzerinde genişlemesi önceden ayrı olan üç ulusu birleştirse de herkes –Güney dahil olmak üzere– eski yaşamlarına tutunmaya hevesli görünüyordu.

Bu, Jax için garip bir şekilde tanıdıktı. Belki de Batı çok değişmediğindendi. Artık Mhashan olarak anılmasalar da her Batılı, tarihlerinin kırmızı fırça darbelerini üzerinde taşırdı.

Renkler farklıydı ama nereye seyahat ederseniz edin insanlar –ve pazaryerleri– esasında aynıydı.

Seyyar satıcılar mallarını geçenlere satıyordu. Baharatlar insanların burnunu gıcıkıyor, ipekler gün ışığında ıslıl ıslıl parlıyor ve müzisyenler parası olan herkese bir şeyler çalıyordu. Rüzgârlar doğruca denizden geliyor, balık ve tuz kokusunu karıştırıp her şeyin üzerini örtmek için rıhtımları süpürüyordu.

Jax saçını topuz yapıp tekrar açtı.

Dünyada ne kadar korkunç şey olursa olsun, hayat devam edi-

yordu. Anneler kaçak çocuklarının arkasından koşturuyor, çocukların cıyıklamaları takip etmesi kolay bir iz bırakıyordu. Çamaşırlar balkonların arasında asılıydı ve varlığına dikkat etmeyenlerin başını ısılatıyordu. Hepsi iki gece önce yaşanan dehşetten bihaberdi. Zaten haberleri olsaydı bile, muhtemelen umursayacak enerjileri yoktu. Günü kurtarmak yeterince yorucu bir işti zaten ve herkes elinden geleni yapmaya odaklanmıştı.

Jax dışında herkes. O, herhangi bir eğlence hakkını kaybetmişti ve şimdi Baldair –ya da Veliaht Prens ya da İmparator– onun için ne tasarladıysa sadece onun için vardı. Başka da bir isteği yoktu ve bu gerçeği ne kadar erken kabullenirse, o kadar iyi olacaktı.

Böylece Jax güneşle beraber gümüşü bir parlama ya da mücevher ışıltısı yakalamak için gözlerini tüccarların tezgâhlarına ve dükkânların dar vitrinlerine dikti. Dar bir tezgâhın önünde durdu, yapılı ve neşeli görünümlü bir adam tezgâhın ardını doldurmuştu. Kel kafası bazı boncuk ve ucuz mücevherleri kadar parlaktı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?” Mallarını gösterdi. “Leydiniz ya da lordunuz için bir şeyler belki de? Ya da kendiniz için mi alışveriş yapacaksınız?”

Jax incik boncuklara bir göz attı. Bu tarz şeyler konusunda Erion’un gözü yoktu onda. Hakiki taşı, paramparça etmeye çalışmadan sahtesinden ayırt edemezdi ki pek çok dükkân sahibi bunu hoş karşılamazdı.

“Aslında ben bilgi arıyorum.” Jax doğrudan yaklaşıma bağlı kaldı.

“Ya?”

“Renalee adındaki genç bir kadın hakkında bilgi topluyorum.” Adamın ne anlatacağını görmek için kasten kelimelerini belli belirsiz tutmuştu. “Bayır Yolu üzerinde bir kuyumcуда çalıştığını duydum. Mallarını satmak için hiç buraya geldi mi bilmiyorum.”

Adam güçlü bir kahkaha attı. “Bayır Yolu’ndaki kuyumcu mu? Mücevherli Zirve’den bahsediyor olamazsınız, değil mi?”

“Ta kendisi.”

“Hayır, efendim, korkarım ki ismi tanıdık değil.” Adam başını iki yana salladı. “Hiç şaşırtıcı değil. Mücevherli Zirve kendini Oparium’daki en saygın kuyumcu olarak görür; Pazaryeri Caddesi’nde bir tezgâh açarak seviyelerini düşürmeyi akıllarından bile geçirmezler.” Adam tekrar kıkırdadı. “Korkarım ki onlara işiniz düşüyse, dükkâna ulaşmak için kayalıklardan yukarı çıkmamız gerekecek. Pudralı burunları ve tepeden bakan tavırlarıyla uğraşırken bol şans.”

Jax hafifçe sırıttı. “Ben tepeden bakan tavırlara oldukça alışkınyım.” İmparatorluk Senatosu’nun üzerine İmparatorluk Sarayı’nda ve Solarin’in daha şık bölgelerinde hayatta kalabildiyse, konu kendini beğenmiş tavırlara tahammül etmek olduğunda her şeyi ve her yeri atlatabilirdi. “Yardıma için teşekkürler.”

“Hanımınızı bulmanıza yardımcı olamadığım için üzgünüm,” dedi adam Jax oradan ayrılmak için harekete geçerken.

Jax tam da “onun hanımı” olmadığını netleştirmek üzereydi ki pazaryerinin uğultusunu bir çığlık kesti.

“Hırsız!”

Bütün alışveriş durdu ve herkes çılgına dönmüş bir şekilde etrafına bakındı. Jax’in durduğu yerin bir blok aşağısında kapüşonlu bir figür kıyıda köşedeki bir tezgâhın üzerinden yuvarlandı; adam orayı işaret edip, “Hırsız!” diye bağırmaya devam ediyordu.

Jax koşmaya başladı.

Siviller hırsızdan kaçınmak için iki yana ayrıldı ama tüccarlar ve denizciler sözlü olmayan bir kurala riayet ederek kapüşonlu hırsıza doğru koştular. Ağaç dalı kadar kalın olan kollarıyla hançer ve diğer uydurma silahları savurarak tüccar arkadaşlarına yardım etmek için hırsız kovaladılar. Kapüşonlu figür durup yerinde döndü.

Bir el çıktı ve büyü havada çatırdadı. Buz yerden üç başlı mızrak şeklinde fırladı. Tüccarlardan çoğu delik deşik olmaktan kaçınmak için zamanında sendeleyerek geri çekildi. Biri o kadar da şanslı değildi.

Mızrağın vücudunun yan kısmını deldiği yeri sıkıca tutup inledi.

Jax ellerini cıvrıttı. Büyü bir avucundan diğerine akarak kolunun ön kısmına tırmandı ve damarlarında alevlendi. Kayarak durdu ve odaklandı.

Ateş tıslayarak içinden geçerken buz buhara döndü. Jax patlamayı kısa tuttu ve yakınlardaki tüccarlardan ya da seyircilerden kimse alevlere kapılmasın diye odaklandı. Zihninin gerilerinde çığlıklar yankılandı ama Jax gözlerini kocaman açıp genişçe sırtarak bu çığlıkları olabildiğince şiddetli bir şekilde uzaklaştırdı.

Onları yakmayacaktı.

Az evvel buzun durduğu yer şimdi suyla kaplanmıştı. Ama kimse kıpırdamıyordu. Sadece Jax afallamış kalabalığı ittirerek geçip hâlâ yaralarıyla ilgilenen tüccarların üzerinden atlayarak tekrar koşmaya başlamıştı. Suda neredeyse ayağı kayıyordu –ateşi bir süre daha, su iyice buharlaşana kadar tutmadığı için pişman olmuştu– ama dengesini sağladı.

“Büyücüler!” diye bağırdı biri.

“Pazaryerinde büyücüler!”

“Büyücüler mallarımızı çalıyorlar!”

“Ben size yardımcı olmaya çalışıyorum,” diye bağırdı Jax omzunun üstünden. Ancak kalıp bunu tartışacak vakti yoktu. Hırsız çoktan patikanın uzak ucundaydı ve köşeyi dönmek üzereydi.

Uzun bacaklarını geniş adımlara esnetirken nefes nefese kaldı. Hırsızdan daha uzundu ve köşeyi döner dönmez, hız kazandığını anlayabildi. Kapüşonlu figür, arkasını döndü ve ağzını kapayan, üç başlı mızrak işlenmiş maskeyi Jax'in de görebileceği kadar uzun bir süre bekledi.

“Dur!” diye bağırdı Jax. “Dur yoksa güç kullanacağım.”

Bunu demesiyle beraber bir kıkırtı duydu ama gerçek miydi o mu hayal etmişti, emin olamadı.

Hırsız omzunun üzerinden elini savurdu. Jax önündeki hava dağılırken bir büyü dalgası hissetti. İçgüdüsel olarak öne doğru alev fırlattı. Buzdan üç başlı mızrak buharlaştı ve Jax onu saniyesinde eliyle uzaklaştırdı.

Jax kovalamaya devam etti ancak bu kez saldırıya geçmişti. Parmaklarını gerginleştirip büyüsünü öne, kaçan suçlunun tam ilerisine doğru fırlattı. Kaçağın önünde hem parlak hem sıcak alevlerden bir duvar yükseldi; onu hafifçe yakmaya ve yavaşlatmaya yetmeli ama canlı canlı yakmamalıydı. Jax adamı sorgulamak için canlı yakalamak istiyordu – içinden bir ses Baldair'in böyle isteyeceğini söylüyordu.

Hırsız bir su küresi tarafından çevrelenmiş bir şekilde alevlerin üzerinden atladı, su tıslayarak buharlaştı ve patikayı sise boğdu. Bu vasat bir büyücü ya da pazaryeri yankesicisi değil, diye fark etti Jax zalimce. Karşısındaki eğitimli bir askerdi.

Jax elini havaya kaldırıp bir el sallayışıyla filizlenen alevlerle buharı temizledi. Patika cayır cayır yanıyordu; hayal kırıklığı içinde dikilirken ensesinden ter aktı. Hırsız görünürde yoktu ve ıslak ayak izi alma olasılığı da buharlaşmıştı.

Patika boyunca koşmaya devam etti ama her yan yol ya Pazaryeri Caddesi'ne ya da şehrin güney kısmını çevreleyen dik kayalıklara geri çıkarıyordu. Kapüşonlunun iki seçeneği vardı: Çıkamaz sokaklar ya da göz önüne çıkmak. Hırsız, onu atlatarak tekrar aşağı, alışveriş bölgesindeki insan kalabalığının arasına karışmış olmalıydı.

Jax hayal kırıklığıyla homurdanarak yumruklarını sıktı. Elinden bir alev filizlenerek yakınlardaki bir duvarı yaktı. Kaybetmişti.

JAX

Jax hırsızı ilk gördüğü yer olan pazaryerine ayaklarını sürüye sürüye döndü. Her ara sokağı arayarak, kutuları çevirip en ücra köşelere bakınarak değerli dakikalarını harcamıştı ama hırsız görünürde yoktu. Bir anda ortadan kaybolmuştu tıpkı bir... bir... bir...

Hayalet gibi, diye tamamladı zihni haince.

Hayaletler insanların uydurmasından ibaretti ve anlatılan onca hikâyeye rağmen Jax etten kemikten olan ve büyü kullanarak savaşan bir türünü duymamıştı. Ara sokakta karşılaştığı kişi —erkek ya da kadın— gerçektir. Jax öteki türüsüne inanamazdı. Büyüsü öncesinde Jax'ın tüylerini diken diken etmiş, tüccarlardan birini mızraklamıştı; bu, başka bir dünyadan gelen bir hayaletin işi değildi.

Jax Pazaryeri Caddesi'ne döndüğünde, yaralanan tüccar ortalıkta yoktu ama kanı adamın düştüğü yerdeki kaldırım taşını hâlâ lekeliyordu. Jax kanın orada ne kadar kalacağını merak etti, birisi mi temizleyecekti yoksa bir sonraki yağmur fırtınasına kadar, pazaryerinde yaşanan felaketin hatırlatıcısı olarak kalacak mıydı?

Jax iç geçirerek büyüündeki sıkı kavrayışını ve mücadeleden kalan gerilimi bırakıp büyü kanalını rahatlatmıştı. Hırsızın aynı gün içinde iki kere saldıracağından şüpheliydi, özellikle de elini kolunu

sallayarak kaçamadıktan sonra. Şimdi izi sürülecek tek şey, bu hırsızlığın ardındaki sebepti.

“Sen, büyücü...” Jax ayağını vura vura kendisine yaklaşan adama döndü. “Hırsıza ne oldu?” Bıçağını çekip Jax’in boğazına dayadı. “Suç ortaklarından biri mi?”

Jax hafifçe iç geçirdi. Sanki adamın boğazını kesmesi umurunda olurmuş gibi. Yaşama sebebini kaybedeli çok olmuştu. Bir sonraki soluk verişiyle beraber yüzüne bir sırtış yayıldı ve Jax adamın yüzünü inceledi.

“Tüm bu kaslara rağmen benim gibi ufak tefek bir büyücüden mi korkuyorsun?”

Adam bir şey söylemedi, sadece daha da somurttu.

“Korkmalısın. Ne de olsa parmaklarımın hafifçe birbirine sürmesiyle ya da tek bir düşüncemle seni burada canlı canlı yakabilirim.” Jax adamın kararlılığının çözülmesini izledi; hançeri hafifçe titriyor, ucu ensesindeki topuza sürtünüyordu. “Ama hayır, onu durdurmaya çalışarak hırsızın ardından koşan kişi genellikle suç ortağı değildir.”

Adam gönülsüz bir oflamayla hançerini kınına soktu. “Bela çıkarmamaya bak.”

Geçmiş performansına rağmen, “Hiç öyle bir niyetim yok,” diye adama güvence verdi Jax. “Ben sadece Prens adına bazı resmî işleri halletmek üzere buradayım.”

“Prens adına mı?”

“Bir cinayeti soruşturuyorum.” Jax iriyarı tüccara şöyle bir baktı, şüphesiz bu yapıli hâlini denizde yıllarca mal taşımaya borçluydu. “Şimdi bana müsaade edersen...”

Adamı ittirerek etrafından dolanırken ensesinde toplanan kan damlasını eliyle sildi. Hırsızın kurbanı olan tüccar, sokağın öteki ucundaydı. Genç adam bozguna uğramış bir edayla tezgâhını topluyordu.

“Ne çaldı, bayım?” diye sordu Jax.

“Adım Rowin,” diye istekli bir şekilde atıldı adam. “Ve en değerli parçam dışında pek bir şey çalmadı.” Fısıldayarak küfretti.

“Neydi o?” diye sordu Jax adam devamını getirmeyince.

Adam elinde yarı katlanmış battaniyeyle duraksadı. “Neden umursuyorsun ki? Şehir muhafızlarından birine benzemiyorsun.”

“Hayır, ben şehir muhafızı değilim. Başka türden bir muhafız olduğumu söyleyebiliriz ama...” Jax hâlâ kendini nasıl tanımlayacağını bilmiyordu. Şu uzun üç yılda bunu bir türlü çözememişti. Sahibi İmparatorluk’tu. Bir suçluydu, tasma vurulmuş bir köpekten fazlası değildi. Ama Baldair ona arkadaşı gibi davranıyordu ve Erion da o aptal sadakat duygusundan kurtulamamıştı henüz. “Ben Prens Baldair’e bağlıyım.”

Adam donakaldı. Eğer az evvelki duraksamaysa, bu, tüm işlevlerinin tamamen çalışmayı kesmesiydi. Yüzünden bir gölge geçti ve Jax’e ters ters bakan gözleri koyulaştı.

“Prens Baldair bu kasabayı hemen terk etmeli. Kötü şans getiriyor.”

“Diline hâkim ol; hakkında konuştuğun kişi İmparatorluk Prensi,” diye uyardı Jax. Adamın sert ses tonu onu afallatmıştı.

Rowin hiçbir şey söylemeyerek gerçeği sakladı.

“Neden Prens’ine karşı böyle bir öfke besliyorsun?” diye sordu Jax, gerginliği yatıştırma çabasıyla nezaket sınırlarını zorlayarak.

Adam başını öne eğerek derin bir şekilde iç geçirdi. “Eğer o burada olmasaydı, o aptal partisi olmasaydı, Renalee’m...”

“Renalee?” Jax kararlılıkla bastırdı. “Onun ölümünü soruşturuyorum. Onu tanıyor muydun?”

“Tanımak mı? Eğer o parti olmasaydı, iki hafta içinde ondan tanrılar ve insanlar önünde karım olmasını isteyecektim!”

Jax adamın kaybının acısını ta içinde hissetti. “Ne oldu?”

“İmparatorluk Malikânesi’nde işe girdiği zaman benden uzaklaşmaya başladı. Başka bir âşığı olduğunu biliyordum. O gece o adamın da orada olduğuna, işin sadece onunla kaçamak yapmak için bir bahane olduğuna şüphem yok. Ona sorup durdum ama

bana itiraf etmedi.” Adam arkasında durduğu dar tezgâha yumruklarını indirdi. “Bana olan aşkını kanıtlamak için, güya satın aldığı bir küpe verdi bana. Eşleşen çiftin tekini ben takıyordum, ötekini o takıyordu. Ama küpeleri alacak parayı nereden bulduğunu bana söylemedi.”

Rowin şiddetli bir şekilde kafasını iki yana salladı.

“Sence âşığından mı aldı?”

“Başka kimden olacak?” Gözlerindeki bakış bir cevap için Jax’e âdeta yalvarıyordu. “Parayı başka nereden bulacak? Efendim, biz zengin değiliz. Geçiniyoruz, evet. Ama o büyüklükte bir Batı yakutunu karşılayabilmesinin başka bir yolu yok. Eğer fuhuş yapmaya başlamış olsaydı, diğer liman işçilerinden duyardım.”

“Yani bugüne ve hırsıza dönersek – küpeyi para için satmaya mı çalışıyordun? Onun hatırasını ve acıyı silmek için?” Bu duygu Jax’e hiç yabancı değildi. Olayla arasına mesafe koymaya, hızla şahsi hissettirebilecek bir meseleye objektif bir bakış açısıyla yaklaşmaya çalıştı. Jax’in dudaklarında bir gülümseme belirdi; Rowin’in fark etmeyeceği kadar küçük, anıları uzakta tutacak kadar büyüktü.

“Evet, ona dair elimde ne kaldıysa hepsini. Bana pek bir faydası dokunmadı gerçi.” Kalan son mallarını da taşıdığı çantaya tıktırdı; Jax konuşmalarının sona ermek üzere olduğunu biliyordu. “Tek değerli şeyimi kaybettim ve bu tezgâhın kira parasını boşa harcamış oldum.”

Jax bozuk para çantasına uzanıp birkaç altın para çıkardı. Onları tezgâha bıraktı, çıkardıkları tıngırtı adamın tüm dikkatini çekti. Rowin sessizce niyetini sorarken Güneyli mavi gözleri Jax’inkileri buldu.

“O şeyleri istemiyorsun. Hepsini alacağım. Bu yeterli olmalı, değil mi?” Üç altın bu adamın bir ay boyunca rahat rahat geçinmesine yetmeliydi.

Rowin bu alışverişe şüpheyle yaklaşıyordu. “Bu çantada o kadar edecek bir şey yok. Neden bu kadar istiyorsunuz?”

“Sana söyledim, onun katilini bulmaya çalışıyorum. Belki ora-

daki bir şey bana yardımcı olabilir. O eşyalar konuyla bağlantılı çıkarsa seni tekrar arayıp bulmak için vaktim yok.” Jax bunu yapmak istemezdi de. Ama böyle bir şey gerekirse yapardı çünkü şüphesiz ki Baldair ondan bunu isterdi. Fakat o, âşığını birden fazla şekilde kaybetmiş bir adamın açık yarasını sürekli dürtüp durmakla ilgilenmiyordu. “Zaten sen de hiçbirini istemiyorsun, değil mi?”

Rowin’in çantanın deri büzme ipindeki elleri gevşedi. Anıların sisi ikisi arasındaki mesafeyi gölgelendirirken adamın yüzü kısa bir anlığına yumuşadı. Jax bu ânın geçmesine müsaade ederek sessizce bekledi. Öfke, bir anlığına adamı yatıştıran hoş sisi yakıp geçti. Çantayı neredeyse Jax’e fırlattı, tezgâhın üzerindeki altını kaparken ağzında bir şeyler geveliyordu.

“Neyse ki kurtuldum.”

Jax, Rowin’in bir incinmişlik fırtınasıyla geri çekilmesini izledi. Adamın acısını hafifletmek için söyleyeceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. *Denemek aşağılayıcı olurdu*, diye hatırlattı Jax kendine. Rowin ayaklarını vura vura tezgâhın etrafından dolaştı, bir kez bile arkasına bakmadı. Jax’in parmakları çantanın derisine gömüldü.

“İşe yaramaz,” diye bağırды adamın arkasından. Rowin durup ona döndü ve korku dolu gözlerle soru sorarcasına baktı. Jax’in içini gördüğünü biliyordu – aynı türden bir acıyı bilen gözlerle görmüştü onu. İkisini birbirine bağlayan, açıklanamaz, derin ve korkunç bir şey vardı; ikisinin de kurtulmak için her şeylerini vereceği bir ortak felaket. “Hepsini satabilirsin. Ama üzerindeki ağırlık hafiflemeyecek.”

Rowin gözlerini ona dikti; aralarındaki diyalogu umursamadan bir uçtan öbür uca pazaryerini gezenler bakışmalarını bölen tek şeydi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi sessizce ve arkasını dönüp gitti.

Jax de bir daha kalbi kırık bir âşıkla iletişim kurmak zorunda kalmamayı umarak ters yöne doğru ilerledi.

ERION

Horoz ve Karga.

Oparium'un birahanesinin adı bile Erion'un midesini bulandırmaya yetiyordu. Mekâna adını veren kuşlardan biri şeklinde oyulmuş eski, damarlı ahşap kapı koluna; küflü bira kokusuna ve duman dolu havada loş ışığın yarattığı sise artık oldukça aşinaydı.

Hiçbir zaman bar insanı olmamıştı. Oraların müdavimi olmak için toplumsal açıdan "yeterince olgun" sayıldığı yaşa geldiğinde bile yakınlardaki Çöl lordlarının mülklerindeki lüks salonları tercih etmişti. Güney içkisi, boğaz yakan Batı alkolüyle karşılaştırıldığında yumuşak kalıyordu ve çöldeki yakıcı güneşin altına kurulmuş sentetik vahada kızıl renkli kokteyli yudumlayarak geçirdiği tembel öğleden sonraları özlüyordu.

Hem içki hem de ortam zevkine bakılırsa ikisi arasında prens olması gereken Erion'du. Baldair barda rahat bir tavırla oturmuştu, bol gömleği onu giyen kişinin duruşuna uygun bir biçimde iyice kendini salmıştı. İki tabure ötedeki adamla rahat bir tavırla konuşuyor, sanki dünya yansa umurunda değilmiş gibi kahkaha atıyor ve sohbeti sürdürüyordu.

Büyücü olan abisi olabilirdi ama Baldair'in dünyayı görüş şek-

linde, tüm şartlar aleyhine olsa bile umursamazca gülümseyişinde kendine has bir büyü vardı. Prens kendini, Erion'un her zaman yapmamasını tavsiye ettiği şekilde açıyordu ve kendi sürüsüne katılmak isteyen herkesi açık kollarla hoş karşılıyordu. Erion'un hiç bir soyluda görmediği bir yaşam tarzıydı bu ve bir gün kendisinin de bunu benimseyecek kadar cesur olup olmayacağını merak ediyordu.

"Şunu nasıl içtiğini gerçekten aklım almıyor." Erion, Baldair'in muhabbet ettiği insanlardan uzağa, öteki yanındaki boş tabureye hışımla oturdu. "Görüntüsü bile midemi bulandırıyor." Vücudu hâlâ eğlencelerine duyduğu tiksintiyle isyan hâlindeydi.

"Çivi çiviye söker." Baldair bardağını kaldırdı ve sırtarak bir yudum aldı.

"Diyorsun." Erion başının iki yana salladı. Güneylilerin deyimleri çok kötüydü.

"Ne alacaksın, tatlım?" diye sordu Barmen Maleese, ellerini bardakları silerek meşgul ettiği tezgâhın arkasından. İşlerin kesat olduğu bir saattti; öğle yemeğinden sonraydı ama çıkış vaktine hâlâ epey vardı. Bir barmenin temizlik rutinini halletmesi için mükemmel bir zamandı.

"Sadece zencefil sodalı kokteyl lütfen." Baloncukların zencefilin keskinliğiyle bir araya gelerek isyan hâlindeki midesini yatıştırmasını umuyordu.

"Güneyli biramızın 'sudan farksız' olduğunu sanıyordum." Kadın sırtarak Erion'un meyhanede geçirdikleri ilk gecelerden birinde biraz fazla yüksek sesle dile getirdiği görüşlerini hatırlattı. Baldair'le zaman geçirdiğinde böyle oluyordu işte – dili iyice çözülüyor ve âdeta kontrolünden çıkıyordu.

"Bunu asla unutturamayacağım, değil mi?" diye mırıldandı Erion.

"Söz konusu Maleese ise hayır." Baldair bardağına doğru kıs kıs güldü.

"Şakayı bir kenara bırakalım." Barmen, Erion'un alkolsüz ama

keyif verici içkisini barın üzerine, adamın önüne bıraktı. “Bunu nasıl yapıyor anlamıyorum.”

“Neyi?” dedi Baldair hiç duraksamadan. “Böyle doyumsuz bir cazibesi olmasını mı?”

Maleese alaycı bir tavırla nefes verdi ve soruya cevap verme zahmetine bile girmedii. Baldair’in konuştuğı iki adamın ödemelerini alarak hesaplarını kapadı. Denizciler saygıyla başlarını öne eğerek ayrıldılar.

“Şeyi asla başaramadın —nasıl söylesem— onu yormayı,” diye gözlemini belirtti Erion, içkisinden bir yudum alarak barmene bakarken. Zencefilin keskin tadı ferahlatıcıydı ve kokusu yukarıya doğru yükselen bulantıyı bastırıyordu.

“Belki gelecek yaz.”

Erion bunu uzun uzun düşündü. Gelecek yaz buraya dönmek isteyip istemediğini bilmiyordu, özellikle de bu yazın nasıl geçtiğine bakılınca. Baldair ufkunu genişletebilirdi ama bu deliliğe biraz ara vermeye ihtiyacı vardı. “Ya da belki gelecek yazı ailemin arazisinde geçiririz.” Erion, Baldair’in bir misafir olarak daha uygun tavırlar sergileyeceğini umuyordu. Hiç olmazsa, annesi İmparatorluk prenslerinden birini evinde ağırlamaktan çok mutlu olurdu.

“Beni sıcaktan öldürmeye çalışıyorsun.”

“Sana iyi gelebilir.” Erion içkisinden bir yudum daha alarak güldü. Sohbetleri kesildi ve havadaki hafiflik kayboldu. Gelecek yaz onları neyin bekliyor olabileceğini, Oparium’dan bahsetmekten bariz bir şekilde kaçınarak konuşmaları şu anki durumlarını gözlerine sokuyordu.

“Bunu çözeceğiz.” Baldair bir elini altın sarısı dalgalı saçlarının arasından geçirdi ve Erion’un aklını okumuşçasına konuştu. “Buraya gelmeden önce, neler yaşandığını bizzat kendim şehir muhafızlarına bildirdim ve İmparatorluk için önem taşıdığını söyledim.”

“Kulağa yardımcı olabilir gibi geliyor.” Erion, Baldair’in ilk adımını atmasından ve duruma diğer insanları dahil etmekten kaçınmayacak kadar kibirsiz olmasından etkilenmişti.

Bu, Erion'un hep gördüğü Prens'ti. Çapkınlığının altında ve zamanının çoğunu sarhoş olarak ya da sarhoşlarla birlikte geçirme arzusunun ardında iyi bir adamın kalbi yatıyordu; hâlâ kendi değerini dünyaya göstermeye çalışan bir adamın. Baldair bu tarafını göstermeye pek meraklı olmasa da o iyi adamın varlığını bilmek bile yıllardır Erion'un sadakatini körüklemişti.

"Peki ya kuyumcu? Faydası oldu mu?"

"Yani kız sevilmiyormuş gibi durmuyor." Erion önemli olduğunu düşündüğü detaylara odaklanarak, dükkân sahibinin Renalee hakkında neler söylediğini hızla özetledi. "Kızın bir küpesi varmış, adam onu satmak istiyor. Belki pek de uygun yollarla elde edilmiştir. Kızın üzerinde küpe buldunuz mu?"

"Küpe mi? Bulmuş olsaydım sana sormaz mıydım sence?" Baldair başını iki yana salladı.

"Belki de sebep budur?" diye önerdi Erion. "Güzel şeylere düşkünlüğü olan bir kız, bir tefeciden geri ödeyemediği bir borç alıyor. Borçları karşılığında küpeyle beraber de canını almış olabilirler mi?"

Baldair derin bir iç çekerek kafasını eline yasladı. Bu muhabbet Erion'a da keyif vermiyordu ama bu suçun kökenine inceklerse, bu konuşma yapılmalıydı. Tasasız yazları sona ermişti.

"Ayrıca, şeyin işareti de vardı..." Erion, Maleese'e bir bakış attı ve Adela'nın ismini söylememek için kendini son anda tuttu. "... Korsan Kraliçe'nin. Belki de Renalee yanlış kişiden çalmıştır."

"Hiç de öyle biri gibi durmuyordu..."

Erion, Prens'e bu ölü kadını gerçekten tanımadığını hatırlatmak üzere ağzını açmıştı ki bara tanıdık bir yüzün girmesiyle düşüncesi bölündü. "Jax!" Arkadaşlarına doğru el salladı. "Pazaryeri nasıldı?"

"Bu şehirde hırsızlık problemi var." Jax tanıdık olmayan bir çantayı bara fırlattı.

"Çantada ne var?" diye sordu Baldair.

Onları bilgilendirme sırası Jax'teydi. Pazaryerindeki büyücü hırsızdan bahsedilmesiyle Erion kaşlarını çatı. Güney'in, büyü

kullananlara karşı nefret konusunda yeterince sorunu vardı zaten; parmakla gösterilmeleri için daha fazla sebebe ihtiyaçları yoktu. Jax hikâyesine devam ettikçe ve kadının Rowin adındaki reddedilmiş âşığını anlattıkça kaş çatması gittikçe derinleşti.

“...sonra Rowin’in elinde ne var ne yoksa satın alıp buraya geldim.” Jax çantayı işaret ederek bitirdi, şimdi bir elinde bira vardı.

“Ee, hadi bakalım.” Baldair hafifçe bara vurdu.

Erion, üzüntüyle başını sallayarak Jax’e döndü. “Görünen o ki Baldair içkiyi fazla kaçırmış ve senin söylediğin hiçbir şeyi takip edememiş.”

“Hikâyeyi demiyorum.” Prens muazzam bir şekilde iç geçirdi. “Çantayı. İçinde ne var ona bakalım.”

“Gün ortasında bir hanımefendinin eşyalarını bir bar tezgâhına mı dökmek istiyorsun?” diye karşı çıktı Erion. Kadın ölmüş olsa da bundan bahsedilmesi bile büyük bir hakaretti. Baldair kelimelerinin üzerine kafa yordu ve Erion onun da aynı sonuca varacağını biliyordu. “Artık onları kullanmayacak olmasının bir önemi yok; ölüye biraz saygı duyalım.”

Baldair bar taburesinde gevşedi, bu kadar kolay okunmuş olduğu için yüzünde hüsrân dolu bir yarı somurtma vardı.

“Prens olanın sen olmadığına emin misin, Erion?” Jax güldü.

Bazen o da bunu merak ediyordu.

“Pek bir şey varmış gibi gelmiyor,” diye devam etti Jax çantayı yoklarken. “Rowin en değerli parçanın çalındığını söyledi.”

“Küpe.” Olay yine buraya varmıştı. Erion düşünceli bir şekilde dirseğini bara yerleştirdi.

“Hadi içine şimdi bir göz atalım,” diye ısrar etti Baldair.

Erion ona azarlar bir bakış attı ama Jax parmaklarını çoktan çantanın büzgüsüne götürmüş ipi çekiyordu.

“Tanrılar aşkına!”

“Ne?” Erion’un düşünceleri ânında unutulmuştu.

“Ne var?” Baldair ayağa kalkmıştı.

“Bu, bu...” Jax çantayı kaldırırken elleri titredi. “Bir kadının iç

Çamaşırları!" Erion yüzünü avucuna gömdü ve Baldair anlık bir şoktan sonra kahkahayla gürlledi. "Bu yüzden bakmak istedin, değil mi?"

"Bir kadının iç çamaşırlarını görmek için antalaları karıştırmama gerek yok," dedi Baldair.

"Ölü bir kadının iç çamaşırları," diye düzelitti Erion sertçe. Jax çantanın ipini tekrar büzmeden önce ikisi de uzun bir süre Erion'a baktı. Gerçekten, bazen bu ikisine inanamıyordu. "Daha sonra inceleyebiliriz," diye mırıldandı Erion, gerekmediğı sürece bu konuyu tekrar açmaya niyeti yoktu. Ölmüş birinin eşyalarını araklayıp göz atmanın düşüncesi bile sinirlerini bozuyordu.

Baldair tekrar bar taburesine yığıldı, omuzları içinde bulundukları durumun ağırlığından çökmüştü. Jax'e baktı. "Sence reddedilmiş müstakbel koca, şu Rowin, onu öldürmüş olabilir mi?" Bu, Erion'un tüm insanlar içinde Jax'e sormayı seçeceği türden bir soru değildi. "Tutku cinayeti?"

Jax ifadesiz bir yüzle bu düşüncayı elini sallayarak geçiştirdi. "Üzgündü ama âşığını daha yeni öldürmüş bir adamın gözleri yoktu onda."

Erion ve Baldair, Jax'in sözüne güvendi. O gözlerin nasıl görüneceğini bilen biri varsa, o da arkadaşları olurdu. Kendi gözlerine her gün aynada bakmak zorundaydı ne de olsa.

"Eğer kur yaptığı adam değilse, belki de sevgilisidir?" Baldair aynı fikre ters açıdan yaklaşmıştı.

"İmkânsız değil," dedi Jax.

"Ayrıca küpe için borcunun olduğu adam ya da kadın da var. Ya da küpeyi aldığı kişi." Erion, Jax'e kuyumcudaki diyalogun hızlı bir özetini geçti. "Bahse girerim ki pazaryerinde alınan küpe Mücevherli Zirve'nin sahibinin bahsettiğinin eşidir."

Jax ve Baldair onaylayarak başlarını salladılar.

"Yani pazaryerindeki hırsız, Renalee'nin borçlu olduğu kişi olabilir, borcunu tahsil ediyordur. Ya da intikam arayan şaibeli bir tüccar."

“Bunların ikisi aynı zamanda bilinmeyen sevgili de olabilir,” diye önerdi Baldair.

Erion bir kişinin, kurbanları için bu kadar fazla şey olabileceğini hiç düşünmemişti. “Bu biraz fazla elverişli kaçabilir...”

“Bir sevgilisi olduğunu kesin olarak bilmiyoruz,” dedi Jax barına doğru. “Rowin yanılıyor olabilir. Yanlış anlamış olabilir.”

Erion, Jax’in geçmişinin geleceğe nüfuz etmesine izin verdiğiyle ilgili düşüncesini kendine sakladı. Hem haksız da sayılmazdı. “Kesin olarak kim bilir? Ailesi?”

“Hangi kadın ailesine kaçamaklarını anlatır ki?” diye sordu Maleese barın arkasından. Üç adam tartışmalarının beklenmedik dördüncü üyesine döndü. “Bana öyle bakmayın. Bu konuşmayı günün en sessiz vaktinde, hem de tam önümde yapıyorsunuz.” Gözlerini devirdi.

“O zaman sence kim kesin olarak bilir?” Baldair yemi yuttu ve fazladan yardımı geri çevirmedi.

“Çalıştığı biri.” Maleese düşünceli bir tavırla elini bir beze sil-di. “İnsanlar konuşur, özellikle de bir konakta aç bir prens hangi tanrıların cezası zamanda yemek yemeye karar verdiyse o zaman, bulaşıkları yıkarken, yaşıtlarıyla.”

“Ben akşam yemeklerimi gayet normal bir zamanda yerim, teşekkür ederim,” diye lafa girdi Baldair.

Maleese tek kaşını kaldırdı. Karşısındaki üçlü burada bulundukları süre boyunca birçok kez gecenin geç saatlerinde yemek siparişi etmişti – ona yalvarmıştı. Eh, yalvarına işinin çoğunu Baldair yapmıştı; çok sarhoş olsa bile Erion bunu yapmayı kendine yedirememişti. Ama yemeği yemişti.

“Tabii, öyle yapıyorsunuzdur, Prens.” Maleese kıkırdadı ve başını iki yana salladı. “Ama ne demek istediğimi anladınız. Malikânedeki ya da kuyumcudaki başka bir çalışan? Belki de bir huyunu fark eden bir patron?”

“Kuyumcudan iş çıkmaz.” Erion, dükkân sahibinden alınacak başka bir bilginin olduğunu düşünmüyordu ve o tarz küçük bir

işletmede az çalışan olurdu. Gerçi adam utanmaz bir cesaretle küpeyi istemişti...

“Malikânede soruştururuz.”

“Bildikleri her şeyi önceden bize anlattıklarını düşünmüyor musun?” Erion emri altındaki hizmetkârların ondan herhangi bir sır saklamasını hoş görmezdi, özellikle de içinde bulundukları durumda.

“Belki de doğru soruları sormuyorduk? Ya da önemsiz olduğunu düşündüler?” Baldair omuz silkti. Genç Prens, insanlar hakkında kötü düşünmemek konusunda oldukça bonkördü. “Geç oluyor zaten. *Normal bir akşam yemeği* için eve dönmeliyiz.”

Maleese bardakları rafa kaldırdığı yerden güldü.

“İyi, acıkmıştım.” Jax çantayı alarak ayağa kalktı.

“Sanırım elimizde başlayacağımız daha iyi bir yer yok.” Erion kapıya doğru yönelenerek onlara katıldı.

“Bunun korsan hayalet olduğunu gerçekten düşünmüyor musun?” diye sordu Jax alaycı bir içtenlikle.

Erion alaycı bir tavırla burnundan soludu. “Güneş şapelindeki Emegenlerin mor giydiğine ne kadar inanırsam bunun bir hayalet olduğuna da o kadar inanırım.”

Jax ve Baldair de bu fikre içtenlikle kıkırdadılar. Erion onların batıl inançlarla işleri olmamasına içten içe sevinmişti. Nihayetinde, aklı başında olan kim gerçekten bir korsan lanetine inanırdı ki?

İmparatorluk Malikânesi eskisinden daha sessiz geliyordu. Hizmetkârlar başlarını daha eğik tutuyor, daha kısık sesle konuşuyor, işlerini büyük bir dikkatle görüyorlardı. Jax cinayetin bir şeyleri nasıl değiştirdiğini çoğu kişiden daha iyi bilirdi. Bu yüzden sessizce oturup diğerlerinin bu olayı uygun gördükleri biçimde hazmetmesine müsaade etmekten memnundu.

Geçmiş, havadaki gerginliğe bağışıklık kazanmasını sağlamış olsa da Baldair ve Erion o kadar şanslı değildi. Keyfini çıkardıkları oldukça rahat ve tasasız yaz günlerinden sonra şimdi rahatsız bir şekilde koltuklarında kıpırdanıyorlardı. Jax bunu hafifçe eğlenerek seyrediyor, ilk kimin bir şey söyleyeceğini kötücül bir merakla beklerken sırtısına engel olmaya çalışıyordu.

Baldair onlara yemek boyunca servis eden üç hizmetkârı ürktürek ayağa kalktı. Erion'un bardağına su dolduran hizmetkâr bu ani hareketle neredeyse suyu kucağına döküyordu. Prens, oynadıklarını Jax dışında kimsenin bilmediği oyunu kazanmıştı.

“Katili bulacağız,” diye duyurdu Baldair. “Bu evde korkmanız için bir sebep yok.”

Jax, Prens’e ne yardım ederek ne de onu engelleyerek sandal-

yesinde geriye doğru yaslandı. Herkesin korkmak için bir sebebi vardı. Kimse hiçbir yerde güvende değildi, asla.

“Teşekkür ederim, Prensım,” dedi orta yaşlı bir adam hepsinin yerine.

Jax’in gözleri Erion’a servis yapan en genç hizmetkâra döndü. Kız titreyen ellerine karşı koymaya çalışırken su neredeyse sürahisinden dökülecekti. Jax’in gözlerini üzerinde hissetmiş gibi gözleri onunkilerle buluştu ve hemen bakışlarını kaçırdı.

Jax dirseğini sandalyesinin kolçağına yaslayıp çenesini eline koydu.

“Renalee hakkında bir şeyler bilmiyordur, değil mi?” diye sordu Jax. Kız Renalee’den daha küçüktü, belki de ölü kadının sırtını açacağı biri değildi. Ama çocuklar kolaylıkla unutulur ve görmezden gelinirdi. Duymaması gereken bir şeyi duymuş olması oldukça muhtemeldi.

“Ben... ben hiçbir şey bilmiyorum,” diye ciyakladı kız.

“Eğer biliyorsan, bize söyleyebilirsin,” diye yüreklendirdi Baldair. Yetişkin olan diğer iki hizmetkâr, kızın kendi adına konuşmasına müsaade ederek sessiz kaldı.

“Gerçekten bilmiyorum, lordum. Üzgünüm.” Kız sürahiye bir elinden diğerine geçirerek her yere su dökmektense bir yere koymaya yönelik stratejik bir karar verdi. Avuçlarını önlüğüne sildi. “Renalee kimseyi incitecek ya da üzecek bir şey yapmadı.”

“Hatta neredeyse kimseyle konuşmazdı da denebilir,” dedi iğnелейici bir tavırla kadın hizmetkâr. Jax, Baldair ve Erion dikkatlerini ona yönelttiğinde devam etmek zorunda kaldı. “O kadın içine kapanıktı. Kaba değildi ama bizim aramızda arkadaşlık ettiği birilerini bulamazsınız.”

Yaşlıca olan adam onaylayarak kafasını salladı.

“Peki bir şey görmediğine eminsin?” diye sordu Jax kıza, dikkatini soğukkanlı kadındansa kıza vermişti. Jax bile kendisine işkence eden seslerin ardından zaman zaman gülümseyebiliyorsa, herhangi bir yetişkin sır tutabilirdi. Ama bir çocuk farklı bir hikâyeydi.

Kız odaya göz atıp başını iki yana salladı.

“Adın ne?” diye sordu Erion.

“Abaveil,” diye yanıtladı kız.

“Çok hoş.” Prens gülümsedi. Jax bu yüz ifadesini kendisine yöneltmediği zamanlarda incelerdi. Baldair’in tek bir bakışla endişeleri yatıştırmak gibi esrarlı bir yöntemi vardı. Eğer Prens sadece dudaklarının kıvrılmasıyla insanları sakinleştirebiliyorsa, Jax onun yüzünü insanların içinde neler uyandırmak için eğitebileceğini merak etti. “Renalee’yle alakalı bir şey fark ettin mi? Belki de sana söylemediği ama senin gördüğün bir şey?”

Kızın gözleri yine hızla odada dolandı – ama yine başını iki yana salladı.

“Bize söyleyebilirsin,” diye cesaret verdi Baldair. Belli ki kızın garip tereddüdünü fark etmeye başlamıştı. “Biz sadece seni korumaya çalışıyoruz.”

“Bizi sırta kadem basan hayaletlerden koruyamazsınız!” diye hızla yükseldi kızın sesi. “Siz içinüz Korsan Kraliçe’nin ismini anıdınız. Onun hazinesini arayarak lanetini üzerimize saldınız. Hiçbiri-
rimiz güvende değiliz.”

Jax kızın ses tonuna oldukça aşınaydı. Küçük çocukların büyü-
cülerden sakınırken kullandıkları tınının aynısıydı bu – yetişkin-
lerin kelimelerinin bir çocuğun sesinde yankı bulan hâli. Adela’ya
dair söylentilerin başka yerlerde defalarca dile getirildiğini duymuş
olmalıydı ki şimdi onlara bu şekilde papağan gibi tekrarlayabili-
yordu. Bu da muhtemelen sarayın hizmetkârlarının duruma karşı
oldukça sabit fikirli oldukları anlamına geliyordu.

“Abaveil,” dedi yaşça büyük olan adam sert bir şekilde. “Onlar
senin lordların. Onlarla bu tonda konuşmamalısın. Gel.”

“Onu cezalandırmayın!” diyebildi Baldair adam kızı neredey-
se odadan çekistirerek çıkarmışken. Baldair’in birini güya işlediği
bir suçtan esirgemek için öne çıktığını gördüğünde Jax ilk defa bu
konuşmadan rahatsız oldu. “Sadece bana bildiklerini anlatıyordu.”

“Nasıl emrederseniz, Prensım.” Uşak pek ikna olmuşa benzemiyordu ama Prens’le tartışma ikiyüzlülüğünde bulunmadı. Hafif bir baş selamı vererek geri çekilmeye devam etti. Baldair kendini sertçe sandalyesine bıraktığında altındaki yastık şiddetle *pıfladı*.

“Bizi yalnız bırakabilir misiniz?” diye sordu Erion geride kalan kadın hizmetkâra.

Kadın kibarca başıyla onayladı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın.”

“Teşekkürler.”

Kapı kapanırken çıkan yankı sırasında üçü ilk kimin konuşacağını merak ederek birbirine baktı. Jax onlara doğru kaşlarını kaldırdı. İlk konuşanın o olmayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

“Hiçbir yere varmıyoruz.” Nihayet Erion sessizliği bozdu. “Belki de bunu muhafızlara bıraksak daha iyi olur?”

Baldair bu fikri gözden geçirerek iç çekti.

“En azından yarın şehir muhafızlarının başını bugün ne bulduğumuzla ilgili bilgilendirmeliyiz. Edindiğimiz bilgiler işe yaramaz olmamalı ve belki de bazı boşlukları doldurup farklı bir şekilde bir araya getirebilirler.”

“Evet, evet, katılıyorum.” Baldair bu kadar kolay kabullenerek hem Jax’i hem Erion’u şaşırtmıştı. Prens bir elini saçından geçirdi ve ayağa kalkıp odanın köşesinde sallanan kordona gitti. Sert bir şekilde çekiştirdi ve beklemeye koyuldular.

Uşak geri döndü, kapı eşiğinde hazırola geçmişti. “Zili mi çaldınız, lordum?”

“Bana Nana’yı getirin,” diye emretti Baldair.

Kapı bir dahaki sefer ardına kadar açıldığında malikânenin sorumlusunu gözler önüne serdi. “Prensım?”

“Nana, tam da görmek istediğim kadın.” Baldair kadını eliyle içeri davet etti. “İçeri gir lütfen.”

“Renalee’miz hakkında bir şeyler mi buldunuz?” diye sordu kadın kapıyı ardından kapatırken.

Jax, Nana’nın “iyi kızı”nın muhtemelen hırsızlık yaptığı, şaibe-

li tefecilerle bir bağlantısı olduğu ya da yasak aşk yaşadığına dair ukala yorumunu kendine sakladı.

“Sağlam bir kanıt yok,” diye itiraf etti Baldair. Genelde özgüvenli olan Prens uzun bir an için emin değilmiş gibi göründü – bu ifade ona birazcık bile uymuyordu. Baldair gergin olduğunda bu Jax’i de geriye itti. Prens onun kurtarıcısı olmuştu ve bununla birlikte, Jax’in dünyasından geriye kalan iskelet yapının destek kirişi hâline gelmişti. Eğer Baldair ne yapılacağını bilmiyorsa, hepsi yolunu kaybetmiş demektir. “Bir sevgilisi olabilir diye düşünüyoruz. Duyup gördüğün bir şeyler yok değil mi?”

Jax kaşlarını kaldırdı, Prens’in açıksözlülüğüne şaşırmıştı.

“Renalee mi?” Malikânenin sorumlusu gerçekten şaşırmışa benziyordu. “Ben bunu kızın doğasına yakıştıramadım. Bir kaçamağı yasak kılacak şekilde biriyle sözlü olduğunu bile bilmiyordum.”

“İşe almadan önce hizmetkârların özgeçmişlerini ne kadar inceliyorsunuz?” Erion soruyu kibarca ifade etmişti ama kaçınılmaz bir işleme de içeriyordu.

“Sizi temin ederim ki kapsamlı referanslar talep ediyorum.” Nana aniden savunmacı bir tavra bürünerek biraz daha dikleşti.

“Eminim ki öyle yapıyordur.” Baldair, Erion’a sorgusunu sonlandırmasına neden olan sert bir bakış attı.

Jax, Erion’un bakışlarını yakalamıştı ki adam gözlerini başka yöne çevirdi. İkisi de Baldair’in bu konuyu daha fazla irdelemeye isteksiz olması karşısında ortak bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Jax, Le’Dan soruşturmalarının ne kadar yoğun geçtiğini biliyordu; bir zamanlar tüm gün boyunca onlara dinleyici olarak katılma “ayrıcılığı”na erişmişti.

“Renalee’de bir küpe gördün mü hiç?” diye sordu Baldair.

“Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır.”

“Batı yakutu olmalı,” diye sıkıştırdı Prens, Jax’in değerlendirmesine göre mümkün olduğu kadar kibarca yapmıştı bunu. “Önemli, kayda değer bir şey.”

“Sanırım öyle bir şeyi fark ederdim, Prens.”

“Sanırım ederdin...” Baldair düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı.

“Şimdilik başka bir şey var mıydı?”

“Evet, var. Yarın şehir muhafızlığına gidip hizmetkârlarla resmî olarak konuşulması için malikâneye birini gönderteceğim.”

Jax bunu zekice bulmuştu. Hizmetkârların, hükümdarlarıyla paylaşmaya çekindiği konular olabilirdi. Kendilerine benzer konumdaki biriyle –şehirlerindeki tanıdık bir yüzle– konuşurken daha rahat hissedecekleri şeyler.

“Prensım, bence bu akıllıca olmaz.”

“Nedenmiş o?”

“Malikânedeki herkes olaylardan ötürü zaten yeterince korku içinde. Onlardan Renalee hakkında bildiklerini paylaşmalarını istedim zaten. Onları daha fazla sıkıştırmak sadece huzursuzluğa neden olacaktır muhtemelen.”

Baldair, Nana’nın tavsiyesini kafasında tarttı. “Yine de bir muhafız yollatacağım. Yerel yetkililer bu olayı belgelemeli.”

Prens’in idareyi eline geçirmesi ve sorumluluk alması nadir görülürdü. Jax bu tavrın devamının gelip gelmeyeceğini merak etti. Herhangi resmî bir işin başındaki yetişkin Baldair’i düşününce kıs kıs gülmesini zar zor bastırdı.

“Bunu takiben, bu koridorlarda kendini güvende hissetmeyen hizmetkârların azledilmesini istiyorum,” diye ekledi Baldair.

“Prensım, eğer huzurlu hissetmeyen herkes gitseydi yeterli çalışanımız kalmazdı,” diye uyardı Nana. “Sizin de onlarla beraber gitmenizi önerebilir miyim? Kendi rahatınız için?”

“İnsanların bana korkuyla hizmet etmesine müsaade etmeyeceğim.” Baldair sandalyesine yaslanarak ilk konuya değindi. “Ayrıca sana daha önce de söylediğim gibi, bu olay çözülene kadar kalacağız.”

“Eğer yerel hizmetkârları azlederseniz, konu günlük işler olduğunda birtakım şeyleri hoş görmek gerekebilir.” Bu, Nana ve İmparatorluk Sarayı’ndan beraberlerinde getirdikleri az sayıdaki

hizmetkârın malikâneyi Baldair ve Erion'un alışkın olduğu kadar tertipli tutamayacağını söylemenin kibar bir yoluyla. Jax kendini onlarla aynı kefeye koymuyordu. O azımsanamayacak ölçüdeki rahatsızlıkları atlatabilirdi.

"Üçümüz vahşi doğada avlara çıktık. Kendi yemeğimizi kendimiz pişirebilir, kendi yataklarımızı hazırlayabilir ve çamaşırlarımızı yıkayabiliriz. Eğer gereken buysa şahsen ben bu şekilde idare etmekten memnuniyet duyarım."

Ne Erion ne de Jax buna karşı çıktı. Prens söyleyeceğini söylemişti – gerçi Jax, Baldair'in çamaşır yıkadığı düşüncesinin komikliği karşısında bir an için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ. Son olaylardan sonra kendini huzursuz hisseden herkesin, Prens'in lütfuyla buradan ayrılmaya teşvik edildiğini bildireceğim." Nana hafifçe eğildi ve Baldair başka bir şey söylemeyince de odadan çıktı.

Erion dudaklarında oynayan ufak gülümsemeyle sandalyesini çekti. Jax'in eğlendiğini fark etmiş olmalıydı. "Hiç kendi çamaşırını yıkadın mı?"

Bu görevin az evvel bahsedilen ilk –ve tek– av gezilerinde Erion'a verildiğini üçü de biliyordu.

"Eğer gerekirse yapabileceğimden eminim," dedi Baldair savunmacı bir tavırla.

"Hiç kendi yemeğini pişirdin mi?" Jax, Erion'u takip etmekte hiç zaman kaybetmedi.

"O gezide iki kez pişirdim."

"İlk yemeğin o kadar yenilmezdi ki köpeklerin bile yemediğini hatırlıyorum." Erion sanki bu anıyı hatırlamak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

"Sanırım ikincisi de bizi hasta etti." Jax aynı çabayı kendisi de harcıyormuş gibi yaptı.

"Ben de bir gün için ikinizi yeterince çektiğimi sanıyorum!" Baldair teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sabah şafakla birlikte

Muhafız Merkezi'ne gitmeye hazır olun, böylece orada birilerini görebiliriz."

"Bence bizi erken kaldırarak cezalandırmaya çalışıyor," diye fısıldadı Jax, kasten Baldair'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bence kendisinin her zaman en son uyanan kişi olduğunu unutuyor," diye fısıldadı Erion.

"İkinizi de duyabiliyorum," diye seslendi Prens, çoktan koridora çıkmış olan arkadaşlarına. "Ana adına, sizi neden davet ettim ki?"

Prens onlardan yayılan kahkaha sesleriyle geri çekildi.

Oparium'un ufak Muhafız Merkezi'nde bulunan tek masanın ardındaki orta yaşlı adam önünde duran huysuz soy-lulardan etkilenmemiştir.

"Ne demek malikâneye bir muhafız yollayamazsınız?" diye sor-du Baldair inanamayarak.

Jax, Güney'in en büyük şehirlerinden birindeki muhafızlardan daha fazlasını beklerdi. Konuşlandıkları bina kuvvetlendirilmiş olsa da eve yazarken bahsedeceğiniz türde değildi. Yüzbaşının, Brut adlı bir adamın, arkasında oturduğu bir masa vardı. Onun önünde yaprakları sararmış kayıt defterleri ve insanların isimleriyle onlara denk düşen zamanları kısılcına almış karalamalardan oluş-an labirentlerle dolu bir kâğıt yığını dağınık bir şekilde duruyordu. Odanın geri kalanında depolanmış silahlar, kayıtların bulunduğu dar bir kitaplık ve ilaç şişecikleri, merhemler ve silah bakım malzemelerini barındıran çeşitli ama basit bir derleme vardı.

Sarayın geniş, tozlu antrenman sahalarıyla ya da İmparatorluk albaylarının sıra sıra dizilmiş şahsi makamlarıyla karşılaştırılmazdı bile. Jax, şehir muhafızının ne olduğu ve nasıl görünmesi gerektiğiyle ilgili bakış açısının, İmparatorluk'un askeriyesinin merkezinde yaşadığı zamana göre büyük oranda değiştiğini fark etti.

“Beni affedin, Prensım ama bugün yeteri kadar askerim yok.” Yüzbaşı belli ki Prens’i reddetmekten hoşlanmıyordu. Ama o bir askerdi, Kristal Mağaralar Savaşı gazisiydi. Reddetmenin her zaman itaatsizlik anlamına gelmediğini anlıyordu o, özellikle de konu bir prensi hoşnut etmek ya da şehrini korumak arasındaki zor seçim olduğunda.

“Nedenmiş o?” diye sordu Baldair.

Brut defterlerinden birini açıp bir sayfayı çevirdi. İsimlerden oluşan uzun bir listeyi işaret etti. “Tüm bu erkekler ve kadınlar –askerler– bir hafta önce başkente yollandı.”

“Neden?” Erion, Jax daha tek bir hecesine bile nefes veremeden dudaklarında asılı kalan soruyu sormuştu. “Bir tür eğitim için mi?”

Adam başını iki yana salladı. “İmparatorluk çağrısı aldık, tam şeyden önce...” Brut önündeki yığını biraz karıştırdıktan sonra bir parça kâğıt çıkardı. “Kuzey sınır hattındaki çarpışmalar, bütün İmparatorluk’un güvenliğini sağlamak için muhtemel birlik tahsisleri.”

Jax’in gözleri sayfayı taradı. Başka pek bir şey demiyordu. Ama İmparator sadece birtakım çarpışmalar için çok büyük birlikler talep ediyordu, özellikle de Batı’da Çöl mevzisinde büyüsel ya da büyüsel olmayan insan gücü kıtlığı olmadığı düşünülürse. Dikleşerek masadan uzaklaşıp Erion’a baktı. İkisi de fethedilmiş bir ülkede doğmuştu ve İmparatorluk da sadece bütün kıtaya hükmetmesine çok az kalmış bir ulustu. İkisinin de aynı sonuca varmış olması uzak bir ihtimal değildi.

“Ne kadar garip...” diye mırıldandı Baldair, Jax’in kolayca vardığı muhtemel bağlantıyı belli ki kuramamıştı.

“Babandan en son ne zaman haber aldın?” diye sordu Erion.

“Vardığımızda ona seyahatte bir sorun çıkmadığını haber vermek için yazdığımдан beri haber almadım.” Baldair askeri kuvvet talep eden şüpheli mektubu umursamadı.

Jax konunun kapanmasına müsaade etti. Erion da başka bir şey söylemedi.

İmparator'un isteğini sorgulamazsın. Onu azarlayıp duran ses, İmparator Solaris'in sadece bahsinin geçmesiyle bile yüzeye çıkmıştı.

Hayatının tahta ait olduğu düşünüldüğünde bunu Jax'in hatırlaması özel bir önem taşısa da bu kimsenin reddedemeyeceği bir gerçektir: Baldair'in babası istediğini yapardı. O İmparator Solaris'ti, Güneş Ana'nın "seçilmiş"iydi... Eğer ki o gözünü kuzeydeki Shaldan'a dikmişse, bu çatışmanın üstesinden gelmekte ancak şafağı söndürebilecekleri kadar şansları olurdu. Jax ellerindeki meseleye, ufukta görünen hayali bir savaştansa önlerindeki savaşta mücadele etmeye odaklandı.

"Bu meseleyle ilgilenmeleri için yarınki devriyeleri tekrar düzenleyebilirim," diye önerdi Brut.

"Bugün halledilmesi için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" Jax, Baldair'in iyi olan pek çok özelliğinden övgüyle bahsedebiliyordu. Sabır bunlardan biri değildi.

"Bu göreve atayabileceğim tek muhafız şu an liman başkanının isteği üzerine bir geminin yükünü inceliyor."

"*Lady Black* mi?" diye sordu Erion.

Jax, Erion'un aniden araya girmesiyle irkilmişti. Yüzbaşı Brut'un ifadesi de bunu yansıtıyordu. "Ee-e, evet. Nereden bildiniz?"

"Dün Bayır Yolu'ndaki kuyumcuyla konuşurken geminin bahsi geçmişti, liman başkanıyla problem yaşadıklarını söylediler."

Brut'un kaşları kavrayışla beraber gevşedi. "Evet, eh, liman başkanı Batı'dan gelen mücevherleri gerekli vergileri ödemedi bura ya gizlice sokmaya çalıştıklarından şüpheleniyor."

"Neden bundan şüpheleniyor?" Erion'un sözcüklerindeki sert savunma güdüsü o kadar hafıftı ki Jax hariç herkes kaçırıldı. İmparatorluk'un eşit vatandaşları olmalarına rağmen yabancı olarak görülmenin verdiği ortak bir histi bu.

"Dediğine göre, bu taraflarda kontrolden geçirmediği bazı mücevherlerin ortaya çıktığı duyumunu almış."

"Kayıt hatası mı?"

“Ben de öyle dedim.” Brut, Baldair’e kafasını salladı. “Ama Batı yakutlarını karıştırmanın imkânsız olduğunu söyledi.”

“Bu muhafız yerine oraya gideceğiz,” diye duyurdu Prens. Jax’ın aklı çoktan yakutlarla olası bir bağlantıyı kurmaya koyulmuştu. “Birkaç envanteri kontrol etmek gayet de elimizden gelir.”

“Prensim, bence bu... Bu, sizin konumunuzdaki ya da yeteneğinizdeki birine yaptıracağım bir görev değil.”

“Israr ediyorum.”

Bu konu üzerine daha fazla tartışılmadı.

Onlar şehri geçme acelesiyle rıhtıma nefes nefese vardığında, Brut’un gönderdiği muhafız tam da liman başkanının ofisinden çıkıyordu. Baldair durumu adama açıkladı ve adam Erion’la Jax’e sorgulayan bakışlar atsa da konuyu Prens’le tartışmadı. Muhafız sözü geçen envanteri teslim etti ve muhafızların mütevazı merkezine doğru Ana Cadde’de ilerlemeye başladı.

“Kaçakçılık yapmak üzere gemiyle işbirliği içinde olduğumuzu düşünüyor.” Erion bu kuru değerlendirmeye Jax’in düşüncesini ağzından aldı.

“Bu kadar hassas olma.” Baldair güldü.

Erion elini kılıcının kabzasına yerleştirdi. “Bunun hassaslıkla alakası yok, gerçek bu.”

“Eh, burada, Güney’de bile bilinir ki Batı kendinden olanı kollar.”

Bu tanıdık ifade Norin’deki Esrarlı Sanatlar Akademisi’den ödünç alınmıştı ve başkentteki Büyücüler Kulesi’nde de uygulanıyordu. Batı kültürünün derinliklerine işlemiş bir şey, neyse ki, biraz da olsa saygı uyandırarak sivriliyordu. İdeal ise bir acı sancısıydı.

Jax bunun gerçeğini çok iyi biliyordu. Batı’nın en yüksek rütbeli lordlarından birinin oğlu olan Erion, Jax’in hapiste olmasına ve cinayetten yargılanmasına rağmen ona yardıma geldiğinde gerçeği biliyordu. Ancak Esrarlı Sanatlar Akademisi’ndekilerin çoğu için bu bir söylenti olmasına rağmen kimse onu savunmak için tek bir kelime etmediğinde de gerçeği biliyordu.

Jax bunu yapmalarını istemezdi de.

“Tüm Batı değil,” diye mırıldandı Erion. Soylu, bakışlarını yöneldikleri gemiden ayırmamıştı ama Jax gözleri buluşmasa da sessizliğinde onunla hemfikir idi.

Rıhtım insan kaynıyordu. Bir gemi limandan çıkarken yelkenler açıldı. Adamlar daha büyük teknelerden balıklarla dolu ağları yuvarları çekerken homurdanıyordu. Teknelerden el arabalarına ya da el arabalarından teknelere sandık ya da kasa benzeri şeyler taşıyan birine çarpmadan yol almak neredeyse imkânsızdı.

Jax bir trans hâlinde bunu başardı, gözleri karşılarındaki gemiye odaklanmıştı. Daha dar yapılı bir gemiydi; Oparium ve Norin arasındaki gidiş gelişlerin gerektirdiği gibi, uzun mesafeleri hızla aşmak için tasarlanmış bir filikaydı. Jax’ın denizcilik bilgisi bu noktada sona eriyordu. Ama yelkenlilerden birinin üzerine Mhashan Ankası’nın işlendiğini anlamak için gemiler hakkında derin bir bilgi birikimine sahip olması gerekmiyordu. Diğerinde ise Jax’ın tanımadığı bir aile arması övünçle dalgalanıyordu.

Baldair’in arkasında kalarak Prens’in başı çekmesine izin verdi. Erion da onunla beraber yarım adım kadar arkada kaldı. Jax adamın sezgisinden ötürü içten içe minnet duydu.

“Erion, bu kimi gemisi?” diye sordu sessizce.

“Dut rengi bir fon ve arma olarak da kapkara iki kılıç,” diye oyalandı Erion, Jax’ın kendi gözleriyle de görebildiği şeyi dile getirerek – koyu kırmızı bir yüzeyin üzerinde iki siyah kılıç. “*Lady Black*, Lord Twintle’a ait.”

İsmin zikredilmesiyle Jax’ın boğazı düğümlendi. “Gelenek” olarak atfettiği her şeyi “değişimin ölümcül dalgası”ndan korumaya yönelik fanatik arzusuyla tanınan Batılı eski lorlardandı. Batılı her leydi ve lordun ismini ve soyunu bilecek türden bir lorddu.

Erion Jax’ın omzunu kavrayıp güçlÜce sıktı, bu hareketi genç büyücüyü biraz olsun rahatlatmıştı. “Bir lordun ticari işlerini halletmek için kendi gemisiyle seyahat ediyor olmasının imkânı yok,” diye güvence verdi. “Kaptan rütbesi daha düşük biridir.”

Mhashan'ın eski senatosunun kalıntılarına ait olmayacak kadar düşük rütbeli biri. Jax Wendyll adını bilmeyecek kadar düşük rütbeli biri. Erion ona bunu demeye çalışıyordu ama Jax gemiye girip çıkana kadar ikna olmayacaktı.

Güverte tayfasından asık suratlı biri *Lady Black*'in demir aldığı yerde, rıhtımın sonunda oturuyordu. Bir çakıyla bir ahşap parçasını yontuyor, henüz tahmin edilecek kadar şekil almamış bir şey oyuyordu. Onlar yaklaşırken açık mavi gözleri yukarı kalktı.

Adam oturduğu kasanın üzerinden irkilerek ayağa fırladı.

"Siz ikiniz gemiden nasıl çıktınız?" diye sordu vasat bıçağını Jax ve Erion'a doğrultarak.

"Hiç gemide olmadık ki." Erion iç geçirdi.

"Büyü." Jax parmaklarını oynatınca uçların alevler yükseldi.

Adam geriye doğru istemsizce adım atarken kasaya çarptı. Jax genişçe sırttı. Birisinin dengesini bozmak ona kendini kontrolde hissettiriyordu. Kendini güçsüz hissettiği durumlarda az da olsa gücün bir kısmını ele geçirmesini sağlıyordu.

"Jax, şimdi değil," diye azarladı Baldair.

Jax itaatkâr bir şekilde ellerini indirdi.

"Şehir muhafızları adına buradayız," diye açıkladı Baldair. Boyundaki zinciri çekerek İmparatorluk'un ana anahtarı sayılan İmparatorluk mührünü gösterdi. Açamadığı hiçbir kapı yoktu, banka kasaları dahil.

"P-Prensiz?" Adamın bakışları üçü arasında gidip geldi, o kadar irkilmişti ki çakısını düşürdü. "Affedin beni, Lordum, fark edemedim."

"Liman başkanının isteği üzerine bu geminin yükünü şahsen inceleyeceğiz."

"Ne kadar cömertsiniz, Prensiz." Adam her seferinde sadece bir kere eğilmesi gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. "Şu Batılılar tekinsiz işler peşindeler." Bakışları Erion'la Jax'e kaydı. "Siz değil, şu Batılılar." Gemiye işaret etti.

"Çoğu Batılı tekinsiz işler peşinde." Jax sırtıtmayı sürdürdü. Bir

Batılı gemisine binmenin ihtimaliyle bile içinde yükseldiğini hissettiği paniği bastırabilmek için dalga geçme fırsatını kaçırmadı. Batı'ya üç yıldır dönmemişti ama gemiye binmeye ve belki de başka bir hayatta tanışma şansı bulacağı bu insanlarla bir arada olmaya dair bir şey onu korkuyla dolduruyordu.

"Yardımcı olmuyorsun, Jax." Onu azarlayanın Erion mu Baldair mi olduğundan emin değildi. Ama dilini tuttu.

"İp merdiveni sarkıtın!" diye bağırdı gemici rıhtımın yukarisına doğru.

Saçı karmaşık örgülerle geriye doğru toplanmış bir kadın kafasını üst küpeşteden uzattı. Onlara bakarken ifadesini şaşkınlık bürüdü.

"Öyle bön bön bakma, kızım. Seni bekleyen İmparatorluk prenslerinden biri," diye azarladı adam.

Kız ânında gözden kayboldu ve hemen ardından önlerinde bir ip merdiven belirdi. Bu bir gemiye girip çıkmanın alışılmadık bir yoluydu. Kaptanın mallarına el konulmasını protesto ederek herhangi bir soruşturmanın yürütülmesini zorlaştırması Jax'i şaşırtmazdı.

Mürettebat heybetli bir adamın arkasında toplanmıştı. Adam otoriter bir tavırla duruyordu, uzun saçlarını kirli sakalından geride tutan şey parlayan yağla deniz tuzuydu. Kıyafetlerine bakılacak olursa —mürettebatın geri kalanından az da olsa iyiydi— onun kaptan olduğunu farz etmek abartı olmazdı.

Ardından konuştu ve tüm şüpheleri sildi.

"Mallarımı incelemeleri için bir prens mi gönderdiler?" Kafasını yana yatırdı. "Bu biraz fazla değil mi?" Adam kelimeleri Batılı aksanıyla telaffuz ediyordu, "r" harfinin kıvraklığı Jax'e unutmayı tercih edeceği geçmiş günleri hatırlattı.

"İmparatorluk prenslerinden birinin dikkatini çekmek bir onur olmalı," dedi Erion. O da aksanını yoğunlaştırmıştı, Jax arkadaşının Güney'de zaman geçirirken bu konuşmasından kurtulmak için çok çalıştığına tanık olmuştu.

“Ah, onur duydum.” Adam kıkırdadı. “Sadece zamanınızı boşa harcamak istemem.” Kollarını iki yana açtı. “Ben Kaptan Dower, sizinle tanışmak bir zevk, Prens Baldair.”

Herkesin İmparatorluk’ta iki prens olduğunu bilmesine rağmen çoğu ikisini de hiç görmemişti. Ama kaptan kime hitap ettiğini tam olarak biliyordu. Baldair ebeveynlerinin her ikisine de çekmişti ve Güneyli hatlarıyla tanınırdı. Aldrik ise merhume annesinden, ilk İmparatoriçe Solaris’ten çok şey almıştı. Onun Batılı koyu saçlarının ve gözlerinin hoş karşılanacağı, hatta yardımcı olabileceği nadir durumlardan biriydi bu.

“Hadi bu konuyu ardımızda bırakalım. Kamaram şu tarafta. Ta Norin’den beri tüm imzalarla beraber seyir defterimi ve yazılı envanterimi de inceleyebilirsiniz.”

Jax bir şey söylemedi. Sanki akıntının ortasındaki bir taşın üzerinde duruyormuşçasına konuşmanın onu geçip gitmesine izin verdi. Ne kadar az konuşursa o kadar az dikkat çekerti ve böylesi çok daha iyiydi.

“Prensım, biz sizinle bu iyi kaptanla giderken Jax’in doğrudan gemi ambarına gitmesini önerebilir miyim?” Erion liman başkanı adına teslim aldıkları belgeleri işaret etti. “Aynı anda kontrol edebiliriz.”

“Güzel fikir.”

Onların görevi bu gemi değildi ve Baldair de ellerindeki bu vazifeyi tamamlayıp tamamen odaklanmak istedikleri şeye dönme konusunda benzer şekilde hevesli görünüyordu – Renalee’nin ölümünün kökenine inmelilerdi.

“Bunu sana bırakıyorum.” Baldair belgeleri Jax’e verdi.

“Jax mi?” Kaptan düşünceli bir şekilde kirli sakalını sıvazladı. “Ne kadar da nadir bir isim. Birkaç yıl önce Jax adında bir adam hakkında anlatılanları duydum. Canavarca bir şey yapmış, bir şekilde kellesini kaybetmemiş ve onun yerine tahtın köpeği olmuş.”

Baldair’le Erion’un elleri hızla kılıçlarının kabzasına gitti. Jax de ellerini başının üstüne kaldırdı. Toplayıp açarak saçıyla oynadı,

parmaklarının ardındaki his alevini söndürüyordu. Norin'de kendisi hakkında ne düşündüklerine dair hiçbir fikri yoktu. Onu bir canavar olarak mı görüyorlardı?

Sırtı ve Baldair'e fırsat vermeden konuştu. "Beni yakaladın! Gerçi biraz geç kaldın, ne de olsa taht bana senden önce ulaştı."

"Bu konu hakkındaki karara uzun süre önce varıldı ve artık tartışmaya açık değil." Baldair, Jax'e uyarıcı bir bakış attı ve Jax bu sessiz emre itaat etti.

"Böyle bir adamın..."

"Eğer Jax'ten hoşlanmadıysan bu senin sorunun." Baldair ona, gemi varmadan önce Oparium'dan gönderilen envanter raporlarını uzattı. "Doğru olanı yapma konusunda Jax'e diğer muhafızlardan daha fazla güveniyorum."

Jax belgeleri kayıtsızlıkla teslim aldı. Kendisi hakkında daha fazla konuşmayacaktı; Baldair böyle emretmişti ve ne kadar az kişi onu bilirse o kadar iyiydi. Bu mecburi yatışma hâli aynı zamanda, Baldair'in ona bu kadar güvenmesi karşısındaki şaşkınlığını —ve utancını— sakladı.

"Yükünüz nerede tutuluyor?"

Kaptan, palavra altına kadar Jax'e eşlik etmesi için mürettebatından birini atadı. Jax kış güvertesinden uzun, karanlık ambara çıkan dar merdivenlerden inmek için eğilmek zorundaydı. Elindeki raporlara baktı, kargacık burgacık yazıyı okumakta çoktan zorlanmaya başlamıştı.

Bir hareketle omzunun üstüne büyüden bir fener işlevi görsün diye ufak bir alev zerresini çağırdı.

Jax içgüdüsel olarak denizciye bakıp beklemeye koyuldu. Kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu adam Jax'in bakışını çözemeyerek. Bunun üzerine Jax, Erion ve Baldair'in onun bakışlarını ne denli iyi öğrendiklerini anımsadı.

Adamın kayıtsızlığı Jax'in Batı'yla alakalı hâlâ özlediği tek şeydi: Büyücülerin kabul etmeleri. Kimse büyü karşısında kılını kıpırdat-

mazdı. Batı kültüründe, büyücülük imrenilecek, onurlandırılacak ve uğruna savaşılabacak bir şeydi. Güney'deki gibi korku ve karanlık tarihle ilişkilendirilmiyordu.

"Hiç," diye mırıldandı Jax, tıka basa dolu ambara göz gezdirirken. "Bu biraz zaman alacak."

"Evet, biraz." Adam merdivenlerin oradaki ıskarmozlardan birine yaslandı. "Zamanım var."

Jax gözlerini devirdi. Bir görevden sıkıldığı için caymayacaktı.

Yine de tüm kutuları kontrol etmek çok tekdüze bir işti. Daha ilk üçünden sonra sandıklara ve kasalara üstünkörü göz gezdirmeye başlamıştı. Değerli mücevherler —ham kesim, cilalanmış, sabit ve hafif— neredeyse idrak edilemez miktarda altın değerindeki malların hepsi kayıtlara geçirilmişti. Ne eksiği vardı ne fazlası.

Kaçakçılığı ya da yolsuzluğu belirten gizli bir bölme de işaretlenmemiş kasa da yoktu. Eğer geminin belgelerinde başka liman damgası yoksa, bu durumun arkalarında bırakıp bir daha hiç düşünmek zorunda kalmayacakları bir yanlış anlaşılma olma olasılığı çok muhtemeldi. Jax durumun böyle olmasını ne kadar çok diliyordu. Bu gemiden ne kadar erken çıkarsa o kadar iyiydi.

Bir homurdanmanın ardından, güvertenin ayaklarının altında sarsılmasına yol açan sert bit *pat* sesi dikkatini çekti. Jax ardında çalıştığı kutuların etrafından dolaşıp merdivenlere baktı. Ona eşlik eden denizci kendi kanından oluşan göle inen merdivenlerden dikine gelen ışık huzmesinin hemen dışında, yerde yüzükoyun yatıyordu.

Havada büyü çatırdadı ve Jax, bir buz mızrağından kıl payı kurtulmak için çılgınca bir hızla eğildi.

ERION

Kaptan zorunlu belgeleri çıkardı – dikkatli bir şekilde tutulmuş envanter listeleri ve değer tespitlerinin sıralandığı kâğıt yığının üzerinde liman başkanının, planlanmış her güzergâha vardıklarını belirten mührü vardı. “Gördüğünüz gibi, her şey programa uygun.”

Erion belgeleri dikkatlice gözden geçirdi. Babasının yanında bu tarz belgeleri inceleyerek büyümüştü ve içeriğini oluşturan standart formata aşinaydı.

Baldair ona kendisinin de belgeleri incelediği yerden baktı. Onun böyle bir eğitimi yoktu ve belli ki işi Erion’un yargısına bırakıyordu. Bir zamanlar bu, Erion’u huzursuz edebilirdi. Ama şimdi Prens’in tutumunu anlıyordu – arkadaşı yapabildiği şeylerden gurur duyar ama yapamadığı şeyler üzerinde hak iddia etmezdi.

Erion parmağını sayfa üzerinde gezdirip mırıldanarak belgeyi inceliyormuş gibi yaptı. Her şeyin birbirini tuttuğunu çoktan görebiliyordu ama kaptana biraz ter döktürürse ne olacağını öğrenmek istemişti.

“Eğer daha kolay olacaksa, size açıklayabilirim.” Kaptan masasının ardındaki sandalyeye oturdu, tavrında hafif bir ukalalık seziyordu.

Erion kıkırdadı. "Hayır, epey kabiliyetliyimdir."

"Öyle mi?" Adam sorgularcasına koyu kaşlarını kaldırdı. "Yaşanan o dehşet verici olaydan sonra öldürülmek yerine Prens'in emri altına giren bir Batılı duymuştum... iki değil."

Baldair, Jax'in lafının geçmesiyle kaptana uyarın bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Bu, adamın ikinci şansydı; eğer akıllıysa üçüncüyü zorlamazdı. Geçimli bir mizacı olan Baldair'in bile bir noktada sınırını çizmesi gerekebilirdi. Eğer gerekirse bunu Prens yerine bizzat Erion yapacaktı.

"Prensimizi nereden tanıyorsunuz?"

"İkimiz de ailelerimizle Norin'i ziyaret ederken tanıştık," diye belli belirsiz bir cevap verdi Erion, önündeki belgeler adamın söyleyebileceği herhangi bir şeyden daha çok ilgisini çekiyormuş gibi yapıyordu.

"Demek öyle? Peki aslen nerelisiniz? Güney mi?"

Adam, Erion'a annesinden miras kalan Güneyli mavi gözlerini ve nispeten açık tenini değerlendiriyordu. "Kesişim'de doğdum."

"Sizi ve ailenizi Norin'e getiren neydi?"

Erion kedi fare oyunu hâlini alan bu muhabbetten sıkılmıştı. "Babam Richard Le'Dan ile dükkânlarımızı ve gemilerimizi teftiş etmek üzere seyahate çıkmıştım."

Kaptan Dower durgunlaştı. "Le'Dan?"

"Le'Dan."

"Bu da sizi... Erion mu yapar?" Adamın, adını hatırlaması için bir anlığına duraksaması gerekmişti ama sonunda başarmıştı. Bu da Erion'a kaptanın ya eski Batı Divanı'nın bir üyesi olduğu ya da onu araştırarak çokça zaman geçirdiğini söylüyordu. İşvereni düşünülünce, bu bilgiyi öğrenmesi çok da şaşırtıcı olmazdı.

"Lord Erion, evet." Batılılar kadim soyluluğun getirdiği gururla geçinirlerdi. Erion çoğu durumda unvanını gevşetebilirdi ama bu, onlardan biri olmayacaktı. Adamın saygısını her açıdan talep edecekti.

Erion belgeleri gözden geçirmeyi bitirirken Kaptan Dower baş-

ka bir şey söylemedi. Ama ilk bakışta da belli olduğu üzere, hatalı bir durum, endişeye sebebiyet verecek hiçbir şey yoktu.

Erion elini düşünceli bir şekilde kılıcının kabzasında gezdirirken dikleşti. "Liman başkanı neden envanteriniz hakkında yalan söylediğinizi düşünüyor?"

"Bunu ona sormanız gerek." Kaptan en ufak bir fikri bile olmadığını belirtircesine ellerini havaya kaldırdı. "Bu seferi hiç sorun çıkmadan bir yıldan uzun süredir yapıyorum."

Bir yıldan uzun süredir. Erion kabzasının o aşına olduğu derisini tutup bıraktı. "Batı yakutları," diye yüksek sesle düşündü, muhtemel bir ilişki zihnindeki olaylar arasında bağlantı kuruyordu. "Hiç onlardan taşıdınız mı?"

"Batı yakutları mı?" Kaptanın ses tonunda telaşın kıyısında gezinen gerçek bir şaşkınlık tınısı vardı. Erion bunu gözden kaçırmadı, tıpkı adamın duruşundaki değişikliği kaçırmadığı gibi. "O kadar yer dururken o değerli şeyleri neden böyle bir yere getireyim ki?"

"Oldukça nadirler, yüklü bir miktar kazandırır." "

"Burada onları karşılayacak kadar parası olan kimse yok."

"Oparium epey zengin," diye sesini yükseltti Baldair, Güney'i savunmaya geçerek. "Öyle alelade zamanlarda leydilerin nasıl mücevherler taktıklarını gördüm. Burada o tarz şeyler konusunda gelişmiş bir zevk var."

"Ayrıca burası İmparatorluk'un başkentinin ana sevk limanı," diye ekledi Erion.

"Yine de." Kaptan bir kıkırtıyla başını iki yana salladı. "Öylesine değerli bir yükü deniz yoluyla nakletmek oldukça riskli olurdu. Korsanlara bulaşmak istemeyiz... Bunu ikinizin de iyi bildiğine eminim."

"Neyi iyi bilmemiz gerekiyormuş?" Tüm bu yaşananlardan sonra, korsanların sadece lafının geçmesiyle bile Erion'un sinirlerini bozuyordu.

"Denizci konuşmaları. Rıhtımda konuşulanlara göre Prens onu soruşturarak, hatta belki de uzun zamandır kayıp olan hazinesinin

peşine düşerek Korsan Kraliçe'nin lanetini uyandırmış." Kaptan ayağa kalkıp yavaşça belgelerini ve büyük boy defterlerini topla-
yıp tekrar düzene soktu. "Sanırım o hayaletten uzak dursanız iyi
edersiniz."

"Hayaletlere inanıyor olamazsın."

"Bir adam denizde çok şey görür. Korsan Kraliçe'nin, hazinesi-
ni korumak için geri dönmüş olabileceği olasılığını elemek aptal-
ca olur." Kasa defterlerini yeniden masasının çekmecesine koydu.
"Tüm saygımla, Prensım, ben olsam onun peşine düşmezdim."

"Baldair, hadi Jax'in yanına gidelim." Erion, Baldair'in unvanını
kullanma zahmetine girmede; Prens'le olan yakınlığını açık bir şe-
kilde gözler önüne serdi.

"Pekâlâ."

Kaptan onların yanından ayrılmasına engel olmak için hiçbir
şey yapmadı.

Erion kış güvertesinden daha hızlı kaçamazdı. O kaptanda si-
nirlerini fena hâlde bozan bir şeyler vardı.

"Batı yakutları gerçekten de o kadar nadir mi?" diye sordu Bal-
dair. "Herkes onlara sanki bizzat Ana'nın kendisinden gelen hedi-
yelermiş muamelesi yapıyor."

"Tam olarak Ana'dan değil ama çok nadirler. Ancak çok derin
kazılan madenlerden çıkarılabiliyor, yani elde etmesi hem çok teh-
likeli hem çok zor. Ayrıca bu cevherin damarları çok ince ve seyrek."
Erion başını iki yana salladı. "Uzun yıllar önce, sondan bir önceki
Kral Mhashan bu mallara yüklü bir vergi koydu. Çoğu kişi bunun
kraliyet ailesinin, taşları kendisine saklamak istediği için yapıldığını
iddia etti. Kral ise çıkarılmalarının önünü kesmek için olduğunu
söyledi. Taşlar moda olduğunda, onları kazmak için madenlerde
çok kişi hayatını kaybetti. Güney onların yabancı ılıtısından hoş-
lanmaya başladığındaysa işler daha kötüye gitti.

"Bugün bile hâlâ sadece birkaç madenden çıkarılmasına izin var
ve çok az kuyumcu onların ticaretini yapabilir."

"Le'Danlar da bunlardan biri." Baldair sırıttı.

Erion kıkırdadı. “Evet, Le’Danlar da bunlardan biri.” Bir diğerrinin de Lord Twintle olup olmadığını hatırlamaya uğraşarak bir süre sessiz kaldı.

Düşünceleri bir çarpışmayla bölündü. Denizciler işlerini bırakıp palavra altına çıkan açık ambar ağızlarından birine doğru baktı. Bir kadın gayretle bu açıklığa doğru koştu.

Pelerinli ve sarılıp sarmalanmış bir figür karanlıktan fırladı. Batılı denizci elini kaldırıp parmak uçlarına ateşini çağırdı. Ateş parlak ve sıcak bir şekilde yanarak pelerinli saldırganın bacağına tutuştu.

Buharın çıkardığı tıslama ve hırıltıyla buz, saldıran alevleri saptırdı. Pelerinli figür bir elini uzattı ve Erion büyücünün bekleyen avucunda buzdan bir mızrağın belirmesini dehşetle izledi. Oluşması sadece bir an sürmüştü ama Adela’nın üç başlı mızrağı olarak bildiği şeyin neredeyse birebir aynısıydı.

Üç başlı mızrak şiddetli bir çarpışmayla bir alev kalkanına indi ama kalkan kırılmadı. Her büyücü gücü üzerinde kendi hâkimiyetini kurarken, büyü de diğer büyüye karşı mücadele verdi. Denizci kadının kalkanı kırıp bükerek bir eliyle Suakıtıcının yan tarafına doğru alevden bir kamçı gönderdi.

“Ona yardım etmemiz gerek!” Baldair kılıcını çekti.

Erion ise sadece kısacık bir an oyalandı. Hayatı boyunca kılıç kullanma eğitimi almıştı. Ama sadece bundan ibaretti – kılıç *eğitimi*. Yaptığı talimler ve kendini karşılama töreni müziğiyle şehre giren bir savaş kahramanı olarak hayal ettiği sayısız gece onu kılıcını gerçek bir insana karşı çekmeye hazırlamamıştı.

Sağ eli kabzayı kavradı ve çınlayan bir sesle beraber kılıcını çekti. Baldair’in ardından hızla atıldı.

Aynı anda bir ateş topu, başlıklı figürü gafil avladı. Ambar ağızının oradaki karanlıktan fırlatılmıştı ve soluksuz kalmış Jax de hemen arkasından geliyordu.

Figür bir elini aşağı doğru ittirdi ve buz ayağının dibinde uzun zıpkınlar hâlinde çatırdayarak dördünü uzakta tuttu. Gizemli Su-

akıtcı, ateş topunun başlığını yakmaya başladığı yerden yüzünü koruyarak güvertenin küpeştesine fırladı.

“Durdurun onu!” diye bağırdı Jax, kendi de harekete geçerken.

Alevler içindeki eliyle buzları yararak ilerledi ve ardında, üstünde buharlar tüten birikintiler bıraktı. Jax kendini küpeşteden uzun kasaların istiflendiği rıhtıma atan ilk kişiydi. Onları alışılmadık bir merdiven olarak kullanarak yakın takibi bırakmadan Suakıtcının peşinden atladı.

Mhashan’ın eski dilinde fısıldayarak küfreden denizci kadın ise ikinciydi.

“O da kimdi?” diye sordu yüksek sesle Baldair, kış güvertesinden atlayıp pek de zarif olmayan bir şekilde kutuların üzerine düşerken.

“Ben nereden bileyim?” Erion bir homurtuyla iniş yaptı ve ayağa kalmak için mücadele verdi. Kasalara ve tuzun yalayıp geçtiği rıhtıma sertçe savrulmadan önce kılıcını dayanak noktası olarak kullanarak döndü.

Pelerinli Suakıtcı her kimse, adam –ya da kadın– çok hızlıydı. Çoktan yüz adım kadar öndeydi ve ona en yakın olan kişi Jax’ti, on on beş adım arkasından da denizci kadın geliyordu. Rıhtımın kalabalığını aşılar, güverte tayfası ve tüccarlar şoktan kıpırtısız bir sessizliğe bürünmüştü.

Suakıtcı döndü ve yolunun üstünde bakakalmış duran bir adamın boğazını buzdan sivri bir hançerle yarıdı. Büyüden yapılmış silahını yere, Jax’in yoluna attı. Buzdan sivri uçlu bir duvar önlerinde belirdi. Uzun bir mızrak dönüştü, kalabalığın üzerine doğru bir üç başlı mızrak yükseldi.

Her şey kaosa sürüklendi.

Erion ilerlemeye çalışarak, kaçışan insanları yarıp geçti.

“Kenara çekilin,” diye bağırdı. “Kenara çekilin!”

“Yol açın!” Baldair’in sesinin her sesin üzerinde yankılanmasını sağlayan bir özelliği vardı ve neyse ki insanlar itaat etmeye başladı.

Pazaryeri Caddesi’ne doğru yönelmişlerdi. Suakıtcı keskin bir

dönüş yapıp şehrin daha da kalabalık bir bölgesine girdi. Erion'un ayağı bir kan birikintisinde kaydı ve dengesini sağlamadan önce sendeledi. Gözlerini avından sadece bir saniyeliğine ayırmıştı ve çoktan kayıplara karışmıştı bile.

Jax dar bir sokağa doğru döndü.

"Jax, bizi bekle!" diye seslendi Baldair umutsuzca.

"Kendisini idare edebilir," diye güvence vermeye çalıştı Erion. "Sadece oraya daha hızlı varmamız gerek."

Ciğerleri yanıyordu ve bacakları tükenmişti. Buz ve ateş öyle parlak bir şekilde çatırdadı ki kıyas yapıldığında Erion'un kılıcı neredeyse işe yaramaz gibi göründü. Bir tıslama duydu, hemen ardından bir buhar bulutu yükseldi.

Erion ve Baldair hiç düşünmeden bir yan sokağa daldı, kılıçları hazır, duruşları savunmacıydı. Ama kendi ayak sesleri dışında hiç ses yoktu. Öğleden sonra güneşi, buharı yok ederken kendilerini bir ara sokakta tamamen yalnız buldular.

JAX

Jax, mağaramsı bir geçitte süratle saldırganın peşinden koştu.

“Seni cadı,” diye homurdandı. Baldırından mide bulandırıcı bir hızla kan akıyordu. Kadın, gemi ambarında şaşırtma unsuru kendi avantajına kullanarak Jax’e sert bir darbe indirmişti. Jax attığı her adımla iyice sersemliyor, görüşü bulanıklaşıyordu.

Ama takibinde tereddüt etmedi.

Geçidin girişini saklayan illüzyon öyle dardı ve büyüyle öylesine ustalıkla işlenmişti ki eğer kadının bedeninin geçmek için tam olarak nasıl eğildiğini görmemiş olsaydı, onu kaybederdi. Onu en son kovaladığı zaman da bu şekilde kaçtığına kuşku yoktu. Ancak bu sefer, Jax takip edebilmeyi başarmıştı.

“Durursan bunu senin için acısız bir hâle getiririm,” diye seslendi Jax.

Kadın bileğinin ani bir hareketiyle omzunun üstünden bir bakış attı. Jax ona doğru fırlayan buzdan hançeri yakmakla uğraşmadı, bunun yerine kenara kaçmayı tercih etti. Elini kaldırıp kadının önüne ateşten bir duvar ördü.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi bu yine işe yaramadı ve kadın büyü su ile buzdan oluşan koruyucu bir bariyerle duvarın üstünden

atladı. Eğer Jax onu durdurmak istiyorsa, sıcaklığı artırması gerekecekti. Ateşine bilerek öldürücü miktarda büyü aktarması gerekcekti.

Hayal kırıklığıyla bağırarak ateşten başka bir duvar daha gönderdi.

Ama kadın yine atlayarak bu yolda sayısız kere koşmuş birinin özgüveniyle karanlığa doğru devam etti. Jax sıcaklığı yeterince artıramamıştı. Büyüsü buna müsaade etse de zihninin gerilerine süzülen korku, bir başka kadının yanışını izleme isteğini yatıştırdı.

Korkunu söndür, dedi kendi kendine. O, tahtın canavarıydı. Çok korkunç şeyler yapmıştı ve tekrar yapabiliirdi, hem de yüzünde bir gülümsemeyle.

Geçit sol altlarında kalan denizden yükselen dik bir yamacı meydana çıkaran mağaraya açıldığında, ateşten yeni bir duvar hayat buldu. Alevler akkor bir öfkeyle kadına atıldı. Bu kez, diğer büyücü üstünden atlamaya çalışmak yerine olduğu yerde dönerek elini sallayıp buzdan bir zıpkın yağmuru gönderdi.

Jax savunmaya geçerek kollarını kaldırdı ve ateşten ince bir tül onu korumak için önünde şekil aldı. Alevlerin diğer kaynağını görmek için omzunun üstünden baktı. İkinci bir kadın –ilk kez *Lady Black*’de gördüğü denizci– onu takip etmişti. Ayrıca kendini buz dolusundan da korumuştı.

“Burada ne arıyorsun?” Jax gözlerini kırptırdı. Eğer bu kadının arkalarından geldiğini fark etmediyse, algıları gerçekten de bacağından akan kanla beraber onu terk ediyor demekti.

“Sana yardım ediyorum!” diye bağırды, üstünde durdukları çıkıntının altındaki mağaraya çarpan dalga seslerini bastırmaya çalışarak. “Ben onu hareketsiz tutacağım, sen de öldür!”

Öldür. Bu kelime zihninde yankılandı. Onu öldüremezdi –yapabiliirdi ve yapacaktı– yapamazdı. Sesler kafasının içinde dönüp durdu ta ki Jax bir çığlıkla Suakıtıcının üzerine hücum edene kadar.

Alevler içindeki yumruğu hedefini kaçırdı. Suakıtıcı kenara kaçıp Jax’in etrafından yan çizerek ateşten duvardan uzaklaştı. Jax

bedenini geriye doğru bükerek tekme attı. Kadın, Jax'in bacağını yakalayınca ayağını buz sardı ve adamın hem şaşkınlık hem acı dolu bir çığlık atmasına sebep oldu.

"Peşime düşmemeliydin," diye homurdandı kadın. "Adela Lagmir'i etrafta sorup durmamalıydın." Kadın ayağını büküp savurdu ve Jax dengesini bulma çabasıyla kollarını döndürdü.

Denizci onun doğrulmasına yardımcı olurken aleviyle ayağındaki buzu buharlaştırdı. Batılı küfretti ve Suakıtıcıya doğru atılarak ateşten duvarı salıverdi. Mağara ateş ve buzla aydınlanmıştı.

Suakıtıcılar ve Alevtaşıcıların güçleri birbirilerine öylesine denkti ki hayal kırıklığı kaçınılmazdı. Jax elini kanayan kalçasına bastırdı. Denizciye yardım etmesi gerekiyordu. Batılı akrabasıyla omuz omuza savaşıması gerekiyordu.

Senin akrabın yok, diye hatırlattı zihninin gerisindeki ses.

"Kaçmana izin vermeyeceğim," diye hırladı denizci.

"Hırçın çocuk." Suakıtıcı onun her darbesini bir darbeyle karşılıyordu.

Jax şiddetle alevlenen el ve ayaklarıyla mücadeleye yeniden katıldı. Çok kısa bir an için avantaj Jax ve denizcideymiş gibi göründü. Ama Suakıtıcı kabiliyetliydi.

Jax neredeyse denizcinin kalbine saplanacak buzdan şarapneli eritmek için döndü. Bedeni garip bir açıyla eğildi ve yan tarafı açığa çıktı. Jax, Suakıtıcının harekete geçtiğini gördüğünde çok geçti. Buzdan silah Jax'i tamamıyla delip geçerek çığlıklarını boğazından emdi ve onu şaşkınlıkla kocaman açılmış ağzından hırıltıyla solumaya bıraktı.

"Ne kadar da asil bir asker," diye alayla gülümseyerek kendini ileri itti.

Hançer Jax'in göğsünde büyüyerek ciğerlerini arıyormuş gibi hissettiriyordu. Adam kan öksürdü ve görüşü bulanıklaştı; bilinçsizlik artık karşı koyamayacağı bir güçle Jax'i kendine çekiyordu.

"Eğer onu bulmak istemiyorduysan, Korsan Kraliçe'yi hiç aramamalıydın." Suakıtıcının gözleri bir dağ buzulunun en derin çat-

lağına hapsolmuş buzun rengindeydi ve Jax'in kendi buz sarkıtıyla ölmesini izlerken gözleri zaferle parılıyordu.

Gözlerini her kırpışı uzayıp da görüntülere odaklanması geciktikçe Jax olanları anlık fotoğraf kareleri şeklinde izledi. Kadın birden üzerinden kalkmıştı ve denizciyle yeniden mücadeleye girmişlerdi.

Jax aldığı ölümcül yaraya ellerini bastırarak geriye doğru sendeledi.

Ani bir parlama oldu. Jax öfkeyle gözlerini kırıştıtırıp iki dövüşçüyü saran büyüü idrak etmeye çalıştı. Dengesini sağlamak için mücadele ederek ayak diredi.

Sağ ayağının topuğu sadece havayı yaladı.

Rüzgâr hızla etrafını sardı ve dövüşen kadınların sesinin üzerinden dalgaların vurması kulaklarını doldurdu. Dünya bir tarafa doğru yattı ve Jax'in eli yanından düştü; karanlık iyice sokuldu.

"Jax!"

Jax bu çığlğın yankısını çok uzak bir yerden duydu.

Ophalia. Bu isim karşılık olarak zihnini yaktı. *Ophalia*, *beni yargıla*, diye çağırdı Jax. Çok uzun bir süre cezasız kalmıştı. Şimdiyse onu çağırıyordu. Adaleti çağırıyordu. Kendi yaşamıyla birlikte Jax'in hayatının da sona erdiği o gece yaptığı gibi çığlık atıyordu.

Jax gözlerini kapadı ve Güney Denizi'nin buz gibi dalgalarına çarptı.

ERION

Çam ormanından sessizce geçtiler.

Jax'i her yerde aramışlardı. Pazaryeri Caddesi'nin yakınlarındaki tüm ara sokakları taramışlardı. Arkadaşlarından bir iz bulmak için her kasayı açıp kilitli olmayan her kapının ardını kontrol etmişlerdi. Ancak Jax sırta kadem basmıştı.

Jax'in orada olduğunu ele veren tek şey kan iziydi. Bunun kimin kanı olduğunu ise bilmiyorlardı. Erion faydalı bir detay bulmaya çalışarak hafızasını yoklarken gözlerini bastırarak kapadı. Ama kan bir ara sokağın bitiminde esrarengiz bir şekilde sona eriyordu, sanki Jax ve onu takip eden denizci bir hayalet tarafından kaçırılmıştı.

Nihayet, uygun olan tüm muhafızlar arayışlarında onlara katılmak üzere bir araya geldi. Ama hiçbir şey çıkmadı. Pelerinli kadının nereden geldiği ve ne istediği bir gizemdi. *Lady Black*'in stoklarından hiçbir şey çalınmamıştı, bu da Korsan Kraliçe'nin lanetinin bir kez daha saldırdığına yönelik kuşkulu fısıltıları bir kez daha körüklemişti.

Erion, güneş gökyüzünde alçaldığından beri dudaklarından kaçmak için savaş veren sözcükleri boğazından atmaya çalışarak yutkundu. Bu, Prens'in sırdaşı olarak bilinen bir adama –ve son ortaya çıkışından beri kasaba halkının “hayalet” olarak adlandırdığı

hırsıza pazaryerinde en yakın olan bir diğerk adama— karşı suikast maksadı taşıyan bir saldırıydı.

Şu an, Adela Lagmir hakkında “hayaletimsi” hissettiren tek şey, kimsenin adını anmak istememesine rağmen isminin onlara musallat olmuş gibi durmasıydı. Rıhtımdaki herkes buzdan üç başlı mızrağı görmüştü ve üç arkadaşın onun hazinesini aradığı söylen-tisiyle beraber, benzer bir mızrağın Renalee’nin avucunun içinde oyulmuş olarak bulunması korsan hayalet efsanesini iyice alevlen-dirmişti.

Bu, muhafızların soruşturma sırasında temkinli davranmalarına neden olmuştu. Denizcilerin Baldair’e Jax’in ölümü için başsağlığı dileklerini iletmesine sebebiyet vermişti. Demişlerdi ki, eğer akli varsa yasını tutardı ve Korsan Kraliçe’nin hediyesini kabul ederdi: Onun hayatını bağışlayarak yerine Jax’inkini almıştı.

İşte o zaman malikâneye dönme zamanı gelmişti. Erion, Baldair’in iyi niyetli bir tüccarı yarın yokmuşçasına yumruklayarak daha fazla skandal çıkarmasına engel olmaya karar vermişti. Bu tür konuşmaları duymak onu eşit derecede öfkelenirse ve onları aynı şekilde yanlış yönlendirilmiş bulsa da daha fazla kaos yaratmak on-lara yakışmazdı.

Böylelikle sessizce yürüdüler. Jax yoktu. Onun nerede olabilece-ğine dair bir bilgileri de.

Baldair malikânenin kapısını savurarak açtı, bunu öyle şiddetli yapmıştı ki menteşeler takırdadı. Erion kapıyı yakalayıp kasıtlı bir nezaketle kapadı. Baldair çoktan salona varmış, şişeleri karıştı-ıyordu — gerçi Erion’un her geçen an daha da pişmanlık duyduğu o partiden sonra çoğu hâlâ boştu.

“Delilik,” dedi Baldair tekrar tekrar kendine. “Düpedüz delilik.”

“Haksız değilsin.” Erion kapı çerçevesine yaslanıp kendini sakin kalmaya zorladı. Birisi soğukkanlılığını korumalı ve Baldair’in haklı öfkesini dengelemeliydi.

“Ana’nın coşkun adaleti adına, neler oluyor?” Baldair bir şişeyi dudaklarına götürdü ve ardından çarparak bara koydu. Şişeyi ta-

mamen unutmuş gibi görünerek volta atmaya başladı. Bu, Prens'in tuhaflığıydı. Eğlence anlarında alkolden oldukça keyif alırdı. Ama bir şey onu sınıyorken, alkolden ve getirdiği kafa karışıklığından kaçınırdı.

"Bu olaya mantıklı yaklaşmamız gerek." Erion bunu bir öneri gibi dile getirmişti ama aslında bir talepti. "Bildığımız şeylerin üstünden geçelim."

"Hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bu doğru değil." Erion kapıdan güç alarak öne atıldı ve giriş salonuna doğru döndü. "Çalışma odasına gel, bunu yazarak çözelim."

Baldair oturacak kadar sakin değildi, bu yüzden Erion'un alan açtığı masanın etrafında volta atmaya devam etti. Erion tüy kalemini mürekkebe batırdı ve sayfanın üstünde tuttu.

"İlk olarak, Renalee öldürüldü."

"Hem de burnumuzun dibinde." Baldair başını iki yana salladı.

Erion bu gerçeği not etti. "Elinde Adela'nın üç başlı mızrağı vardı." Tüm hizmetkârların azledilmesi iyi olmuştu. Kasaba halkıyla uğraştıktan sonra Erion sırf inadına Korsan Kraliçe'nin adını söylemek istiyordu. Bir hayal ürünü tarafından gözü korkutulamayacaktı.

"Kuyumcуда çalışıyordu. Ve şu küpelerle ilgili gizemli bir olay var. Hani Jax'le senin bahsettikleriniz."

"Kaybolan küpeler..." Erion sayfa boyunca bir çizgi çekip küpelerle kuyumcuyu *Lady Black*'e bağladı. "Batı yakutundan küpeler."

Baldair uzandı ve çizgiyi mürekkep kuruyamadan parmağıyla dağıttı. "*Lady Black*, Batı yakutu taşımıyordu."

Baldair ve Erion gemiden çıktıklarında, hiçbir malları kaybolmamıştı ve Batı ticaret gemisinde her şey hâlâ tutarlıydı.

"Ve bir de Suakıttıcı var." Erion sayfaya üç başlı mızrağın beceriksiz bir şeklini çizip pazaryerindeki hırsıza ve Jax'in kayboluşuna bağladı.

"Bu tam bir kargaşa gibi görünüyor." Baldair, Erion'un yanındaki sandalyeye çöktü. "Sadece Jax'i arıyor olmalıyız."

"Jax'i aradık zaten." Erion da Jax'i arkada bırakma fikrinden

hoşlanmıyordu. Ama önlerindeki gizemi çözebilirlerse, ona nasıl yardım edeceklerini bulma konusunda daha iyi bir şansları olurdu. “Tamam, buna farklı bir açıdan yaklaşalım. Belli ki Suakıtıcı, insanların onun Adela olduğunu düşünmesini istiyor.”

“Sanırım bu mantıklı.”

“Çünkü insanları buna inandırırsa, kimse soruşturma yapmak istemeyecektir.”

Baldair çekimser bir onaylamayla omuz silkti. Jax’i ararken bunun doğru olduğunu görmüşlerdi.

“Kadın, Suakıtıcı —ona şimdilik Adela diyelim— cinayetle bağlantılı olabilir. Aynı zamanda mücevherle de bir bağlantısı var. Şimdi bir de bize saldırdı.”

“Bizi yoldan saptırmaya mı çalışıyor?” diye yüksek sesle akıl yürüttü Baldair.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Peki onu nasıl bulacağız?”

Erion uzun bir an için düşünerek derin bir soluk verdi. “Eğer kendini Adela gibi göstermeye çalışıyorsa, Korsan Kraliçe’yi biliyor olmalı. Belki de sıradaki Adela *olmak* istiyordur.” Ayağa kalkarak odada etrafına bakındı. “Düşmanımızı tanımamız gerek.”

Cinayeti takip eden gece Jax’le birlikte okudukları kitapları aldıkları kitaplığa giderek başlıklarını hızla gözden geçirdi. Aradığı kitabı bulamayınca bir üst ve alt rafı kontrol etti. Çok geçmeden odayı delicesine aramaya başlamıştı.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Baldair nihayet.

“Zili çal.” Erion odanın köşesindeki kordonu işaret etti.

“Kimsenin cevap vereceğini düşünmüyorum...”

“Burada mutlaka birileri vardır, değil mi?” Erion bu kocaman malikânede yalnız oldukları fikriyle cebelleşti. “Denesene.”

Baldair gönülsüzce ayağa kalkıp o tarafa gitti ve altın kordonu çekti. Erion, Renalee’nin ölümünden sonraki akşam Jax’le okudukları el yazmasını arayarak kitapları gözden geçirmeye devam etti. Yine de başlık kendini ondan sakladı.

“Zili çaldınız, Prensım.” Nana kapı eşiğinde belirdi.

“Nana, Ana’ya şükürler olsun ki hâlâ buradasın.” Erion rahatlamayla derin bir iç geçirdi.

“Ben görev yerimi terk etmem, Lord Erion.” Nana eğildi. “İnşa edildiğinden beri bu malikânede İmparatorluk ailesine hizmet ettim.”

“Mükemmel, o zaman bu koleksiyonu da iyi biliyor olmalısın.” Erion kitapları işaret etti. “*Oparium’da Denizciliğin Tarihi* adlı kitabı arıyorum. Hangi rafta olurdu biliyor musun?”

Nana düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. Önce Erion’un da Jax’in kitabı yerleştirdiğini düşündüğü tarafa doğru baktı ama sonra odayı tamamen taradı.

“Öyle bir kitap hatırlamıyorum.” Kadının yıkık ses tonu Erion’un omuzlarının çökmesine sebep olan bir şaşkınlık dalgası gönderdi.

“Onu okuduğumu hatırlıyorum. Bir yerlerde görmediğine emin misin?” Belki Jax odasına geri götürmüştü.

“Kütüphaneye hiç kitap iade etmedim. Ama malikâne sizin... olayın etkisi altındaydı. Belki başka bir hizmetkâr iade etmiştir.”

Erion raflara geri döndü. Kitabın doldurması gereken boşluğu neredeyse görebiliyordu. Ama şimdi *kayıplara* karışmıştı. Tıpkı Renalee’nin katili gibi.

Erion aklında bir amaçla arkasını döndü, bunu öyle hızlı yapmıştı ki Baldair irkilerek, “Ne oldu?” diye sormaya itildi.

“Burada çalışan çocuk, Abaveil.” Erion doğrudan Nana’ya odaklandı. “Geçen akşam yemekte bize hizmet eden, burada gördüklerimin en küçüğü. Nerede yaşıyor?”

ERION

Okyanus Caddesi ile Ana Caddesi'nin köşesinde kalan mütevazı eve vardıklarında lambalar bir saattir yanıyordu. Burası orta sınıfa mensup insanların yaşadığı bölgeydi ve şehrin bu kısmındaki sokaklarda sıralanan binaların altı dükkân, üstü apartmandı. Ara sokaklardaki binalar ise tamamen ikamet etmek içindi.

Erion, Nana'nın Abaveil'i nasıl bulacaklarına dair talimatlarını yazmıştı ve sokağın hemen dışında kalan, yıpranmış görünen bir kapının önüne varmışlardı. Erion başıyla onaylayınca Baldair kapıyı çaldı. Diğer tarafta döşemelerin gıcırdadığını ve kilidin açıldığını duyunca ikisi de nefeslerini tuttu.

"Ne istiyors—" Sakallı adam, kapısında duran iki adama bakarak lafını aniden kesti. "L-Lordum! Burada ne yapıyorsunuz?"

Adamın şaşkınlığı görgü kurallarını unutmalarına neden olmuştu ama Baldair bir gülümsemeyle bunu görmezden geldi. "Sanırım kızınızı arıyoruz. Abaveil'i."

"Bugün işe gitmediğini biliyorum. Azledildiğini söyledi. Eğer ki..."

Prens bir elini kaldırdı. "Yanlış hiçbir şey yapmadı; sadece ona bir sorumuz var."

“Kimmiş?” Sırtı, mutlu mesut çatırdayan ocaktan yayılan ışıqla aydınlatılan bir kadın ortaya çıktı.

“Çaydanlığı ateşe koy. Misafirlerimiz var.” Adam kenara kayıp onları içeri davet etti.

“Çaya hiç gerek yok, teşekkür ederiz.” Baldair kadına göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. Kadın Prens’e ânında ısındığını açıkça belli ederken Erion gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. “Akşam yemeğinizi böldüğümüzü görüyorum. Özrümü kabul edin, çok kalmayacağız.”

“Abaveil’i getir,” diye emretti baba.

“Başı belada değil ya?” Kadın bunu sorarken çoktan merdivenlere yönelmişti bile.

“Hayır, hiç değil,” diye güvence verdi Baldair tekrar. “Sadece bir soru.”

Anne üst katta gözden kayboldu. Döşemeler gıcırdadı ve yukarılarından gelen boğuk bir konuşma duyular. Kadın tekrar belirdiğinde, arkasında onu takip eden ufak tefek bir kız vardı. Abaveil onlara gözünün ucuyla temkinli bir şekilde baktı ve Erion, uşağın kızı ima ettiği şekilde disipline etmediğini umdu içtenlikle. Kızın onları sevmemesine neden olacak bir şeye hiç ihtiyaçları yoktu.

“Size nasıl hizmet edebilirim, Prensım?” diye sordu kız gözlerini yerde tutarak. Annesi ise bunu küçük kızının tavırlarından gurur duyarak izledi.

“Sana bir sorumuz var, Abaveil. Bize yardım eder misin?” Baldair konuşurken ellerini dizlerine dayayıp eğilerek kızla daha çok göz hizasına geldi. Bu adamın kendini küçültmeye çalışmasını izlemek komikti ama Erion kahkaha atmasının ancak gereksiz bir dikkat dağınıklığı riski oluşturacağını biliyordu.

Kız kabullenmeyle cevap olarak alçak bir “hıhı” sesi çıkardı.

“Abaveil, dün,” diye başladı Erion nazikçe, “sizi sırra kadem basan hayaletlerden koruyamayacağımızı söyledin.”

Kız başıyla onayladı. Huzursuzluğu açıkça görülmesine rağmen

kendi evinde, anne ve babasının arasında kendini güvende hisse-
derken çok daha sakindi.

"Malikânede bir hayalet mi gördün?" Erion dolandırmadan ko-
nuya girdi.

"Abaveil, sana hayalet olmadığını söyledik. İmparatorluk
Malikânesi güvenli bir yer. Affedin onu, Prensım," dedi anne ça-
bucak.

"Eh, ben o kadar emin olmazdım." Baldair iç ısıtan bir şekilde
gülümseyip çömeldi. "Bize hayaletle savaşmamızda yardım edebi-
lirsin, Abaveil. Bu hoşuna gitmez miydi?"

Abaveil ikna olmamıştı.

"Hayaleti ne zaman gördün?"

"Bazı sesler duyduğum için uyandım."

"Nasıl sesler?" Erion detayları öğrenmek için nazikçe bastırdı.

"Bedenleri olmayan sesler," diye fısıldadı.

"Hepsi bir rüyaydı," diye ısrar etti annesi.

"Bırakın da konuşsun, *lütfen*," diye çıkıştı Baldair. "Seslerin ne-
reden geldiğini buldun mu peki?"

"İlk seferinde denedim ama bulamadım. Sanki duvarımın için-
de gibiydiler."

"Bir sonraki sefer ne oldu?" Prens de kızın merak uyandıracak
şekilde "ilk" kelimesini kullandığını fark etmişti.

"Sonraki sefer, Renalee ve Nana'yı hizmetkârların mutfağında
buldum. Çok sinirlilerdi."

"Ne diyorlardı?"

"Renalee, Nana'nın onları dışarı çıkarması gerektiğini söylüyor-
du." Abaveil bu hatıradan rahatsız olarak sade kıyafetinin önünü
kavradı.

"Kimi dışarı çıkaracaktı?"

Kız başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Mutfığa girdim ve
orada üç kişinin durduğunu gördüm: Nana, Renalee ve... ve... ha-
yalet." Sesi bir fısıltı biçimini aldı. "Eminim ki hayaletin gitmesini
istiyordu."

“Sonra ne oldu?” Erion çoktan Nana’nın onlara anlatmayı es geçtiği başka hangi olaylar olduğunu merak etmeye başlamıştı.

“Sonra Nana beni kötü bir kız olduğum ve yataktan çıktığım için azarladı. Ona yanlarında bir hayalet olduğunu, Korsan Kraliçe’nin aramızda olduğunu söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Hâlâ rüya gördüğümü söyledi. Arkama baktığımda hayalet gitmişti.”

“Hayalet neye benziyordu?”

“Tamamen sarmalanmıştı, sanki kefeni hâlâ üzerindeymiş gibi. Büyük bir başlığı vardı. Etrafını çevreleyen hava neredeyse parıltıyordu. Ve oda buz gibi soğuktu. Yüzünü örten kumaşta üç başlı mızrak işlemesi vardı.”

Tüm bunlar, bir Suakıtcının insanları Adela’nın hayaleti olduğuna inandırmak için sergilediği zekice bir gösterinin tarifiydi. Ya da birini gücüne karşı ikaz etmek için. Havadaki buz, soğuk oda... bunların hiçbirisi yalnızca *hayaletlere* özgü değildi. Ama bilgisiz bir çocuğun gözleriyle görüldüğünde, öyle gelirdi.

“Teşekkür ederiz, Abaveil, bize gerçekten çok yardımcı oldun.” Baldair, Erion’a bakıp daha fazla sorusunun olup olmadığını sessizce sordu. Erion başını iki yana salladı.

“Seninle üst kata geleceğim.” Annesi elini tutup çocuğunu yönlendirdi. “Yemekten önce yıkanmanı bitirmeliyiz.”

“Kızımı affedin,” diye tekrar özür diledi babası. “Çok kuvvetli bir hayal gücü var ve malikânede olmak da iyi gelmedi.”

“Neden ki?” Baldair’in sesi gücenmekten çok meraklanmış gibiydi.

“Ah, uslu durmasını sağlamak için ona Denizlerin Felaketi hakkındaki tüm hikâyeleri anlattık, böylece yanlışlıkla laneti uyandırmayacaktı. Ama malikânede çalışmak bunların hepsini onun için daha gerçek kılmış gibi görünüyor.”

“O neden?” diye sordu Erion.

“Eh, hikâyeleri bilirsiniz.”

“Beni affedin ama hiç aşına değilim.” Erion, Baldair’i utançtan sakındı ve bir elini Batılı siyah saçlarından geçirdi.

“Ah, tabii, siz affedin asıl... Eh, Prensimizin bunu çoktan bildiğine eminim ama Korsan Kraliçe kraliyet hazinelerini çalarak Solarin İmparatorluğu’ndan kaçtıktan sonra buraya geldi. Kayalıklarda bir sığınak kurdu ve denilen o ki her yerde gizli korsan sığınakları ve tünel ağı varmış.

“Babanız...” Prens Baldair’e doğru başını eğdi. “Nihayet Güney’e geldiğinde onu def edip tüm saklanma noktalarını yakıp yıkmış ve daha önce onların mesken tuttukları yere malikâneyi inşa ettirmiş.”

Erion’un bu bilgiyi tam olarak idrak edebilmesi için birkaç uzun saniyenin geçmesi gerekti. Bunca zamandır korsan sığınağı kalıntılarının üzerinde mi uyuyordu?

“Gerçi bazıları, kraliyet hazinesinin yeniden ele geçirilmediğini göz önünde bulundurarak, İmparator’un onu hiç bulmadığını ve Korsan Kraliçe’nin bugün bile kayalıklara musallat olmaya devam ettiğini söyler.”

JAЖ

Şarkı girdap oluşturarak dönen zihninin dalgaları arasından süzülerek ona geldi. Yumuşak soluklu ve zengin tonlu bir ilahiydi, şarkıcının yatıştırıcılığıyla derinleşmişti.

“Kaderin girdabı bizi savuramayacak. Rüzgârlarla saçıp dağıtamayacak. Ne de bildiğimiz şeyden bizi ayıracak. Biz gözlerimizi sadece sana dikmeliyiz...”

Yavaş söylendiğinden, genelde neşeli olan melodi kulağa neredeyse cenaze ağıtı gibi geliyordu. Notalar ruhunun derinliklerinde garip bir netlikle yankılandı. Özünün durgun suları onlarla canlanmıştı ve onu bilincinin yüzeyine doğru ittiriyorlardı.

“Daha ilerleyeceğiz. Senin için bir yoldaş olarak. Yüksek dağlardan, heybetli ağaçlardan ve dar denizden geçeceğiz. Ah, Ana, gözlerini benden çevirme. İşte şafak söküyor... Biz kaosun kapısını çaldığımızda.”

Baba'nın koridorlarında, ruhların nihai ölümleriyle karşı karşıya geldikten sonra tutulduğu ölümün ötesindeki topraklarda şarkılar söylendiğine dair hiçbir şey duymamıştı. Hayır, eğer Baba'nın koridorlarındaysa bu, bedeninin Günbatımı Ayını'nda yakıldığı anlamına gelirdi... Mağaralardaki savaş, mücadele, sanki hepsi bir rüya-ya ait parçalar mışçasına yavaşça ona geri döndü.

"İşte şafak söküyor... Zamanın sonunda."

"İşte şafak söküyor... Korkun azizler ve günahkârlar."

"İşte şafak söküyor... Sizi bu suçtan aklamak ve ince dengeyi korumak için..."

Jax gözlerini hafifçe araladı ve ona yıllardır süren bir uyku gibi gelen şeyden uyandı. Şarkı uzun zaman önce kesilmişti. Yıldızlı gece göğü, tanrıların dünyasından göz kırpan binlerce ışığın kırılmasıyla oluşan kesintisiz bir manzara oluştuyordu.

Hafif bir iç geçirdi.

"Ana seni henüz yanında istemedi," dedi solundan gelen bir ses usulca.

Jax başını çevirdi. Bedeni kaskatı kesilmişti ama genel olarak iyi durumdaydı. Zihnine işlevini geri kazandırmaya çalışarak gözlerini kırptırıp kadına baktı. Jax, tuz –ve güneş– tarafından yıpratılmış tozlukların üzerine düşen kapitone pamuktan sade tuniği tanıdı.

"Sen denizcisin."

Kadın başıyla onayladı.

"Beni sen mi kurtardın?"

Bir onaylama daha.

Tamamen gerekli olmadığı sürece konuşmak hiç ilgisini çekmiyormuş gibi duruyordu. Sırtını kumdan çıkıntı yapmış bir kayaya vermişti, kendi dar kumsalları üzerinde yükselerek onu sarmalayan kayalıkların bir parçasıydı. Gece eğlencelerinin sesi gelmiyordu, şehrin yankıları yoktu.

"Neredeyiz?"

"Ben de tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti kadın. "Sen kayalıklardan düştükten ve ben de senin peşinden atladıktan sonra buraya indik."

Jax o konuşurken, vücudunda daha fazla acı duymayı bekleyerek oturdu. Bir elini bıçaklandığı yan tarafına götürdü, ardından da kalçasına. Kıyafetinde delikler vardı ama soluk bir yara dışında eti çoğunlukla bir aradaydı.

"Ne kadar süredir bilinçsizdim?"

“Birkaç saat.”

“Beni nasıl iyileştirdin?” Birkaç saat bu düzeyde bir iyileşmenin nedenini açıklamıyordu. Kadının Alevtaşıcı olduğunu biliyordu. Eğer Yerkırıcı olsaydı bu iyileşme hızını açıklayabilirdi.

“Büyü.”

Bu çekingen cevap dikkatini çekti. Kadının dudaklarının bir kenarı diğerinden fazla kıvrılarak ortaya ince, çarpık bir gülümseme çıkardı. Uzun saçları siyah ve düzdü, bir Batılının alametifarikası. Teni bronzdu, Jax’inkinden çok da farklı değildi ama biraz farklı bir tondaydı – daha kehribardı.

Kadın, Jax’in inanamayan bakışlarına güldü. “Tamam, tamam, üzerimde merhem vardı. Yani orada olduğum için iki kere şanslıydın.”

İşte buna inanırdı. “Beni *neden* kurtardın?” Bu kadınla bugünden önce hiç tanışmadığına emindi. Eğer tanışsaydı bile bu Norin günlerinden olurdu ve o günler de bir Batılının Jax’i sevdiği değil lanetlediği günlerdi muhtemelen.

“Kurtarmam mı gerekiyordu?” diye sordu taşın üstündeki başını yana eğerek. Sonra derin bir nefes aldı ve Jax onun cömert kıvrımlarını farkına varmadan edemedi.

Jax omuz silkip mürekkep karası okyanusa baktı. Gözlerini uzaktaki ufka dikti, hava öylesine karanlıktı ki denizin nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını söylemek neredeyse imkânsızdı. Sadece üzerinde oturdukları toprak parçasıyla yukarıdaki yıldızlar tarafından bölünen bir siyah dönüşümü.

“Senin kim olduğunu biliyorum.”

Başı hızla ona doğru dönerken panik boğazında yükseldi. Ama kadın duruşunu değiştirmemişti. Hâlâ rahatça oturuyordu. Jax bekleyerek ağzını kapalı tuttu.

“Senin Norin’de ‘Düşmüş Lord’ olarak anılan Jax Wendyll olduğunu biliyorum,” diye başladı. “Üç yıl önce, nişanlın Leydi Zowar da dahil olmak üzere tüm Zowar ailesini katletmekten yargılandığını biliyorum.”

Jax gözlerini sıkıca bastırarak kapadı. Vızıldayan bir ses ensesinden yükselip kulaklarında fırıl fırıl döndü.

“Görünürde tiksindirici olan suçun yüzünden tahtın boyunduruğu altına girdiğini biliyorum.”

“Suçum tiksindiriciydi.” *Ben bir canavarım*, demek istemişti.

“Öyle görünüyor.”

“Sen nereden bileceksin ki?” diye patladı Jax. Bu kadının —bu kızın— ona kendi geçmişini, adı gibi biliyor muşçasına anlatmasına izin vermeyecekti. Kulağına çalınan söylentiler her ne diyorsa, güvenilir bir kaynaktan gelmedikleri açıktı. Sadece iyi tahminlerde bulunuyordu. “Hem sen de kimsin?”

“Sadece bir gezgin.” Jax, kadının ona böylesine acı çektiren koldan rahatça, saygılı bir şekilde uzaklaştığını hissedebiliyordu. Sicili tamamen mühürlenip gizlenmiş olmalıydı, hatta yok edilmiş. Batı’nın Lordu Ophain, bunun sözünü vermişti ona.

Alaycı bir şekilde burnundan güldü. “Sen ‘sadece’ bir gezgin değilsin.”

“Tamam belki ‘sadece’ değildir,” diye kabullendi kadın hafif bir sırıtışla. Koyu gözlerinde, yüz ifadelerinde gerçekten çok tanıdık olan bir şeyler vardı ama Jax ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Büyük ihtimalle Jax’in de öğrenci olduğu dönemde Esrarlı Sanatlar Akademisi’nde okuyan biriydi. Bu, geçmişini nasıl bildiğini açıklardı. “Ama buraya şu sahte Adela Lagmir’i ve hazinesini araştırmak için uzun yollardan geldim.”

“Demek sen de duydun?”

Kadın başını salladı. “Buranın en güneyindeki koylarda bir yıldan uzun süredir bir suç şebekesi işletiyorlar. Gemiler rıhtıma yanaşıyor ve yüklerini boşaltıyorlar... Senin de bildiğin gibi koyların hepsi birbiriyle bağlantılı. Tam bir labirent ama gerçek Adela otuz beş yıl önce İmparator’u tam da böyle atlattı.”

“Hazinesiyle birlikte.” Jax onları buraya getiren şeyi düşününce buruk bir sızı duydu.

“Bundan çok emin olmazdım.” Kadın bilgiççe mırıldandı. “Hazine bulunamamış olması, burada olmadığı anlamına gelmez.”

“Ne biliyorsun?”

“Sahte Korsan Kraliçe’yi haklamama yardım et, ben de sana hazine hakkında ne biliyorsam anlatayım. Onu bulan ben olmak istiyorum.”

Jax ellerini saçından geçirerek düğümleri ve dağınık bukleleri iyice dağıttı. Böyle bir şeyi beklemesi gerekiyordu. Kimse karşılıksız bir şey yapmazdı.

“Ne kadar talihliyim, bu kolay bir anlaşma.”

Kadın tatminkâr bir şekilde gülümsedi:

“Her koşulda yapardım.” Jax, kadının kendini beğenmişliğini biraz da olsa silmeye çalıştı.

“Onu kovaladığını gördüğümde, aynı şekilde düşündüğümüzden kuşkulanmıştım.” Ayağa kalkıp kıyafetlerindeki kumu silkeledi. “Hazineyi bulmak için yaptığınız o minik soruşturma ve Prens’in gece eğlencesi, şebekenin telaşlanarak hata yapmasını ve beni doğrudan onlara götürmesini sağladı.”

“Ve şimdi de onun peşinden gitmeyi düşünüyorsun?” Şimdi ayakta olduğundan Jax kadını daha dikkatli inceledi. Kadınsı kıvrımları vardı ama Jax onu narin olarak tanımlamazdı. Basenlerinin kalınlığı kaslarını ele veriyordu, oldukça geniş baldırları da öyle. Karın bölgesi inceden ziyade kuvvetliydi ve kolları kıyafetini geri yordu. Karşısındakinin yıllardır antrenman yapan bir kadın olduğu belliydi.

“Bana yardım edecek misin?”

Jax iç geçirdi ve o da ayağa kalktı. Soylu arayışlarla hiç ilgilenmiyordu. “Aynı şekilde düşündüğümüz için şanslısın.”

“Bence şanslı olan sensin.” Kadın hafifçe gülümsedi.

Jax bir elini yan tarafına, kıyafetindeki yırtığın üzerine götürdü. Haksız sayılmazdı.

“Teşekkür ederim,” dedi içtenlikle.

Kadın bunu elini sallayarak geçiştirdi ve kumsalda yürümeye

başladı. “Burada bir giriş keşfettim. Biraz tırmanmamız gerekecek ama bu esnada düşersek, en azından suyu boylarız.”

“Adın ne?”

Kadın yarı yolda durup onu incelemek için arkasını döndü. Ay ışığında ortaya çıkan koyu renkli gözlerinde kederli denebilecek bir ifade vardı.

“Önemli değil.”

Jax kendini ihanete uğramış gibi hissetti. Kadın onun hakkında bu kadar çok şey bildiğini kanıtlamışken, kendisi hakkında hiçbir şey söylemek istemiyor muydu? Jax daha fazla irdelenmek istedi ama bunu yapmadı. O, aynı olurdu. O, kadından saklayabildiği her sırda yine de kendisi olurdu.

“Sana bir şekilde seslenmeliyim.”

“Ben pek çok isimle bilinirim. Sen seç.” Tekrar yürümeye koyuldu.

Nasıl bir kadın?..

“Peki, sana şöyle diyeceğim... Nox.”

Kadın kendi kendine kıkırdadı. “Pekâlâ, eğer seçtiğin isim buysa.”

Kadim Mhashan dilinde Nox “gece” demektir. Koyu renk gözleri ve tırmanırken yüzüne düşmemesi için şu an ördüğü koyu saçlarıyla bu isim ona uyuyordu.

“Bir şey daha.”

“Ne?” Eli ilk tutamaca uzanmışken havada kaldı.

“Beni neden kurtardığını söylemedin. Eğer buraya şu sahte Adela’yı öldürüp suç şebekesini bitirmek için geldiyse, neden beni kurtarma pahasına bu şansla heba edesin ki? Yardım edebilseydim bile, avını çoktan köşeye sıkıştırmıştın.”

“Şansımı heba ettiğimi kim söyledi?” diye sordu. “Kovaladığımız kadın liderleri değildi.”

“Hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Çünkü tüm insanlar kurtarılmayı hak eder.”

Jax itiraz etmek için ağzını açtı.

“Hatta – hayır, özellikle sen, Jax.”

Jax'ın bu ifade karşısında yaşadığı şaşkınlık hareket etmesine yetecek kadar geçtiğinde kadın epey tırmanmıştı. Artık daha da üstelemesi için çok geçti. Bu yüzden yapmayı düşünebildiği tek şeyi yaptı: Kadını, korsan sığınağına doğru takip etti.

ERION

Abaveil'in babası onları geçirdi. Okyanus Caddesi boyunca, çam ormanına ve oradan da malikâneye giden yola çıkan kayalıkların kenarındaki merdivene doğru yürürlerken Baldair de Erion da tek kelime etmedi. İkisi de kendi düşüncelerine odaklanmıştı ve onları bu âna getiren son birkaç günün olaylarını hazmetmeye çalışıyorlardı.

Tam anlamıyla yalnız kaldıklarında ve malikâne uzaktan görüş açlarına girdiğinde Erion, Baldair'in dirseğini yakaladı. "Bekle bir dakika."

"Ne?" Baldair'in sesini alçak tutma çabası çok komikti. Ama Erion fısıldayarak konuşunca o da alçak sesle konuşması gerektiğini düşünmüştü.

"Nana'nın bize söylemediği şeyler olduğunu biliyoruz."

"Nana böyle bir şeyi saklamazdı; yıllardır bu aile için çalışıyor. Hepsinin bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," diye ısrar etti Baldair, kadını savunarak.

"Onu tanıyorsun. Bu gelişimiz dışında, malikânede geçen yaz ne kadar kalmıştık, bir hafta mı?" Ve Erion buraya hiç geri dönmemiş olmalarını diledi. "Bunca zamandır burada yalnız, bu yeri yönetiyor, hem de tek başına. Malikânenin, Adela'nın eski sığınak-

larının üstüne kurulduğu efsanesini kesinlikle biliyordu ve soruşturmamıza başladığımızda bize hiçbir şey söylemedi. En azından bu kadarını sakladığını kabul etmelisin.”

Baldair ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Erion’un dile getirdiği gerçeğin omuzlarında rahatsız edici bir yük oluşturduğuna şüphe yoktu.

“İçeri girip onu suçlayalım demiyorum.” Erion gevşeyerek duruşunu dikleştirdi. “Ama neler döndüğünü öğrenene kadar onun etrafında dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Adela hakkındaki kitabı saklayanın o olması çok mümkün ve malikâneyi herkesten iyi biliyor.”

“Tam da bu yüzden ona, malikânenin korsan sığınaklarının kalıntıları üzerine inşa edildiğini bilip bilmediğini soracaktım.”

“İlk başta kendimiz araştırmayı bir deneyelim,” diye önerdi Erion. Buna mecbur kalmadıkça, ondan şüphelendikleri gerçeğinin açığa çıkmasını istemiyordu. “Eminim kütüphanede binanın kayıtları duruyordur. İnşası, mimarisi, taslakları, *herhangi bir şey.*”

Baldair onaylarcasına başını salladı.

“O zaman onları arayacağız.” *Ve çoktan gizlenmiş olmadıklarını ya da yok edilmediklerini umacağız,* diye ekledi Erion içinden.

Araştırmalarının ilk saatinden sonra faydalı olabilecek herhangi bir belge bulma umudunu neredeyse tamamen kaybetmişti. Sadece Adela hakkında bilgi veren kitap kayıp değildi, bölgenin tarihini anlatan neredeyse bütün yazmalar da yok olmuştu. Rafları didik didik etmişti ama potansiyeli olan tek şey İmparatorluk Sarayı’nın mimarisi üzerine bir kitaptı. Bu malikânenin de aynı mimari zekâ tarafından hünerle inşa edildiği belliydi ama Erion, alçıdan süslemeler ya da pencere şekilleri tercihlerinden daha derinlikli şeyler arıyordu.

“Nereye gittin?” diye sordu Baldair bir esnemeyle dönerken. “Bana kestirdiğini söyleme.” Yine gecelerini gündüzlerine katıyorlardı.

“Bir fikrim var...” Baldair eski, deri ciltli, büyük boy bir kitabı havaya kaldırdı. “Hem de faydalı olacağını düşünüyorum.”

“Neymiş o?” Erion, Baldair’in kitabı bağlayan sicimi çözdüğü masaya doğru hızla gitti.

“Sonunda Jax’in aldığı şeylerin bulunduğu çantayı inceledim. Ve sen beni bir kez daha, ölü bir kadının eşyalarını karıştırdığım için azarlamadan önce, bence durum bunu gerektiriyordu,” diye ekledi Baldair çabucak. “Renalee’nin onlar tarafından hedef alındığını biliyorduk ve Abaveil de onu gördü...”

“Nana da öyle,” diye ekledi Erion. Baldair’in iyi niyetinin kadını aklamasına henüz izin vermeyecekti.

“Nana da öyle,” diye isteksizce ekledi Baldair. “Onu hayaletle görmüşler. Ben de Renalee’nin kayda değer bir şeyi olabileceğini düşündüm.”

“Var olduğunu mu anlamalıyım?” Erion bir ölüye ait eşyaları sanki sahipsiz bir defineymişçesine didik didik etmekten her zaman rahatsızlık duyacak olsa da Baldair’in haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı ve elinde tuttuğu kitaba bakılacak olursa, bu, sonuç vermişti.

“Ceplerinden birinde sarılmış hâlde küçük bir anahtar buldum—neredeyse gözden kaçırıacaktım— üzerinde İmparatorluk mührü vardı. Ben de onu bulabildiğim her kapıda, sandıkta ve dolapta denedim.”

“Nereyi açtı?” Hizmetkârların böyle etrafta gizli gizli dolaşması fikri karşısında dehşete düşmüş olsa da Erion’un gerçekten merakı kabarmıştı.

“İmparatorluk odalarındaki masanın çekmecesini.”

“Masa çekmecesini mi?”

Baldair başıyla onayladı. “Büyük, eski görünümlü bir şey, babamın sarayda kullandıklarından çok da farklı değil.”

Erion’un durup Baldair’in “baba” diye bahsettiği kişinin, Erion’un bildiği her şeyin hâkimi olan İmparator Solaris olduğunu kendine hatırlatması gereken zamanlar oluyordu hâlâ.

“Onca yer dururken, Renalee’de neden İmparatorluk odaların-

daki masanın çekmecesinin anahtarı olsun ki?" Erion kaşlarını çat-tı. "Bana hırsızlık gibi geliyor."

"Ya da bir şeyi kimsenin bakmayı akıl etmeyeceği bir yere sakla-mak isteyen biri gibi."

Baldair kitaptan bir parşömen çıkarırken Erion bu konuya kafa yordu. Baldair bile genellikle İmparatorluk odalarında kalmazdı; orası sadece İmparator'a ayrılmıştı. Bu da herhangi bir hizmetkârın oraya düzenli olarak girmeyeceği anlamına geliyordu.

Baldair sararmış parşömeni dikkatli bir şekilde masaya serdi. Zamanla yıpranmıştı ama içinde bulunduğu kitap ve masa sayesinde iyi korunmuştu.

"Bunlar planlar," diye fısıldadı Baldair.

Şüphesiz ki mimarın sert çizimi geniş fırça darbeleriyle şu anda içinde bulundukları binanın taslağını oluşturmuştu. Çizgiler sık-laşıyor, koyulaşıyor ve siyah mürekkep yukarıda katmanlaşmadan önce şekil alıyordu. Düz köşeler ve keskin kenarlar, cetvel kullanıla-rak dikkatle hesaplandıklarını ortaya koyuyordu; sanat ve kavram-dan metodik şekilde gelişen matematiksel netliğe dönüşüyordu.

"Sadece o da değil ama... Bunlar da ne?" Sararmış kâğıda karış-mış yeni çizimler, dönemeç haritaları, beceriksiz kavisler ve üzerle-rinde koyu "X" işaretleri vardı.

"Bilmiyorum." Baldair başını iki yana salladı. "Hadi malikâneyle başlayalım."

"Tamam, burası şu an içinde bulunduğumuz oda." Erion birçok sayfayı art arda çevirdikten sonra hafif bir vuruşla karar verdi.

"Bu değil mi?"

"Hayır çünkü ana giriş burada."

"Ah, tamam şimdi anladım." Baldair, Erion'un çoktan çözdüğü şeyi yakalayıp onaylayarak sertçe başını salladı.

"Burada da şu odalar var, hizmetkâr holü, yemek salonu, mut-fak... yukarısı..."

"Burası da neresi?" diye sordu Baldair, Erion'un parmağı fazla-

dan bir holü işaret ederken. Prens, vurgulamak için kendi parmağını da oraya doğrulttu.

“Burayı daha önce gördüğümü sanmıyorum...” Hol malikânenin etrafından, bütün İmparatorluk odalarının arkasından kıvrılıyor, ardından tünel sayfada yok olana kadar iki antreye daha ayrılıyordu.

Erion yeni parşömen parçalarından birini aldı ve eski planın üzerine yerleştirdi. Çizilmiş tüneller, birbiriyle iç içe geçen bir yapboz oluşturarak birbirlerine neredeyse tamı tamına uyuyordu. Malikânenin ardındaki kayalıkların içini gösteren büyük bir harita vardı.

Baldair yavaşça geri çekildi. Önündeki tabloya birkaç kez gözlemini kırıştıtarak baktı. “Şu korsan olayı. Gerçek mi?”

“Hayalet, hiç sanmam...” Erion keşiflerine baktı ve eğer Baldair’in, bunun gerçek olduğunu düşünmüyorduyrsa onları en başta Oparium’a sürükleyip bu karışıklığın ortasına atmaması gerektiğini dile getirmemeyi başardı. “Ama birilerinin Adela’nın kılığına büründüğü şu an için akla daha yatkın.”

“Bunlar neden Renalee’deymiş ki?” diye sesli düşündü Baldair.

“Çünkü Adela’nın hazinesini istiyordu,” dedi Nana kapının eşinden.

Erion ve Baldair başlarını önlerindeki kâğıtlardan kaldırdı. Erion’un eli kılıcının kabzasına gitti. Bu kadın tüm o oyunları hepsinin canını tehlikeye atmıştı. Şimdi gerçekle karşı karşıya gelince ne yapacaktı?

Uzun ve sessiz bir aradan sonra Baldair konuşmak için bir nefes aldı. Nana kırışık elini havaya kaldırdı. Yumuşak bir iç geçirişle gözlerini kapadı.

“Size her şeyi anlatacağım.”

ERION

Baldair ağır bir tavırla konuştu. Tam olarak sert bir ton denemezdi ama en cesur adamları bile ezebilecek türden korkunç bir ciddiyeti vardı. “Her şeyi en başından bilmeye hakkımız vardı.” Ne kahkaha ne de uçarılık vardı sesinde.

“Sizi korumaya çalışıyordum, Prensım.”

“Onu korumak mı?” Erion kendini durduramadı. Yaşananlar, onun iyi işleyen bir toplumdaki sınıflar ve onların rollerine ait tüm ideallerini aşıyordu. “Yasadışı bir suç şebekesine dair bilgiyi saklamak –hatta muhtemelen o şebekeye dahil olmak– ve hükümdarının bu yapıyla aynı çatı altında uyumasına izin vermek nasıl olur da onu korumakla karıştırılabilir?”

“Bu kadar uzun kalacağınızı düşünmemiştim.” Nana iç geçirdi ve odanın içine doğru yürüdü.

Erion ânında Baldair’in yanında bitti, eli hâlâ kılıcındaydı.

“Silahsızım.” Nana oturmadan önce ellerini havaya kaldırdı. “Sadece bu kadar ayakta kalmak istemedim.” Ellerini kavuşturdu ve yaşlılıktan sararmış gözlerle onlara baktı. “Neler biliyorsunuz?”

“Ufak tefek şeyler. Tüm hikâyeyi duymak istiyoruz.” Erion kadına ellerindeki bilgileri açık etmek istemiyordu, o ne veriyorsa –belki de daha fazlasını– almak istiyordu.

Nana yerinde kıpırdandı, sonra bir kez daha kıpırdandı. Kıpırdanmayı bitirdiğinde eteğini kaldırıp uçları eşitlenene kadar düzeltti. Erion bu oyalanmaya karşı sabırlıydı. Birisinin üstüne gider-seniz agresifleşirlerdi; beklerseniz, tüketecekleri tek kişi kendileri olurdu.

“Her şey bir yıl önce başladı. Denizciler denizde gizemli şeyler gördüklerini bildirdiler, uzaklarda Adela’nın üç başlı mızrağını fırlatan korsan gemileri. Balıkçılar şehrin güneyinde kayalıklardan denizci şarkılarının yankılandığını fısıldaşmaya başladılar. Ardından ilk Üç Başlı Mızrak, pazaryerinin yakınlarındaki bir binanın yanına oyulmuş şekilde bulundu ve herkes Adela’nın hayaletinin üstümüze çöktüğünü düşündü.

“Hayaletin İmparatorluk Malikânesi’nde yaşadığı söylentileri çıkana kadar araştırmaya başlamadım. Oduncular ve gizli buluşan âşıklar, topraklarımızda ay ışığı altında ışık küreleri ve hayaletimsi figürler gördüklerini söylediler. Böylece ben de şehrin batısındaki evimden taşınıp burada yaşamaya başladım.”

“Geçen yaz biz buradayken de yaşıyor muydu bunlar?” diye böldü Baldair.

Nana onaylamak için başını salladı.

“Sen de bizim kalmamıza izin mi verdin?”

Erion, Prens’in sesinden Nana’nın onu potansiyel olarak tehlikeye atmış olması karşısında hem şaşkınlığa uğramış hem de yaralanmış olduğunu anladı.

“Siz buradayken etraf sakinlemişti ve ben de kati bir şey bulamamıştım. Sonunda bu gizemli olayları birkaç çocuğa ve İmparatorluk Malikânesi’nde yapılan cesaret kanıtlama sınavlarına bağladım, bunlardan daha zararlı bir şeye değil.” Nana utançla başını eğdi.

Erion sandalyesinde kıpırdandı. Hizmetkârlar kendi kararlarını alacak kadar başıboş bırakıldığında bunlar olurdu işte. Dilini Baldair’in hatırına tuttu.

“Geçen yıl yola çıkacağınız gecedен bir gün önce yanıma yaklaştılar. Sizi uzaklaştırmamı yoksa malikâneyi içindekilerle beraber yakacaklarını söylediler. Sizin zaten gideceğinizi bildiğim için, bunu güvenlerini kazanma fırsatı olarak kullandım ve eğer onlara katılmama izin verilerse, sizi birkaç gün içinde yolculayacağımı söyledim.”

“Çok akıllıca,” diye fısıldadı Erion.

“Teşekkür ederim, Lord Erion.” Nana ondan tarafa başını salladı. Erion bunu yüksek sesle dile getirmek istememişti aslında.

“Muhafızlar malikâneye doluşur doluşmaz taktiklerini değiştirecekler ya da insanların öyle bir şekilde ‘kaybolmasını’ sağlayacaklar ki ölümlerine lanetin sebep olduğu düşünülecek.” Nana sandalyesine geriye yaslandı ve uzun bir an için nefesini tutarak kelimelerini iyice hazmetmelerini bekledi. “Sizi bu olaya karıştırmak istemedim, Prensım çünkü malikâneyi idare etmek benim sorumluluğum, bu her zaman böyle oldu. Ve sizi tehlikeye atmak bu göreve aykırı.”

Erion yaşlı kadın yerine iç geçirdi. Bu, yapılacak en mantıklı şey değildi. Ama söyledikleri doğruysa, soylu niyetlerle yapılmıştı. Erion, Baldair’in bakışlarını yakaladı; Prens de onunla aynı düşünceymiş gibi duruyordu.

“Ama artık dahil olduk.”

“Evet, oldunuz. Ve Renalee, ah, tatlı Renalee.” Nana başını üzüntüyle iki yana salladı. “Keşke çoktan sahip olduğu hazinelerin farkına varabilseydi.”

“Kıza gerçekte ne oldu?” Erion kadının devam etmesi için bastırdı.

“Keşke korkup geri çekilseydi ama Adela efsanesi fazlasıyla merakını uyandırdı. Kuyumcуда çalışırken gümrük kaçakçılarıyla ilgili gerçeği ortaya çıkardı –Mücevherli Zirve el altından alınıp satılan mallar için en büyük müşterilerden biri– ve malikâneye yaklaşma imkânı bulur bulmaz suç şebekesine katıldı. Adela’nın

hazinesini istiyordu ve bu binanın eski korsan sığınaklarına bağlı olduğu hikâyelerini biliyordu." Nana hâlâ kâğıtlarla dolu olan masayı işaret etti. "Tek hatası o yakutu takmaya başlayıp Rowin'e de takması için eşini vermesiydi. Batı yakutunun ortaya çıkması liman başkanını şüphelendirdi ve gemilerle pazarları daha yakından incelemeye başladı. Tahmin edebileceğiniz üzere, grup bundan hiç hoşlanmadı."

"Küpeyi nereden bulmuş?" diye sordu Erion.

Nana başını iki yana salladı. "Kuyumcu sahibine, birinin hediyesi olduğunu söyledi. Kaçakçılara da öyle. Ama kimsede küpenin bir kaydı yok."

"Onlar da onu öldürüp hırsız diye yaftaladılar." Erion kaşlarını çatı. Kendisinin yargının iradesinden kaçınan biri olduğunu düşünmek istemiyordu, tam olarak katılmadığı bozulmuş yeminler için uygulandığında bile. Ama bu tehlikeli gruba bile isteye buluşmuş olduğunu bilse de Renalee'ye duyduğu sempatiye mesafe koymakta zorlanıyordu.

"Geriye kalan tek mantıklı açıklama Adela'nın hazinesini bulmuş olması. Ve eğer bulduysa, yerini paylaşmadığı için ölümle damgalanmıştır."

"Onu neden *burada* öldürsünler?" diye sordu Baldair. "Kesinlikle araştıracağımızı biliyorlardır."

"Ah, Prensime, tam tersini düşündüler." Nana, Erion'un ne anlama geldiğini okuyamadığı üzgün bir gülümseme takındı. "Çoğu sizi sosyetenin renkli bir simasından ibaret görüyor."

Bu haber belli ki Baldair'de şok etkisi yaratmıştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Erion'a.

"Bunu biliyordun herhalde?" Erion başka ne diyebileceğini bilmiyordu O da bunun gayet ortada olduğunu düşünmüştü. "Kasabada nasıl davrandığını bir düşünsene."

"Ama bu sadece önemli olmayan anlarda..."

Erion, onun abisiyle geçen yaz oynadığı, hanımefendileri içeren

“oyunu” gündeme getirmekten kaçındı. Ya da Senato’da iyi bilenen namını. Ya da sarayda albaylarla yapılan sabah antrenmanlarına katılmadığı gerçeğini.

Baldair’in dalgın bakışlarındaki bir şey, bu gerçekleri çoktan gözden geçirmeye başladığını hissettirmişti Erion’a.

“Yani kendi çatım altında öldürülen genç kadının cinayetini araştırmayacağımı mı düşündüler?” Baldair, Nana’ya döndü.

Kadın başını yavaşça iki yana salladı. “Meseleyi şehir muhafızlarına devredeceğinizi düşündüler, onlar da korsan hayaletlerin peşinden koşma fikrinden yorulmuş olmak bir yana, korkuyorlar. Kaçakçı çetesi bir süredir ayrılmanızı istiyordu ama bunu bu yaz başaramadım çünkü gitmeye hiç niyetiniz yoktu. Renalee de hem yarım kalmış işleri tamamlamak hem de sizi korkutup kaçırmak için uygun bir yoldu.”

“Bu korsan grubu bizi neden bu kadar çabuk göndermek istedi?” diye sordu Erion.

“Başkente taşımaları gereken yüklü miktarda mücevher var. Alıcı gittikçe sabırsızlanıyor ve yükü sığınaklarından gözlerden uzak-taki bir yük arabasına nakledecek kadar geniş tek çıkış yolu...”

“...burada,” diye bitirdi Baldair.

Erion, Prens’in bakışlarını taslakların hâlâ durduğu masaya doğru takip etti. Baldair onlara doğru yürüdü ve üzerlerindeki çizgileri parmak ucuyla takip etti. Erion da eyleme geçme enerjisinin havayı tutuşturduğunu hissederek ayağa kalktı.

“Affedin beni, Prensım.” Nana ayağa kalkıp iyice aşağıya doğru eğildi.

“Affedildin, Nana.” Baldair kararlı bir tavırla ikisine döndü. “Ama şimdi, yardımına ihtiyacımız var.”

“Esas sadakatim Solaris’indir ve her daim öyle olacaktır.”

“Güzel çünkü buradaki en iyi zırha, birkaç temel malzemeye ve şu geçitlere bir giriş yoluna ihtiyacımız olacak.”

“Prensım, lütfen dikkatli olun. Bu çok tehlikeli,” diye uyardı Nana.

“Arkadaşıımı ellerinde tutan katilleri ve hırsızları avlamaya başladığım zaman hiçbir şey benden daha tehlikeli olmayacak.”

Baldair, Erion’a baktı ve ikisi de kararlılıkla başlarını salladı. Bu daha başlangıçtı. Ama ilk kez, rüzgâr onlardan yana esiyordu.

Terlemiş ve su toplamış avuçlarını pantolonuna sürterek, kaya duvarı tırmanmaktan oluşan kas ağrılarını yatıştırdı.

"Peki, onları nasıl bulacağız?"

"Sabır." Nox omuz silkerek karanlığa yöneldi.

Minicik bir alev zerresi kadının omzunun üzerinden takip ederek onlara ancak kadının kol boyu mesafesinden ötesini aydınlatmayacak kadar ışık sağlıyordu.

"Ya burada kaybolursak?" Jax bunu sormadan edememişti. Nox, içinde bulundukları kötü durum karşısında fazlasıyla umursamaz görünüyordu. Kayalıklardaki tünel sistemi kesinlikle uçsuz bucaksızdı ve terslerinin dönüp de sonsuza dek kaybolmaları hiç de imkânsız değildi.

"O zaman ikimizin de renkli hayatlar yaşamış olması güzel bir şey. Ölmeyi beklerken konuşacak çok şeyimiz olur." Omzunun üstünden Jax'e muzip bir sırıtişla baktı.

"Bunun bana adını bile söylemeyen bir kadından gelmesi de," diye mırıldandı Jax, sesini kısık tutmaya çalışarak.

"Eh, belki ölümün eşigindeyken sana her şeyi anlatırım." Konuşurken dönüp ona bakmadı. Jax'in tek gördüğü, alevlerin örgülü siyah saçlarındaki yansıması, kararlılıkla yürürken omuzlarının hafifçe

salınması ve düşman karanlığa doğru mutlak bir pervasızlıkla hareket etmesiydi. "Gerçi bunu yapmak için uzun bir yaşam gerekirdi."

"Böyle gizemli tavırlar takınmaya bayılıyorsun, değil mi?" Jax buna sadece sırıtabilirdi. Bu, birlikte bir yere kısıp kalmak için en kötü ikiliydi. Baldair onu gördüğünde sorun çıkacağını daha şimdiden anlayabiliyordu. Cilveli, kıvrımlı, yetkin: Baldair'in zaaf-
larının ilk üçü.

"Neysem oyum." Kadın omuz silkti. "Sus şimdi. Gemi, şehrin güneyindeki koya yanaştı." Bu, mağaralara girdikleri gibi sola sapa-
malarını açıklıyordu. "İşçileri duymaya çalışıyorum."

Kavisli taşlar, doğal ve oyulmuş duvarlar boyunca yürüdükçe dağ yamacının daha derinliklerine girdiler. Jax, yaşam belirten ses-
ler duymak için kulaklarını dört açmayı görev edindi ama tek du-
yabildiği damlayan su, uzaktaki rüzgârların esintisi ve kıyıya vuran dalgaların yankısıydı.

Artık endişelenme noktasına gelmişti ki kulaklarında sözcükler yankılandı. İlk başta sesler o kadar kısık ki Jax onları uğuldayan deniz rüzgârlarının bir oyunu sanacaktı neredeyse. Ama varlıklarını sürdürmeye devam edip çoğaldılar.

Nox hızla dönüp iki eliyle onu durdurdu. Kadın öne eğilip kula-
ğına fısıldadı. Jax neredeyse kendi boyunda olan kadınlara alışkın değildi; ona uzanmak için parmak uçlarında tamamen yükselmesi-
ne bile gerek olmamıştı.

"Bunun bizi nasıl bir duruma sokacağını bilmiyorum. Saklanma-
lıyız ve fırsatını bulduğumuz an iyi bir dayak atmak için çıkmalıyız."

Jax onaylayarak başını salladı, kadın kendini geri çekerken onun gözlerini yakaladı.

İkisi de çömeldi ve etraflarını çevreleyen ışık yakınlarındaki ka-
yanın üzerindeki zayıflayan gölgeyle birleşirken kıpırdandılar. Nox alev zerresini elini sallayarak yok etti ve Jax gözlerini yarı karanlığa alıştırmaya çalıştı. Görüş açısına girdiklerinde kadının yüzü yine dibindeydi, burnu Jax'inkinden sadece bir parmak uzaklıktaydı.

Jax bir kadının yakınlığıyla gafil avlanmak istemeyerek gözlerini kıstı.

“Şu ‘ölmek üzereyiz’ öpücüğünden ister misin?” Jax kendini beğenmiş bir şekilde kocaman sırttı.

“Burası öleceğin yer değil,” diye fısıldadı kadın kendinden emin bir sesle.

Kimdi bu kadın?

“Ama burası tekrar öldüreceğin yer.” Kadın elini Jax’in daha önce fark etmediği bir süratle yakaladı. Parmak uçlarında kıvılcımlar uçuştı. Jax’in onun avucundaki ısıyı hissetmesi, kadının gerçekten güçlü bir büyücü olduğu anlamına gelirdi. Ama Nox’un onu yakmak gibi bir niyeti yoktu, o minik alevler, Jax’in davet etmediği ancak gittikçe daha güven verici bulduğu dokunuşun üzerindeki turuncu ışıklardan başka bir şey değildi. “Savaşmak zorundasın. Kendin için savaşmalısın, hayatta kalmak için.”

Jax elini çekmeye çalıştı. Ani bir öfkeyle bu kadından nefret etti. O bilmiş bakışlarından ve söylediklerinin doğruluğundan nefret etti.

Konuşmak için ağzını açtı ancak bir parmak onu susturmak için yükseldi.

“Sadece sessiz ol ve bir arkadaşın tavsiyesini dinle, Jax.”

Jax uygun bir tepki düşünmeden kadın tekrar harekete geçmişti bile. Jax’in elleri görünmez ateşle alev alevdi. Kadının onu dokunduğu yerden yakıyor, damarları boyunca kalbine ısı filizleri gönderiyordu. Mutluluk dolu kısacık bir an için, zihninin derinliklerinde Jax’e her hareketinde dehşetli sözler fısıldayan o sesi yakıp geçti.

Söz konusu Jax’in hayatı oldu mu şans bir elle verdiğini öbür elle alırdı.

Mağara bir oluk kadar daraldığında emeklemek dışında başka seçenekleri kalmadı. Yan taraflarını birbirlerine vererek küçük açıklıktan ilerideki devasa odayı izlediler. Görüş açılarının yarısı, Jax’in *Lady Black*’te gördüğüne benzer kutular ve sandıklar tarafından kapatılmıştı. Bir Alevtaşycının alevlerinden ya da bir lambadan

yayılan titrek turuncu ışığın altında, ayakların hareket edişini gördüler. Sesler konuştu.

“...cesetleri ele geçirildi,” diyordu bir kadın. “Onların o şişmiş cesetleri, bize karşı çıkmayı aklından bile geçirmeye cüret edecek bir sonraki kaptanı uyarmak için kazığa geçirilmiş hâlde buraya gelmeyene kadar hiç kimse dinlenmeyecek.”

“Henrietta, kesinlikle denizin derinliklerinde kaybolmuşlardır.”

“Sessizlik!” diye çıkıştı bir ses – muhtemelen Henrietta’ydı. “Bizi bu kargaşaya sokan sizin beceriksizliğinizdi. Daha fazla bahane dinlemeyeceğim.”

“Henrietta liderleri,” diye fısıldadı Nox. “Onu sağ gözünün üstündeki yara izinden tanıyacaksın. İlk başta ona saldır.”

Jax onaylar gibi başını salladı.

Nox derin bir nefes aldı. Kadın inkâr edilemeyecek kadar cesurdu. Ama yine de insandı ve açıklığa doğru kımıldamadan önce kısa bir anlığına elleri titredi. Jax alan açtı ve kadının bükülmüş ayakları ve parmak uçları sağa –kutuların tarafına, Jax’in görüş açısının dışına– doğru kaybolurken izledi.

Dizlerinin üzerinde açıklığa doğru emekledi, bu esnada odanın daha büyük bir kısmı görüş açısına girdi. Oda bir tür kâse şeklindeydi, her türden mallar dikitlerin ve taştan sütunların arasında kalan alan boyunca uzanan doğal taraçalara dayalıydı. Tartışma, altı kişilik bir grubun hararetli bir konuşma içinde olduğu aşağı tarafa yaşıyordu.

Öyle pek de etkileyici sayılmazlardı, Jax nasıl bu kadar ilerleyebildiklerini merak etti. Ama ellerinin bu mağaraların ötesine uzandığını varsaymak abartı olmazdı ve eğer öyle bir şey yoksa bile, sırtlarını kötü şöhretli ve herkesin korktuğu bir korsan efsanesine dayamışlardı. Canlı da olsa ölü de insanları daima tehdit edecek bir korsan.

Dar tünelde sürünürken taşlar önkollarını çizdi. Bir an için, grup dikkatini mağaranın ağzına inşa edilmiş korunaklı rıhtımın yanındaki kutulara çevirmiş gibi görünene kadar bekledi. Çömeldi ve ace-

leyle Nox'un büyükçe bir sandığa yaslandığı tarafa ilerledi. Sırtını onunkinin yanına yerleştirip derin bir nefes aldı.

Nox öne eğilip sandığın köşesinden gruba baktıktan sonra Jax'e dönerek bir kat aşağıdaki yelken bezi yığınının gösterdi. Bir parmağını hareket ettirerek Jax'i gösterdi, sonra ikinci parmağını da birinciye katılacak şekilde kaldırdı.

Jax başını sallayarak onayladı.

Böylelikle, fark edilmeden neredeyse en alt basamağa kadar teker teker süründüler. Jax'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Karşı taraf sayıca epey üstündü. Ancak bir sürpriz yaparak onları gafil avlayabilirlerse, bir şansları olurdu. Diğerleri onların geldiğini bile fark etmeden Nox'la ikisi birer adamı devirebilirdi. Jax sertçe yutkundu, nefesi hızlanmıştı.

Hepsini yakacaktı.

Hepsini canlı canlı yakacaktı.

Bunu yapabiliirdi. Bunu yapacaktı. Bunu yapmalıydı. İmparatorluk'un canavarı olarak kaderi artık buydu. Eğer düşmanları öldürmeyecekse bir canavar ne işe yarardı ki?

Sıcak bir el kendisinininkini sardı, onu öyle sıkı tutuyordu ki Jax'in parmaklarındaki kemikler fırladı. Jax döndü ve Nox'u kendisine bakarken buldu. Kelimelere dökülmemiş bir söz, büyülü bir forma bürünmüştü; alev, parmaklarını bir kez daha yaladı.

Nox, Jax'in solukları düzene girene kadar bekledi. Jax başını kadına doğru salladığında ikisi de saldırı pozisyonuna geçerek saklandıkları yerden iki alev topu gibi atılmaya hazırlandı.

"Kutuları bırak," diye gürledi tam o sırada bir ses. Yankısı o kadar gürültülüydü ki Jax'in homurdanmasını saklayabildi. "Tahtın emriyle, kaçakçılık, hırsızlık, cinayet... ve başka pek çok suçtan tutuklusunuz."

Afallamaktan kaynaklanan derin bir sessizlik oluştu. Ve ardından iki kelime geldi. Böbürlenme yoktu. Açıklama yoktu. Pazarlık yoktu. Kısacık süren bir kahkaha ve ardından doğrudan gelen bir emir: "Öldürün onu."

ERION

Erion göğsünü kaplayan dar, deri yeleği çekiştirerek bağını biraz gevşetti. Mükemmel değildi ama ne öyleydi ki? Ödünç alınmış bir zırhın içindelerdi ve pas tutmuş silahlar taşıyorlardı. Güvenebileceği tek şey kılıcıydı.

Parmaklarını kılıcının kabzasında gezdirerek kendine ana silahından ve yeteneğinden başka hiçbir şeyin öneminin olmadığını hatırlattı ki ikisi de antrenman sahalarında geçen yıllarla bilenmişti. Tabii *sadece* antrenman sahalarında.

Aşına deri, eklemlerinin beyaz kesmesine neden olacak kadar sıkı tutuşu karşısında yumuşakça gıcırdadı. Zamanı geldiğinde İmparatorluk için öldürmeye hazır olacağına inanması gerekiyordu. Bunca zamandır bunun için eğitim görüyordu. Eğer topraklarını miras almayacaksa ya da atalarının izinden giderek bir tüccar olmayacaksa, o zaman savaşta kendini kanıtlamış bir asker olma mirasını sahiplenmeliydi.

Nana onları Jax'ın kaldığı odaya götürdü. Yatağın yanındaki duvarda bulunan oluğu biraz zorlayarak dikkatlice açıp saklanmış bir kasnağı ortaya çıkardı ve sertçe asıldı. Yatağın solunda kalan duvarda normal bir kapının yarı boyunda ayrı bir panel açıldı.

“Renalee bu yüzden burada bulundu. Kilitli bir odada katili bu-

lunmayan bir cinayet,” diye gözlemlerini belirtti Erion. “Abaveil’in gördüğü sırra kadem basan hayaletlerin gizemi de buydu.”

Nana onları başıyla onayladı. Ana istediği zaman, kader tasarılarında zalim olabiliyordu. Eğer Jax malikânedeki başka herhangi bir odayı seçseydi, tüm bu olayın onunla bir bağı olmazdı.

“Prensım.” Baldair tam mağaraların girişine doğru eğilmek üzereyken Nana onu durdurdu. “İstedığınız gibi muhafızları getireceğim ama lütfen dikkatli olun. Destek birliğini bekleyemeyeceğinize emin misiniz? Çünkü eğer başınıza bir şey gelecek olursa...”

“Endişelenme. Erion ve ben yıllarca İmparatorluk’un en iyi kılıç ustaları tarafından eğitildik.” Baldair yaşlı kadının endişelerini elini sallayarak geçiştirdi. “Ayrıca ben bunun için doğdum. Abimin kibirinden yapmayacağı tüm pervasız eylemleri yapmak için.”

Baldair kocaman sırttı ve karanlığa karıştı.

“Ben onu güvende tutarım,” diye söz verdi Erion. Nana ciddi bir tavırla başını sallayarak onayladı; yüz ifadesinde hiçbir şüphe izi yoktu, sanki kadın Erion’un kararlılığında onun bile gösterdiğini fark etmediği bir şey görmüştü. “Ama muhafızları hemen getir. Eğer bu insanlar anlattığın kadar tehlikeliyse, yardıma ihtiyacımız olabilir.” *Gelecek yardım, İmparatorluk’un gizemli bir nedenle çağırdığı birlikler yüzünden beklenenin yarısı kadar olsa da.*

“Merak etmeyin.”

Erion, Nana’ya son bir bakış attı —ikisine de güven aşıladığını umut ettiği bir bakış— ve Baldair’in ardından gitti.

Baldair, Nana’nın yanlarına vermeyi akıl ettiği feneri yukarıda tuttu. Tek alevin ışığı, yerdeki engebeli tümseklere takılıp düşmelerini önleyebilir ve Renalee’nin haritalarına göz atmalarını sağlayabilirdi ama önlerini pek aydınlattığı söylenemezdi. Tünel, planlarda işaretlenmiş olan bazı odaları açığa çıkararak kıvrılıyordu.

“Bütün bu yerin amacının ne olduğunu düşünüyorsun?” Erion önlerinden geçtikleri tozlu, rutubetli odalara baktı. Az sayıdaki mobilya çürümeye terk edilmişti; iplikleri zamanın ellerinde paramparça olmuştu.

“Saraydaki tüm geçitlerin amacının aynısı: İhtiyaç ânında kaçmak.”

“Başkalarını içeri almak için olması daha muhtemel görünüyor,” diye mırıldandı Erion.

“Buraları benim bilmiyor olmam, diğerlerinin de bilmediği anlamına gelmez. Mesela babam.”

Erion sessiz kaldı. İmparator Solaris ve Korsan Adela arasındaki gerçek bağlantı neydi acaba? Hükümdarları, babası öldüğünde ve Korsan Kraliçe güya kraliyet mücevherlerini çalarak başkentten kaçtığında onların şimdiki yaşından daha büyük olamazdı. Eğer İmparator bu kadını tarihten silmek istediye neden geçitlerini bırakmıştı ki? Neden ona dair hikâyeleri bırakmıştı?

O zamanki İmparator’u düşündü, dolambaçlı mağaraların karanlığı içinde dünyanın en ünlü hırsızını kovalıyordu. Erion, düzinelerce muhafızın meşalelerinden tavana vuran alevleri hayal etti. Duvardaki çizikler, parlayan zırhlarının Oparium’u saran kayalıkların yumuşak taşlarını delmesindendi.

Geçmişteki bir ordunun adımlarını takip ederken Erion yalnız olmadıklarını düşledi ve bundan olabildiğince cesaret topladı.

Kulakları sağır edecek bir sessizlikten sonra denizin gümbürtüsü onları karşılamak için yükseldi. Vuran dalgaların sesi arasında, rüzgâr kulaklarına sözcükler taşıdı. Zar zor duyulabiliyorlardı, dile getirilen ifadelerden çok seslerden ibaretlerdi ama Nana’nın onları yönlendirdiği yolun doğruluğunu gösteriyordu.

Erion, Baldair’in omzunu kavrayıp sesini alçak tutmak için ona doğru eğildi. “Dinle beni, aceleci davranma,” diye ısrar etti. “Bu insanların tehlikeli olduğunu biliyoruz.”

“Ne zaman bir konuda aceleci davrandığımı görmüş ki?” Baldair sırtıttı, fenerin ışığı çenesini kaplayan kirli sakalı altın bir bulanıklık hâlinde aydınlattı.

“Bu ciddi, Baldair. En az bir saat yardım gelmeyecek.” Nana şehre inip geri dönmek zorundaydı. Ne kadar çevik olursa olsun, o mesafe ancak belirli bir sürede katedilebilirdi.

“Bunun üzerinden daha önce geçtik,” diye hatırlattı Baldair ona. En büyük tartışmaları bu olmuştu – muhafızları mı bekleselerdi yoksa önden mi gitselerdi? Gerçi Jax’in kaçakçılarla yalnız olduğu gerçeği göz önünde bulundurulunca, pek de zor bir karar değildi.

“Unutma o zaman.” Erion hafifçe Baldair’in omzuna vurarak onu biraz öne itti.

Kılıcını yavaşça çekerken silah, kınında titredi. Erion kavrayışını ayarlayarak kılıcını sıkı tuttuğundan emin oldu. Alelacele zırh kuşanmış iki adam dönemecin köşesinden görünen açıklığa doğru ilerlemeye devam ederken Erion’un parmakları kabzadaki o aşına olduğu çizikleri bulamıyor gibiydi.

Baldair bir duvara geçti, Erion da diğerine sırtını verdi; mümkün olduğunca fark edilmemeye çalışarak yana doğru adım attılar.

“Küçük Prens gitti mi?” diye sordu bir ses.

“Nana henüz rapor vermedi.”

“*Lady Black*’te görülmüş, o yüzden pek sanmıyorum,” diye belirtti bir diğeri.

“Soruşturmada bu kadar ileri gidecek cesareti olmasına şaşırdım,” diye alayla güldü başka biri.

Erion, Baldair’e baktı. Kaşları çatılmıştı. “Yapma,” diye tısladı Prens’e.

“Renalee’ye yaptığımız şeyi görünce altına kaçırmamasına daha çok şaşırdım ben.”

“Belki de kaçırmıştır da Nana bize söylememiştir. Ne de olsa çocuğun sütannesi sayılır.”

Baldair girintiden fırladı ve Erion derin bir iç geçirişle gözlerini bastırarak kapadı. Ama o da harekete geçmişti. Eğer Prens intihar sayılabilecek bir aptallık edecekse Erion da onu takip edecekti. Gerçek sadakat böyle bir şeydi.

“Kutuları bırakın!” diye emretti Baldair, yakınlardaki bir rıhtımdan sandık taşıyan adamlarla kadınlara kılıcını doğrultarak. “Tah-tın emriyle, kaçakçılık, hırsızlık, cinayet... ve başka pek çok suçtan tutuklusunuz.”

“Çok şık,” diye mırıldandı Erion yandan ters ters Baldair’e bakarken.

Baldair, havayı dolduran kısacık bir kahkahanın ardından gelen korkunç iki kelimeyle beraber solan bir sırtış gönderdi Erion’a.

ERION

Onlar iki kişiydi, korsanlar ise altı. Erion'un kalbi ağzında atıyordu. Bir anda üzerinden ter boşandı, başı dönüyordu. Kılıcını tutuşunu düzeltti, aşına olduğu deri avucunun içine oturdu.

Parmakları tercih ettikleri yerlerini hiç çaba harcamadan buldu. Tutuşunu gevşeterek silahını olduğu yerde döndürdü. Merkez burasıydı. Başlangıç burasıydı.

Erion kargaşaya atıldı.

Korkacak zaman yoktu, tereddütle boşa geçecek bir an yoktu. Albaylarının ona söylediği her şey buydu. Bir kılıç ustasının yolu, kendi hayatını karşıdaki kişide görmek ve o adamı öldürecek iradeye sahip olmaktan geçiyordu.

Bir büyü parıltısıyla beraber önünde buzdan bir mızrak belirdi. Erion çılgınca kenara sıçrarken geriye doğru eğildi. Güçlü bir el pazısını yakalayıp dengesini bulmasına yardım ederken öne doğru fırlamasına neden olacak bir şekilde ittirdi.

Erion alay beklerken, Baldair'in yüzü çok sertti. Bu işte ne uçarılık ne de eğlence vardı. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu ama bu "doğru"nun gerektirdiği şeylerden zevk almıyordu.

Dövüşe ilk olarak Baldair katıldı; bir sandıktan atlayıp odanın

alt kısmını tamamen geçerek dengeli bir şekilde ayaklarının üstüne indi. Kaçakçı dönerek ince bir kılıç çıkardı ve Baldair'in hamlesini savuşturmaya çaba harcamadı. Uzun bir kılıca karşı böylesi düz ve ince bir kılıç sadece bir aptalın vereceği bir güç savaşı olurdu. Korsan, bir eşekarısı gibi geriye çekildi, iğnesi sokmaya hazırды.

Erion, Baldair'e daha fazla odaklanamadı; kendi problemleri vardı. Önünde tekrar buzdan bir mızrak belirdi ve kötücül sivri ucundan kaçınma çabasıyla parmak uçlarında hareket ederken neredeyse dengesini kaybedecekti. Üçüncü mızrağı görmedi bile.

Buharın çıkardığı tıslama ve bir ısı dalgası, daha başlamadan savaşını sona erdiren büyüye karşı Erion'u uyardı.

"Rica ederim!" diye seslendi tanıdık bir ses.

Erion yankının kaynağına doğru döndü. Bir sandık yığının arkasından fırlayan Jax'in ta kendisiydi. Erion kahkaha sınırlarında dolaşan bir nefes koyuverdi.

"Bizi endişelendirdin, dostum!"

Jax hayattaydı. Sadece bu gerçekle bile, Erion'un damarlarına kabaran bir iç rahatlaması akın etti ve onu atikleştirdi. Erion ona en yakın korsana dönüp hücum etti.

Korsan elini kılıcın ucuna doğru uzatıp tamamen buzla ve kar kristalleriyle kaplayarak silahı aşağı doğru eğdi ve göğsünden uzaklaştırdı. Erion ağırlığını dengeli bir şekilde topuklarına vererek kılıcını çevirip çeliği ânında yukarı kaldırdı.

Korsan geriye çekildi. Erion bu açıklığı ileri atılmak için kullandı, kılıcının kabzası neredeyse göğsüne dayanmıştı. Korsan, Erion'un hamlesini savuşturmak için bir kez daha büyüye başvurdu ama aralarındaki mesafe çok daha kısaydı.

Başka bir buhar tıslaması ve alev parıltısının ardından kadının buzu eridi.

Erion kılıcını ileri ittirince kadının omzuna saplandı. Anlık direnişi, kılıcının ucunda parçalanıp kopan deriyi ve eti hissetti. Kadının çılgılığı kulaklarında yankılandı ve dünyasını hareketsizleştirdi.

Onu öldüreceğim, bu sözcükler zihninde yükseldi. Ne kadar

haklı gerekçeleri olursa olsun. Bunun doğru olduğunu ne kadar bilirse bilsin. Kadının ağır ağır gücünü topladığına, elinde büyüyle hızını değiştirdiğine, karşısındaki adamın kanına susamışlığının yoğunluğuna gözlerinde tanık olsa da bu sözcükler bir anlam ifade etmiyordu.

Erion kendini hareket etmeye zorladı. Kollarının ileri atılması ve ağırlığını kılıcına vererek silahının kadının kalbinde atan can damarını yarması için kendini zorladı.

Gücü orada değildi. Onun yerine orada olan şey kadının avucundaki buzdan hançerdi. Erion'un göz kırpmasına bile fırsat vermeden hızla fırlayan bir eldi.

Neredeyse tepki veremeyeceği kadar hızlıydı.

Erion buz gibi hançer deri ceketini delip yan tarafına girerken yarı şaşkın, yarı acı dolu bir çığlık attı.

İşte o zaman kılıcını kadına indirmeye yeltendi ama delici güçte değildi. Kadın ondan daha deneyimli bir savaşıydı ve Erion'un mücadele ettiği tereddütlerden hiçbirisi onun aklını meşgul etmiyordu.

Kadının onu öldürmeye fazlasıyla hevesli yüzü bir anda alev aldı. Şaşkınlığı bile, akkor ateşlere karşı kendini koruyacak kadar büyü çağıramadı. Korsan geriye doğru sendeledi ve birisi Erion'u yoldan çekti. Erion tökezleyip takıldı ve yere düştü.

Çıkık elmacık kemikleri ve kemikli bir profili olan Batılı bir kadın korsana uzandı. Eli korsanın ağzına kapanıp kadının son çığlığını oraya hapsetti. Ateş kadının boğazını yakıp onu içten aydınlattı. Alevler gözlerini yalayıp kulaklarından dışarı fışkırdı.

Erion'un kurtarıcısı elini çektiğinde, az önce düşmanının olduğu yerde yanıp kül olmuş bir cesetten başka bir şey kalmamıştı.

"Hadi ayağa!" diye emretti kadın kargaşaya geri dönmeden önce.

Erion gözlerini kırıştırdı ama uzuvları kadına itaat etti.

Korsanlardan ikisi etkisiz hâle getirilmişti, tahtın savaşçıları dörde dört eşitlenmişti.

Batılı kadın çoktan Jax'in mücadele ettiği korsana koşmaya baş-

lamıştı. Onları öyle büyüyle tutuşmuş şekilde savaşırken görünce Erion, Güneylilerin belini büken o batıl büyücü korkusunu anlar gibi oldu. Eğitimli bir büyücüyle savaşabilecek tek kişi yine bir büyücüydü.

Erion yeni müttefikine saldırmaya niyetlenen bir korsana hücum etti. Bir eğri bıçak kılıcıyla cınlayarak çarpıştı ve Erion doğruca omuzlarında yankılanan bir titreşimle kenara çekildi. Kadın ona yardım etmişti; Erion bu iyiliğin karşılığını verecekti.

Bu korsan büyü yeteneğine sahipmiş gibi görünmüyordu. Bu kılıçların savaşıydı ve karışacak bir büyücü de olmadığından Erion havaya girmişti.

Adam Erion'u uzakta tutmak için kılıcını savurarak savunma amaçlı birkaç hamle yaptı. Bir yukarı saldırı, bir savuşturma ve yeni bir hamle, ardından dikkatli bir şekilde yönlendirilmiş kesici bir darbe – hepsi özgüvenle ortaya konmuştu ama çocuk oyunundan başka bir şey değildi. Erion'un saldırganlığı rakibininkine eşdeğer değildi ama onun da arkasında yıllar boyu aldığı eğitim vardı.

Keskin bir nefes aldı, kılıcın ucu yüzünü kıl payı kaçırmıştı. Eli, aklının düşünmesine fırsat bırakmayan bir hızla hareket ediyordu. Kılıcını sapladı ve adamın kalçasına geldi.

Adam haykırdı ama yılmadı. Erion aklını susturmaya çalıştı. Bir sonraki saldırının nasıl görüneceğini ya da nereye ineceğini düşünmedi. Kaslarının her bir kıpırtısına işlemiş içgüdüleriyle var oldu sadece o an.

Erion kılıcının ucuyla adamın boğazına koyu kırmızı bir çizgi çekti. Korsan geriye doğru sendeledi, kan çağlayarak akarken yarasını tuttu. Erion, adamın silahının yere düşme sesi kulaklarında yankılanırken dehşetle izledi. Düşmanın bedeni iki büküm olurken metalin cınlaması yerini ürpertici bir sessizliğe bıraktı ve bir zamanlar yaşamın olduğu yerde sadece hareketsizlik kaldı.

JAX

Jax'in omuzları inip kalkıyordu ve göğsü yanıyordu, bu ateş-ten değil de savaşın zahmetindendi. Nox'un Henrietta dediği kadının, korsanların liderlerinin dumanı tüten kalıntılarına baktı. Öldürücü darbeyi indirmek üzere en yeni müttefiki devreye girmişti. Ama ölümü Jax'in elinden olmamış olsa bile, yaşamın ölü kadından çıkıp kendi bedenine akmasını ve oradan da öteki dünyaya geçip kaybolmasını hissetmişti – ve bu asla geri alınamazdı.

Kılıçların kınına yerleştirilme sesini duyunca Jax arkadaşlarını kontrol etmeye döndü. Baldair iki cesedin arasında duruyordu, Nox da onun yanındaydı. Erion'un ayaklarının dibinde bir adam vardı. Diğer iki ceset daha savaşın başında Nox olarak da bilinen ölümcül cehenneme düşmüşlerdi. Kendi ayaklarının dibindekiyle birlikte altı ediyordu.

Baldair ve Erion'un yüzlerine bakılacak olursa, bugün ilk kez birini öldürmüşlerdi. Gözlerinde bir şeyler değişmişti, bir daha asla eskiye dönmeyecekti.

Jax alnındaki teri sildi. Mağaraların serinliğine rağmen yanıyordu.

"İkiniz de iyi misiniz?" İlk hareket eden o oldu. Erion ve Baldair kendi durumlarını ilk defa kontrol ediyor gibiydi.

"Erion, kalçada." Jax kanayan yarayı işaret etti.

Erion elini yaraya bastırđı ve acıyla hafifçe irkildi. Elini çekip kendi derisindeki yarığa dikkatlice baktı. "O kadar da kötü değil."

"Nox, başka ilacın var mı?" diye sordu Jax.

Kadın başını olumsuz anlamda salladı.

"Kanamayı durdurmak için yaranı dağlayacağım," diye önerdi Jax ve Erion da başıyla onayladı. Dişlerini sıktı ve Jax'in yardımına kendini hazırladı.

"Nox mu?" diye sordu Baldair, Jax'in yoldaşını inceleyerek ve hiç şüphesiz, havayı dolduran yanık et kokusuyla Erion'un boğuk homurtularından başka her yere odaklanarak. "*Lady Black*'ten mi? Kaçakçıyı kovalayan denizci?"

"Hayatımı kurtardı," diye kısaca açıkladı Jax. Kadın hakkında bildiği tek şey, kendisi kadar ketum olduğuydu. Bu gerçeğe dikkat çekmenin lüzumu yoktu, özellikle de müttelikleri olarak marifetlerini kaç kez kanıtlamışken.

"Ve geri kalanınızı." Nox tokadan çıkıp yüzüne düşmüş uzun saç tutamlarını çekerek örgülerini düzelitti. "Senin soylu bir aptal olduğun söylenmişti ama gerçekten de beklentilerimin çok üzerinde çıktın."

Baldair hem savaştan sonraki sarsıntı hem de kadının resmî olmayan, doğrudan tutumu yüzünden sersemlemişti. Jax, Baldair'in bir kadının kendini onun üstüne atması dışında bir şey yapmasına alışık olmadığını biliyordu. Kıs kıs gülmesini bastıramadı, bu da ona sert bir bakış olarak geri döndü.

"Jax, senin kayıp ve şımarık çocuklara bakıcılık işine girdiğini bilmiyordum." Baldair'in sözcüklerinde keskinlik yoktu ve kahkahası, kadının ona olan tutumu karşısında gerçekten eğlendiğini ele veriyordu.

"Bence bakıcı olan benim." Yüzünün yarısı bir sandığa gömülmüş olan Nox'un sesi neredeyse duyulmuyordu. O, kasayı karıştırdırken talaş ve pamuk parçacıkları her yere uçuştı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Baldair.

Jax, Erion'a yaklaştı. Adam gözlerini önündeki cesetten bir an

olsun ayırmamıştı. Jax dilediği kadar başsağlığı dileyebilir, yatıştı-
cı cümleler kurabilir, endişelerini gidermeye çalışabilirdi. Ölü adam
Erion'u öldürdü, burası kesindi. Ayrıca pek çok suça yataklık et-
mişti ve muhtemelen bir o kadarını da kendi işlemişti.

Ama Jax, hiç kuşkusuz Erion'un midesine yerleşen o rahatsız
edici hissi zamandan başka hiçbir şeyin geçiremeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden tek yaptığı, bir elini adamın omzuna atıp kolunu
sırtına dolamaktı. Jax arkadaşını sessiz bir dayanışmayla uzun da-
kikalar boyunca sıkıca tuttu. Sonra onu bırakıp konuşmaya döndü.
Oyalanmak hiçbir şeyi çözmezdi. Şimdilik, Erion'un hareket etme-
sini sağlamak ve hepsinin dikkatini dağıtmak en iyisiydi. Gerçek
hesaplaşma günler, haftalar, aylar sonra, ettiğini nihayet bulduğu
zaman gerçekleşecekti.

"Burada da yok." Nox açık bir sandığın kapağını tutarak iç ge-
çirdi.

"Ne aradığını bana hâlâ söylemedin." Ama buna rağmen Balda-
ir kasaların altını üstüne getiriyordu.

"Adela Lagmir, Lyndum tacını çalıp eski kralın öteki hazinesiyle
beraber kaçtı." Elleri kalçalarında, ayağa kalktı. Alt sıradaki kutu-
ların yarısına bakmayı bitirmişti. Gözleri odayı taradı. "Kral —yani
senin baban, Baldair— onu kıyıya kadar kovaladı, Adela da hazineyi
yanında götürdüğü izlenimini yaratarak kaçtı. Ama ben hâlâ bura-
da olduğumu *biliyorum*."

Jax daha önce kimsenin Baldair'in ismini unvansız bu kadar ra-
hat kullandığını görmemişti. Baldair genelde halkına bunu yapma-
sı için izin verse de kadının kendinde bu hakkı rahatlıkla görmesi
şaşırtıcıydı. Nox kesinlikle bir şeyler biliyordu.

"Hazineyi ardında bıraktığından nasıl bu kadar eminsin?" diye
sordu Jax. "Sana yardım edersem hazine hakkında bana bilgi vere-
ceğini söylemiştin."

Nox omzunun üstünden bakarak düşünceli bir şekilde onu
inceledi. "Bazı çalıntı malları indirmek için burada limana demir
atmışken, konuşmalarına kulak misafiri oldum. Birinin mağaraları

aradığını ve 'onu' bulduğunu söylediler. 'Onu' derken hazineyi kas-tettiklerini sandım. Başka ne olacaktı ki?"

Yalan söylüyordu. Jax her iddiasına girerdi. Ama dilini tuttu. Eğer onları kandırıyorsa bile buna dair bir kanıtı yoktu. Sadece onun sözüne duyduğu şüpheden ibaret olurdu. Hem ne konuda yalan söylediğini bile bilmiyordu: kaçakçılara kulak misafiri oldu-ğu kısım mı yoksa mağaraları hâlâ hazine için aradıkları mı? Emin olduğu tek şey, kadının hikâyesinin bir kısmının yanlış olduğuydu.

"Bence haklısın." Baldair, baldırına kadar gelen çizmelerinin üst kısmından katlanmış bir kâğıt destesi çıkardı. "Ve işe bak ki bizim de haritamız var."

"Öyle mi?" Nox şüpheli yaklaşıyordu. "Biri harita mı yapmış?"

Baldair, Nox'a onaylar gibi başını sallayıp Jax'in şaşkın bakışları-na cevaben, "Belli ki Renalee hazineyi bir süredir arıyormuş," dedi.

Ve bu da öldürülmesi için yeterliydi. Jax olayların sonunda yeri-ne oturmaya başladığını hissetti.

"Eh, göster bana," diye talep etti Nox.

"Şehir muhafızları geliyor, onlardan yardım isteyebiliriz," dedi Baldair. Jax, Prens'in haritayı yeni müttefikleriyle paylaşmak için harekete geçmediğini fark etti.

"Beklemeye hiç niyetim yok." Nox bu fikri savuşturdu. "Ayrıca bu, daha çok insanın hazineye el sürmesi demek. Ona tek doku-nan, elinde tek tutan sen olmak istemez misin? Tarih kitaplarının 'Adela'nın kayıp hazinesini nihayet ele geçiren kişi' hakkında neler yazacağını bir düşün."

Baldair burnundan soludu. "O benim ailemin hazinesi. Eğer bi-risi ona dokunacaksa, bu ben olacağım."

Nox gözlerini devirdi. "Bence bunu ben hak ediyorum, özellikle de size yardım ettikten sonra."

"Kâğıtları çıkar, Baldair," diye teşvik etti Erion. "Eminim ki her-kese fazlasıyla yetecek kadar hazine vardır."

"Şimdi sen de mi pay istiyorsun?" Baldair'in şaşkınlığı tamamen numaradandı.

“Hanımefendiye katılıyorum, bence hepimiz hak ettik,” diye cevap verdi Erion çekingen bir tavırla. “Bu yaz için uzun zamandır kayıp olan bir korsan hazinesini bulmaktan daha iyi bir final olabilir mi? Çoktan hayalet avına çıktık, bir katili durdurduk ve kaçakçıları suçüstü yakaladık. Bunu hak ettik.”

“Katılıyorum. Şu noktada bu bizim kutsal hakkımız,” diye destek verdi Jax.

Devam etmek, şimdiye kadar yaptıklarından daha aptalca değildi ve Jax sadece muhafızların gelmesini bekleyerek bu odada bir dakika daha fazla durmak istemiyordu. Baldair ve Erion’un oturup kendi ellerinde can vermiş cesetlere bakmasını istemiyordu. Onları harekete geçirecek herhangi bir amaca dört elle sarılırdı.

Baldair sayıca bastırılmasıyla kıkırdadı ve kâğıtları yere bıraktı. Onları bir harita oluşturacak şekilde dizdi ve hangi yolun zamanın en büyük hazinesine çıkma olasılığının yüksek olduğunu tartışmak üzere dördü de haritanın üzerine eğildi.

Erion gerginlikle kıpırdanmaya devam ediyordu. Jax onun enerjiden patlamasının gayet mümkün olduğunu düşündü. “Bunun doğru yol olduğuna emin misin?” diye sordu yedinci defa.

“Haritada olan bu,” diye ısrar etti Baldair, vurgulamak için kâğıtları uzatarak.

“Ana salondan gittikçe uzaklaşıyoruz. Eğer kaybolursak...”

“Endişelenmeyi kes. Bunu neden yaptığımı sanıyorsun?” Nox duvar boyunca sürterek taşa belli belirsiz gri bir çizgi bıraktığı hançeri öteki eline aldı. “Sanat eseri olsun diye değil herhalde.”

Jax kıkırdadı. Nox’un üçlü gruplarına uyum sağlayıp sağlayamayacağını merak etmişti ama dördü bir araya geleli daha bir saat olmamıştı ve kadın sanki başından beri yanlarındaymış gibiydi.

“İyi olacağız.” Yol çatallandığında Baldair haritayı incelemek için durdu. “Hazır bahsi geçmişken... Hangi yolu seçeceğiz, sağ mı sol mu?”

Şimdi önünde durdukları yol ayırımına varmak için şu an içinde bulundukları tüneli seçmişlerdi. Diğer tüm yollar Renalee tarafından X ile işaretlenmişti ya da bildikleri çıkış noktalarına bağlanıyordu, mesela kasabaya geri dönüyor ya da malikâneye çıkıyordu.

Bu, bitmemiş rotaları olan tek yoldu. Renalee bunu çıkmaz yol olarak çizmiş olsa da X ile işaretlememişti. Diğer ise tamamen ortadan kaybolmuştu.

“Diyelim ki gerçekten de hazineyi bulmuştu,” diye söze girdi Erion haritaya yakından bakarak. En çok, seçtikleri yolun doğruluğundan endişeleniyormuş gibi görünüyordu. “Bunu haritada işaretleyeceğinden şüpheliyim, bulunmasın ya da çalınmasın diye.”

Hepsi onun kurduğu bu mantığa katılarak başlarını salladı.

“Peki Renalee yolu bitmemiş bırakarak oraya hiç gitmemiş gibi gösterecek türden bir insan mıydı? Yoksa bu rotada gerçekten hiçbir şey olmadığı izlenimini yaratmak için haritayı işaretlemeyi bitirir miydi?”

“Eğer sonuncusu doğruysa o zaman gerçek konumu üzerine ‘X’ çizerek saklamış olabilir mi?” diye belirtti Nox. “Şu ‘X’lerden bazıları diğerlerinden biraz daha farklı.”

Bazıları daha kalın hatlarla çizilmişti ya da mürekkebin tonu farklıydı.

“Hayır,” diye düşündü Baldair yüksek sesle. “Haritaların çalınma ya da bulunma ihtimaline karşı dikkatliyse bile, kâğıtları saklamak için çok uğraşmış zaten. Durumu kendisi için daha da zorlaştıracığını düşünmüyorum.”

“Öyleyse sağ mı sol mu?” Jax kendini ölü kadının yerine koyarak önlerinde duran seçime baktı. Ona kalsa hatırlayacağı kadar basit tutmak isterdi. Eğer haritaları çizen o olsaydı belki üzerini işaretlemezdi ama doğru yolu kendisine hatırlatacak bir şey yapardı... “Küpeyi hangi kulağına takıyordu?”

“Ne?” Baldair başını haritadan kaldırıp ona baktı.

“Sağ,” diye cevapladı Erion uzun bir an boyunca düşündükten sonra.

“Nereden biliyorsun? Küpeyi hiç bulamadık.” Baldair başının arkasını kaşıdı.

“Kuyumcu bahsetmişti.”

“Öyleyse sağ.” Jax kendi oyunu hemen verdi.

“Küpeyi sağ kulağına taktığı için mi?” Erion şüpheli yaklaşyordu.

“Eh, eğer Nana’nın sana anlattığı gibi Renalee küpeleri kayıp hazineden bulmuşsa neden bunu hazinenin yerini hatırlatması için bir işaret olarak kullanmasın ki? Neredeyse onur nişanesi gibi,” diye açıkladı Jax, dile getirdikçe bu fikre daha da ısınmıştı. “Ayrıca bu mağaraları gizli gizli araştırıyordu... Neden birini işaretlemeyi bırakmıyor?”

“Çünkü öldürüldü,” diye ileri sürdü Erion.

“Ya da araştırmayı bıraktı çünkü aradığını bulmuştu.” Jax, Baldair’in ellerindeki haritaya vurarak güya çıkmaz yola açılan çatalın sağ kolunu işaret etti. “Bence bu taraftan gitmeliyiz.”

“Mantıklı.” Nox tatmin olmuş bir şekilde, haritayı incelemekten çekildi. “Hem çıkmaz yolsa bile öteki yola geri dönmek kolay olacaktır.”

Bu, Erion ve Baldair’in içini rahatlatmış gibi görünüyordu böylece tartışma noktalandı.

Jax eğimli yoldan yukarı doğru çıkarlarken elini duvarda gezdirdi. Tünellerin bilinmez karanlığına doğru yalnız ilerleyen Renalee’yi düşündü, Güneyli olduğundan dolayı muhtemelen Alevtaşıcı değildi. Jax, onun yolunu aydınlatması için tek bir mumu sıkıca tuttuğunu zihninde canlandırdı. İnsanları aşırılıklara sürükleyen şeyler her zaman mantıklı olmazdı. Genç kadının gerçek hikâyesini muhtemelen hiç öğrenemeyecekti.

Ama kadının hatırasının bir şekilde, zor elde ettiği bu sırrı mezarına götüremediği için intikam almaktansa, ele geçirmek için çok uğraştığı bu bilgiyi başkalarına aktarmaktan huzur duyacağını umuyordu.

Rüzgâr tünellerde uğuldayarak onlara ilerlemelerini söyledi. Dalgaların kükremesinin yanı sıra tuz ve temiz hava da burunlarına doluyordu.

Bu da karşılaştıkları çıkmaz yolu daha da kafa karıştırıcı kılıyordu.

"Yani gerçekten de çıkmaz yol muymuş?" Baldair tekrar haritaya baktı.

"Olamaz..." Erion karanlıkta gözlerini kısıtı.

"Hayır, böyle rüzgâr eserken olamaz," diye ısrar etti Jax.

"Bir zihin yanılsaması mı?" diye sordu Baldair.

"Daha çok göz yanılsaması." Nox ellerini dikkatle her taş parçasında gezdirerek odanın etrafında yürümeye başladı.

Jax hemen şehirden geçitlere girmek için geçtikleri illüzyonları hatırladı ve kadına katıldı. "Baldair, Erion bize yardım edin. Taşlara bastırın ve eliniz içeri göçüyor mu bakın."

"İçeri göçmek mi?" Baldair gözlerini kırıştırdı.

"Bir illüzyon." Büyü konularında daha eğitilmiş olan Erion bağlantıyı ilk kuran oldu.

Hepsi bir geçit bulmak için ellerini kıvrımlı ve çıkıntılı duvarlarda kaydırarak çıkmaz yolun etrafında dolandılar. Ama avuçları sadece sert taşla buluştu.

"Anlamıyorum..." Jax haklı olduğuna emindi. Onu ilerlemesi için cesaretlendiren Renalee'nin ruhunu neredeyse hissedebiliyordu.

Nox'un da kafası aynı şekilde karışmış görünüyordu ve ellerini kalçalarına koydu; Jax bunu onun "düşünme duruşu" olarak adlandırıyordu.

"Aptal hayaletler." Baldair duvarı tekmeledi.

Baldair tökezler ve ardından bu kez kasti bir şekilde yavaşça duvarı tekmelemeye devam ederken hepsi dili tutulmuş bir hâlde uzun bir an boyunca öylece bakakalmıştı. Ayağı illüzyonun sınırına ulaşmadan önce dizine kadar içeri gömülmüştü.

Dördü birden gizli açıklığın etrafına eğilip ellerini üzerinde gezdirerek boyutunu ölçtüler.

"Sıkışık bir yolculuk olacak," diye gözlemledi Baldair, içlerinde en irileri oydu.

"İlk ben gideceğim," dedi Jax biraz önerir biraz da direktir gibi.

Diğer üçü birbiriyle bakıştı ama kimse karşı çıkmadı.

"Dikkatli ol," dedi Erion.

“Hep öyle değil miyim?”

“Hayır.”

Jax kakhaha atıp eğildi. İllüzyona doğru emekledi, önce elini öne doğru götürdü ve tünele doğrudan daldığı için pişman olabileceği bir şey var mı diye yokladı. Önemli bir şey hissetmeyince kafasını içeri soktu.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Baldair ânında.

“Henüz hiçbir şey, sadece bir tünel.” Jax kıpırdanarak daha da ilerledi. “Daha önce beraber geçtiğimizden daha dar değil, Nox.”

“Güzell” diye seslendi kadın. Onun cesaretlendirmesiyle garip bir şekilde Jax’in güveni arttı.

Baldair ve Erion’un onun hangi tünelden bahsettiğini sordüğünü duyabiliyordu ve Nox onlara açıklayacak kadar zarifti. Jax konuşmaya kulaklarını tıkadı ve kıyafetlerini başıboş taşlara takmamaya odaklanarak ilerideki çıkıştan gelen loş ışığa doğru süründü. Uzun zamandır hissetmediği saf bir heyecan içine yayılmaya başlamıştı. Bu, yeni bir şey öğrenmenin gerilimiydi, daha önceden bilmediği bir şeyi keşfetmenin. Gün yer yer karanlık noktalarla lekelenmiş olsa bile, bunun dışında şans doluydu.

Jax kendini tünelden çekip geniş bir platforma çıkardı.

“Dostlarım,” diye seslendi arkaya doğru ve böylece konuşmalarını susturdu. “Buraya gelin... Bunu görmemiz gerek.”

ERION

Erion önündeki odayı anlamlandırmaya çalışarak etrafına baktı. “Eh, artık Renalee’nin hazineyi bulur bulmaz neden hepsini almadığını biliyoruz sanırım.”

Başka bir devasa alana çıkmışlardı ama bu seferki, kaçakçıların o uydurma limanından daha da büyüktü. Ki önceki mağaranın pek çok geminin demir atabileceği kadar büyük olduğu düşünülürse bu da başlı başına bir işaretti. Önlerinde duran her şeyin üç belirgin özelliği vardı.

İlki, üzerinde durdukları platformdu; kenardan düşmekten korkmadan rahatça durabilecekleri kadar genişti. İkincisi ise eğer ki düşerlerse aşağıda onları neyin beklediği idi. Erion’un dalga sesi olduğunu düşündüğü şey esasında çok çok aşağılarındaki mağaranın duvarlarına vuran girdap akımıydı. Sular odanın etrafını öyle bir hızla dövüyordu ki kayalara beyaz köpükler olarak çarpıyordu ve ışık bitmek bilmez derinliğe işleyemiyordu. Ancak dikkatlerini en çok çeken şey üçüncü özellikti.

Odanın ortasından uzanan —tüm duvarlardan, dik yamaçtan ve aşağıdaki ölümcül sudan belli bir mesafeyle korunan— bir kolon vardı. Bu kolonun en tepesinde bir buz bloğu vardı, o kadar soğuktu ki üstünden buhar tütüyordu. Saydam maviliğinin içinden

orada donmuş vaziyette duran küçük bir hazine dağını hepsi görebiliyordu.

“Renalee oraya nasıl ulaşmış ki?” diye sordu Baldair üzerlerinde durdukları platformun ucuna doğru kayıp aşağıya bakarak. Onları aşağıda bekleyen akım olmasa bile yamacın yüksekliği başlı başına ölümcüldü. “Kadın ya dâhiydi ya da deli. Belki de ikisi birden.”

“Ya da bir Suakıtcıydı,” diye düşündü Jax yüksek sesle. “Hazineye ulaşmak için buzdan bir köprü yapmış olabilir. Ve kaçakçıların Adela’nın hâlâ yaşadığı illüzyonunu korumaktan hoşlandığını biliyoruz.”

“Renalee’nin bir Suakıtcı olduğunun hiç sözü geçmedi,” diye belirtti Baldair.

“Güney’de yaşarken bunu gizlemiş olması çok mu şaşırtıcı?” Jax’in sesinde Erion’un net bir şekilde işittiği bir acı tınısı vardı. Tahta zorunlu hizmetle bağlanıp İmparatorluk Sarayı’nda yaşamaya başladığından beri katlandığı bir yara.

“Eminim ki denemiştir...” Erion kurduğu mantıktan emin olsa da nazikçe konuştu. “Ama bunu başarmış olmasının bir yolu yok, hem de onun yaşındaki biri için. Dışavurmaya başladığında güçleri muhtemelen öğrenilirdi. Ve tam da Güney’in büyü hakkındaki düşünceleri *yüzünden* soruşturmamız sırasında mutlaka bir noktada bahsi geçirdi.”

“Peki o zaman buzı kim yaptı? Hâlâ donmuş hâlde, yani yeni olmalı.”

Erion bunun üzerine düşündü. Eğer odanın ortasında hazineyi koruyan buzı Renalee yapmadıysa, bu da demek oluyordu ki başka bir Suakıtcı buranın varlığından haberdardı. Büyünün bu şekilde varlığını koruması için ise büyücünün büyüsunu beslemek üzere hâlâ hayatta olması gerekiyordu. Eğer söz konusu Suakıtcı Renalee’ye ve buzı o yaptıysa bile bunu destekleyecek gücü olmadan buz erime işaretleri gösterirdi.

“Adela,” dedi Nox bir gerçeği dile getirircesine.

Erion kadını şüpheli bir yaklaşımla süzdü, henüz ona tam ola-

rak ısınamamıştı. Erion kadının, hazineyi bulmasına yardımcı olabileceklerini bilmeseydi onlarla beraber kaçakçılara karşı savaşmayaacağına karar vermişti. Ayrıca onun hakkında tam oturmayan bir şeyler vardı. Sanki Erion onunla daha önce tanışmıştı ama nerede olduğunu bilmiyordu da aklı ona bunun önemli olduğunu söylüyor gibiydi. Erion kadının yüzünü oturtmaya çalıştı ama yapamadı.

“Adela’nın öldüğünü sanıyordum.”

“On yıllar boyunca görülmemiş olması ölü olduğu anlamına gelmez.” Nox omuz silkti. “Ve her zamanki kadar açgözlü görünüyor.”

Mantıklı bir noktaydı ve muhtemelen bir düşünceden fazlası değildi. Ama Erion, Adela Lagmir gibi bir kadının öylece ortadan kaybolacağını hiç sanmıyordu. En son, Hilal Kıtası’nı Ana Kıta’dan ayıran Engel Adalar’daki kötü bir fırtına sırasında görülmüştü. O günden sonra kötü şöhretli korsandan haber çıkmayınca herkes onun denizde kaybolduğunu farz etmişti.

“Eğer ona ulaşamazsak buzu kimin yaptığının –yapmaya devam ettiğinin– pek bir önemi yok aslında,” diye belirtti Baldair. “Grubumuzda aradaki boşluğu kapatacak bir Suakıtlı yok.”

“Kasabaya geri dönüp Suakıtlı mı aramalıyız?” diye önerdi Erion.

“Bence buna gerek yok,” dedi Nox düşünceli bir tavırla oda-ya doğru başını yana yatırarak. “Adela zeki bir kadındı – ya da öyle görünüyor. Hazineyi diğer herkesten korumak istemiştir ama almak için eninde sonunda Suakıtlı olmayan birini göndermek zorunda kalabileceğine inanmak çok da imkânsız sayılmaz. Belki onlar için daha zordur... Ama mutlaka bir yol olmalı.”

“Ya da Adela ödülünü sadece kendisine saklamak isteyen ve onu sahiplenmeye çalışan herkesi sudan bir mezara gömen ölümcül bir deliydi.” Erion iki seçeneği de eşit derecede olası gördü. Adela Lagmir hakkındaki hikâyeler çeşit çeşitti ama nerede, ne zaman ve nasıl anlatılmış olursa olsun tek bir şey aynı kalmıştı: Korsan Kraliçe tehlikeli, acımasız ve biraz da dengesiz bir kadındı.

“Hayır... Sanmıyorum...” Nox tavana bakarak döndü. Çoğunlukla gölgeler altındaydı; odadaki tek aydınlık, duvarın tepesinden köşeye düşen ışık huzmelerinin dörtte üçüydü. “Tek yapmamız gereken başka bir illüzyonun ötesini görmek.”

Nox elini kaldırdı ve ateş odanın tepesinde görünmez bir avize varmışçasına, donmuş hazinenin üzerinde parladı.

“Şuraya bakın.” Tam tavanda mağarayı çevreleyen sabit bir gölge çizgisine işaret etti. “İddiasına girerim ki orası sürünerek geçilecek kadar geniştir.”

“Orayı nasıl gördün ki?” diye sordu Baldair hayranlıkla.

Nox elini girdikleri tünelin hemen üstündeki taşın çıkıntısına yerleştirdi ve Erion’un oradaki dar olukları fark etmesini sağladı. “Burada şekillendirilmiş el ve ayak tutacakları var. Birinin buna zaman harcamış olmasının bir sebebi olmalı. Her iddiasına varım ki şu sütunun ardında uzak duvara bağlanan bir tür köprü var. Sadece biz buradan göremiyoruz ve Adela da bunun tek giriş olduğunu biliyordu.”

Pratik bir illüzyon. İmkânsız bir düşünce değildi, hatta önlerinde duran her şeyi açıklayabilecek en olası mantıktı. Ayrıca Renalee’nin neden hazineden daha fazla parça çıkaramadığını da açıklıyordu.

“Jax, bekle, ne yapıyorsun?” Baldair, diğer adamı duvardaki el tutacaklarını kavrarken durdurdu. Prens, Erion’dan önce harekete geçmişti.

“Birisi karşıya geçecek, değil mi? Bu kadar yol katetmişken gerçekten de bir Suakıcıyı beklemeyeceğiz, değil mi?” Jax sıırttı.

Erion dar yola bakarak sertçe yutkundtu. Jax için en son istediği şey, en pervasız görevlerin sorumluluğunu üstlenmesiydi. Jax’i hayatta tutmak için kendi adını ve ailesinin prestijini riske atmıştı. Şimdiyse adam tüm bunları bir kenara atmaya niyetli görünüyordu.

“Hepimiz benim gitmemin en mantıklısı olacağını biliyoruz. Benim hayatımın bir değeri yok nasılsa, seninki ya da Erion’unki gibi değil.”

“Senin hayatın kesinlikle değerli.” Erion kendini tutamamıştı.

Karşısındaki adam bunu asla anlamayacaktı. Jax kendi varlığının çevresindekiler için ne kadar önemli olduğunu idrak edene kadar Erion'un belki de yüz hayat yaşaması gerekecekti. Ve eğer gerçekten öyle olarsa, işe koyulmaya ilkinde başlasa iyi olurdu. "Eğer dikkatsiz davranırsan seni Baba'nın diyarından kendi ellerimle çekip çıkarırım."

Jax bu itirazı dikkatlice düşünüp taşınmak zorunda kalacak kadar hazırlıksız yakalanarak durdu.

"Sen bizim kardeşimizsin," dedi Baldair, Erion'a katılarak. "Ve senin burada öldüğünü görmek istemiyorum."

Onlar oldukça alışılmadık bir gruptu ama her zaman dünyaya karşı üçü olacaktı. Ve kesinlikle Jax'in de bunu böyle görmesi gerekiyordu.

"Bu bir emir mi, Prens?" Soru tanıdık olsa da soruyu dile getiren ses hiç öyle değildi. Bu, Erion'un uzun zamandır duymadığı bir sestti. Adamın kırık ruhuna bir bakış atmak gibiydi.

"Öyle," diye onayladı Baldair. "Hayatta kal, Jax."

JAX

Yüksekti. Çok ama çok yüksekti. Ve Jax'in ayağını sürüyerek ilerlediği çıkıntı çok ama çok incedi.

Hayatta kal, hayatta kal, diye kendi kendine tekrar etti.

Aşağıda girdap oluşturarak şiddetle dönen sular, kulaklarını dolduran ve Nox'un merkezde duran ateş topunun etkisiyle dış duvara boylu boyunca çizgi çizgi gölgeler düşüren diktlerden yankılanan bitmez tükenmez bir kükreme vardı. Kadın birkaç adım arkasındaydı. Diğer tek Alevtaşıcı ve buz konusunda doğrudan yardımı dokunabilecek tek kişi olduğu için gelmekte ısrar etmişti.

Ayrıca başka bir çift ele ihtiyaç duysalar bile Jax, Erion'la Baldair'in yardım etmesine izin vermezdi. Onlar ne demiş olursa olsun, o ikisinin hayatı dünya için Jax'inkinden çok daha büyük önem taşıyordu. Jax'in hayatı yalnızca onlar için gerçekten değerliydi.

Jax şimdi odanın öteki ucunda dururken dönüp platforma göz attı. O ve Nox yavaş yavaş hareket ederek dolanırken Erion ve Baldair nefeslerini kesen, dillerinin tutulmasına sebep olan bir merakla onları izliyordu.

"Vardın sayılır!" diye bağırdı Baldair.

Gerçekten de öyleydi. Tıpkı Nox'un şüphelendiği gibi, hazine-

nin bulunduğu platformu dış duvara bağlayan dar bir köprü vardı. Jax, ayak kemerleri kendini sıkıca duvara bastırmaktan ağrırken nefesini tuttu.

Köprüyle aynı hizadaki dar çıkıntıdan indiğinde kalçaları âdeta jöleye dönmüştü. İyice duvara yaslanmış olan Nox da hemen ardından. İkisi de önlerindeki aşap yolu inceledi.

“Sence güvenli mi?” diye sordu Jax.

“Buraya kadar geldik. Şimdi gerçekten de geri mi döneceksin?”

Jax yutkundu. Önlerindeki şey, bir uçurumun üzerinde asılı duvar, birbirine bir halatla bağlanmış üç uzun dar kalastan ibaretti. Çok eski görünüyordular ve sağlam ağaçlardan kesilmiş gibi görünmeler de Jax, bunun güvenli olduğundan pek emin değildi.

“İlk ben gideceğim,” diye karar verdi Nox.

“Bekle...”

“Ne?” Kadın bir ayağı köprüde durdu.

“Dikkatli ol.” Jax geri çekildi. Kadın kararını vermişti ve Jax bunu sorgulamayacaktı.

Nox ona hafifçe gülümsedi. “Eski dostun için endişeleniyorsun demek?”

“Şu köprüye baktın mı hiç?” Jax sırtıp kendini duvara bastırarak aralarına olabildiğince mesafe koydu.

“Tek baktığım şey olacak,” diye mırıldanarak ağırlığını parçaların üzerinde dengelemeye çalıştı.

Nox dengesini sağlamak için kollarını öne uzatmış yürürken kalaslar yerinde kaldı. Yarı yola geldiğinde gıcırdamamışlardı bile. Kadın ötedeki platformun merkezine geçtiğinde, Jax’ın köprünün yapısal sağlamlığına dair güveni birkaç kez yenilenmişti.

Bu güven, kendi geçişinde üç adım atmışken çabucak sönmüştü. Kalasın pek çok yerden büküldüğünü ve içindeki yumuşaklığı hissedebiliyordu. Muhtemelen daha fazla yolculuğa dayanmayacaktı ve hazineyi kaplayan kütleyi kaldırmak için bir Suakıtlı getirmeleri gerekecekti.

İşıktaki bir değişiklik dikkatini dağıttı. Ellerini doğrudan buza

tutarken Nox'un saç telleri bir ısı dalgası hâlinde arkaya uçtu. Ateş, akkor ısı buzdan bloğa nabız gibi atan darbeler şeklinde çarp-
tı. Bu bir büyü savaşıydı; Nox'la, buzdan bariyeri kim kurduysa
onun arasında.

Geniş birkaç adımdan sonra Jax karşıya geçmişti. Ayaklarının
altında bir çıkıntı parçası ya da bükülen ıslak kalaslar yerine taş his-
sedince rahat bir nefes aldı. Soğukkanlılığını geri kazanıp Nox'un
yanına geçti.

Kadının büyüü onunkini tamamlıyordu, nasıl söylemeleri ge-
rektiğini içgüdüsel olarak bildikleri bir harmoniydi. Jax gözünün
ucuyla kadına baktı; Nox kaşlarını çatmış, odaklanmıştı.

Buz kesinlikle güçlü bir Suakıtcı tarafından yapılmıştı. Jax'e
direniyor, o ateş püskürtmesine rağmen parmaklarına soğukluk
yayıyordu. Bir Suakıtcının bu büyüklükteki bir büyüü bilinmez
bir mesafeden koruması büyücünün zanaatında usta olduğu anla-
mına geliyordu, dünyanın daha önce tanık olmadığı şekilde güçlü
olduğu. Belki de Adela gerçekten de oralarda bir yerde, insanlığın
ufkunun ötesindeki denizlerde bu bariyeri koruyordu.

Jax büyüüyle bastırırken boynundan aşağı ter boşalıyordu. Bü-
yüsü içinden akıyordu ama Nox yanındayken, odayı çılgınca ateşe
vermekten sadece taşla yönlendirilmiş gibiydi.

Jax galibiyetlerinin ilk işaretini gördüğü an duydu da: Buzdaki
kocaman çatlakla beraber mağara duvarlarında yankılanan sağır
edici bir kükreme. Jax buzdaki zayıflığı hissederek gözlerini kapadı
ve buzun gücünü çeşitli noktalarda test etti. Ateşinin içinde alev
alarak dışarı taşıtığını gözünün önüne getirdi.

Ortak çabalarıyla buza şekil veren büyü çözülürken buz buhara
dönüştü. Jax sığ nefesler alarak ellerini iki yanına bıraktı. Tamamen
bitkin bir şekilde, mağaraları dolduran buhara baktı.

Nox pus içinde hareket ederken ona doğru döndü.

Yağmur gibi yağın altına taş düşme sesi havada zafer olarak
yankılandı. Dalgaların üzerinde daha da yükseğe sıçırıyor ve odanın
karşısındaki Erion'la Baldair'den tezahürat topluyordu.

Yumuşak bir homurdanma duyuldu, ardından daha çok altın saçıldı.

Nox görüş açlarına girince Jax'ın yüzündeki gülümseme silindi. Erion ve Baldair sustu.

Kadın içine bir şey kaçmış gibi hareket ediyordu. Çılgına dönmüş bir şekilde, altınla dolup taşan çantaları kapıyor ve onları aşağıdaki girdaba atıyordu. Jax altınlar bir şelale misali havada uçuşur ve aşağıdaki düşmancıl girdabın derinliklerine çekilmeden önce uzaktaki beyaz sıçramalar hâlinde suyla buluşurken sadece gözlemini kırıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Erion.

"D-dur!" Baldair şaşkınlıkla bağırdı. "Hazine kraliyete ait."

Nox kontrolden çıkmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bulabildiği ne kadar çanta ya da kutu varsa hepsini alıp boşluğa bıraktı.

"Nox, dur!" Jax kadını hangi iblis ele geçirdiyse etkisinden kurtarmak isteyerek ona uzandı.

Nox ona gece yarısından daha koyu obsidyen gözlerle baktı, ellerinden çıkan ateşle alev alevlerdi. Kadın ona sert bir darbe savurdu. Jax bundan kaçınmak için geriye doğru sıçradı, ateş derisini alazladı.

Darbesi onu yakmaya yönelikti. Kadın gerçekten saldırıyordu.

"Jax, onu durdur!" diye emretti Baldair çıldırmış bir şekilde.

Jax'ın bakışları lorduyla –hükümdarı, arkadaşı– önündeki Batılı kadın arasında gidip geldi. Onda farklı bir yüz görüyordu, vücudunda farklı kıvrımlar. Onunla savaşmak zorundaydı; büyüüne kadını yakacak kadar güç yüklemeliydi.

Canavar ol.

Jax zihnine geri dönen o sese kucak açtı. Paramparça kalbinin her bir kırığından sızan, sürünerek ilerleyen, onunla alay eden mürekkep koyusu karanlığa kucak açtı. Ayağından alevler saçarak tekme attı.

Nox sendeleyerek geriye kaçtı ve hazinenin üzerinden yuvarlandığında altınların saçılarak metalik bir cınlamayla taşa çarpma-

sına sebep oldu. Jax bir sonraki saldırısına hazırlanarak duruşunu değiştiren kadın onu süzdü. Kadın bir başka kutuyu kenardan atmaya odaklanmayı seçtiği için Jax'in bu seferki darbesi onu kıl payı kaçırdı.

"Dokunma ona!" diye bağırdı Nox. Jax'in saldırılarını savuşturarak ve onu uzakta tutmaya yetecek kadar savaşılarak her seferinde avuçlar dolusu altını aşağı atıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Jax yalvarır gibi. Eğer bir açıklamada bulunsaydı, herhangi bir açıklamada... "Söyle bize! Sana yardım edebiliriz."

Nox son çantayı kapmak için yuvarlandı. Tam uzanmıştı ki Jax eline bastı. Kadın tıslayarak geri çekildi. Öteki eli bir avuç altın parayı kavrayıp Jax'in yüzüne fırlattı.

Jax içgüdüsel olarak kafasını çevirdi ve altın yağmurundan kaçındı. Geri dönüp baktığında Nox'un son çantayı çektiğini ve fırlatmaya hazır olduğunu gördü.

"Durdur onu!" diye bağıırıyordu Baldair tekrar tekrar.

Nox öne doğru savururken Jax çantayı kavradı.

"Hayırlı" diye feryat etti Nox, adamın elini çantada görünce.

Eski kumaş yırtıldı ve içindeki hazine tıkırdayarak aralarına düştü. Altın parçalar ve krallara yaraşır şatafatlı mücevherler, Nox'un tepelerindeki alevinde parıldadı. Ölümüne düşmeden önce ateşböceği gibi ışıldadılar.

Aniden karşı ağırlığını kaybeden darbesiyle hızını alamayan Nox'un dengesini bozuldu ve öne doğru bocaladı. Dengesini kazanmaya çalışarak çabucak geri adım attı. Bir ayağı döndü, Jax'e doğru baktı, yüzü etrafına saçılan altınlarla neredeyse ağır çekimde çevrelenmişti.

Jax uzandı. Nox'un kolu kalktı.

Ama adam çok yavaştı, kadınsa çok uzakta. Jax, kadın kenardan geriye doğru tökezlerken izledi. Sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü ve kolunun taştan çıkıntısına tutundu.

Batılı kadın kaçışı olmayan girdaba başüstü düştü. Tepelerindeki ateşi besleyen büyü yok olur ve odayı kati bir karanlığa boğarken Jax'in gördüğü son şey koyu renk suların kadının düştüğü yerde oluşan beyaz köpükleri yutmasıydı.

ERION

Nox'a olanlara ve hazineye dair iki gün boyunca tek kelime bile konuşmadılar.

Baldair muhafızlara başka kaçakçılar var mı diye tünelleri aradıklarını açıkladı. Şehrin kanun adamları bütün değerli taşları ve kaçakçıların gizlenme yerinde ele geçirilen malları kataloglamakla o kadar meşguldü ki Prens'in taşıdığı eski görünümlü çantayı ya fark etmediler ya da yorum yapmadılar. Hepsi Baldair'in izinden giderek Korsan Kraliçe'nin hazinesi hakkındaki gerçeğe ve şimdi gerçekten de derinliklerde kaybolduğuna dair hiçbir şey söylemeden muhafızların komutanına bilgi verdi.

Erion dün, Nox'a ne olduğu hakkında onları bilgilendirmek üzere tek başına *Lady Black'e* gitti. Başta kimden bahsettiğini anlayamadılar. Mürettebat onu Violet olarak tanıyordu, Norin'den aldıkları biriydi ve kendi ağırlığının iki katını taşıyabildiği ve nasıl iyi düğüm atılacağını bildiği dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Denizcilikte en rağbet görmeyen rotalardan birinde onlara katılmakla ilgilendiğini söylediğinde kadın hakkında önemsedikleri tek şey de bunlar olmuştu.

Oparium korsan mağaraları hakkındaki dedikodularla çalkalanıyordu; bu altın akışını olması gerektiği gibi çok daha yakın bir zamanda çalınmış ve kaçakçılığı yapılmış malların geri dönmesi olarak adlandırmak yerine yanılgıya düşerek "Adela'nın Hazinesi" olarak adlandırıyorlardı. Baldair laneti kaldırmakla itibar kazanmıştı. Ve hiçbirisi kasabada bir gün daha kalmaya katlanamazdı.

Tıpkı şimdi Baldair'in efsanevi hazineden en son kalanları bilar-do masasına dökmeye katlanamaması gibi.

Jax eşikte kalarak kapıya yaslandı, başka birileri var mı diye kulak kabartmıştı hiç şüphesiz. Birkaç saat içinde başkente yapacakları yolculuk için atlarını hazırlarlarken, başıboş bir hizmetkâr içeri bakamasın diye panjurlar çekilmişti. Saçılan altın paralar ve kral-lara yaraşır görünen mücevherlerin şekline bürünmüş hayaletlerle yapayalnızdılar. Erion, Baldair'in bir akşamda daha fazla para harcadığını ve ailesinin Norin'deki dükkânında bir saatte daha fazla mücevher satıldığını görmüştü.

"Eh, en azından hepsi kayıplara karışmadı?" İşe olumlu tarafın-dan bakmak Baldair'in işiydi.

"Ve bence en değerli şeyi de ele geçirdik." Erion ufak bir altın ve mücevher yığının içinden bir tacı havaya kaldırdı. İmparator'un taktığı güneş tacının kaba taslağı gibi görünüyordu. Altın en tepede aşınmıştı ve parlak mücevherleri gösterecek diye kazınmıştı, sanki eriyik metale daldırılmış sert bir taştan ibaretti. "Büyükbabanın tacı olmalı."

"Belki de." Baldair kraliyete ait aksesuarı arkadaşından alıp in-celedi. "Daha önce mücevherleri olduğunu hiç duymamıştım."

"Belki de taştan nefret ediyordu..." Erion'un akli Nox'a gitti, ses-li düşündü. Baldair'e karşı düşmanca bir tavır sergilememişti ama İmparatorluk'a karşı hoşnutsuzluğu genel olarak bilinen köklü bir ailenin gemisinden inmişti. Onun hakkındaki bir şey tanıdık geli-yordu. Belki de eski Batı Divanı'ndandı?

"Bundan mı?" Baldair, Erion'un yürüttüğü mantığı takip ede-memişti.

“Hayır, affedersin, İmparatorluk’tan bahsediyordum. Eski hazine neden kurtulmak istedi.”

“İmparatorluk’a hiçbir şekilde zarar vermezdi bu.” Prens tacı bıraktığında masa boyunca mücevherler ve altın paralar saçıldı. “Bunun altı ya da yedi katı olsa bile... orada ne kadar vardiysa... hâlâ Kesişim’deki bankada tuttuğumuzdan azdır.”

“İmparatorluk ekonomisi hakkında bu kadar eğitilmiş olduğumu bilmiyordum.” Jax o âna kadar sessiz kalmıştı, kapının karşısındaki duvara düşen ince bir gölgeden ibaretti.

Erion omzunun üstünden baktı ve adamın sırtıttığını gördü. Bu artık takındığı tek ifade gibiydi. Bu yaz arkadaşları için çok zor geçmiş, defedeceğine daha fazla hayalet yaratmıştı.

“Arada sırada dikkat ediyorum,” dedi Baldair savunmaya geçerek.

“Hazineyi ele geçirmek istediği konusunda fazlasıyla konuşmuştu. Belki de Adela’nın kayıp altınına dokunan tek kişi olmanın kötü şöhretiyle yaşamak istemiştir.” Jax düşünceli görünüyordu ve bu, Erion’un, arkadaşının boğulmuş Alevtaşıyıcıyla ne gibi bir bağ kurduğunu merak etmesine sebep oldu.

“Bu hiç mantıklı değil.” Prens başını iki yana salladı. “Bunun ne gibi bir önemi var ki? Neden hazineyi kendisine saklamasın?”

“İnsanlar şöhret ararken aptalca şeyler yaparlar.” Söz konusu bu kadın olduğunda her teori aynı derecede gerçekçiydi. Hem onu harekete geçiren nedenlerin altında yatan gerçeği bulacak değillerdi; yapabildikleri tek şey çıkarımlardı.

“Ee, bununla ne yapacağız?” Jax odayı geçerken hazineye işaret etti.

“Sanırım babama geri vereceğim.” Prens omuz silkti. “Taç onun olmalı...”

Baldair, Jax’e bakarken cümlemin devamını getiremedi. Bu, Erion’un da dikkatini arkadaşlarına vermesine sebep oldu. Jax, panjurlu pencerelerden sızan loş gün ışığında gösterişsizce parlayan taca bakarken tamamen hareketsizleşmişti.

Yavaşça öne doğru uzandı ve nesne hayata gelmiş de onu ısırmış gibi parmağını geri çekti.

“Ne oldu?” Erion, arkadaşının taca verdiği bu garip tepkiyi anlayamamıştı. Jax’i hiçbir nesneye bu kadar temkinli yaklaşırken görmemişti.

“Bu taşlar...” Jax çekine çekine tek bir parmağını onlara bastırıp hızla geri çekti. “Normal değiller.”

“Normal değiller derken?” diye sordu Erion.

Jax başını iki yana salladı. “Bence bunları Büyücülük Bakanı’na götürmeliyiz. İçlerinde büyü var... Bence... Bence bunlar kristal.”

Sadece “kristal” kelimesinin kendisi bile Kristal Mağaralar Savaşı’na dair bir sürü anı ve söylemi akıllarına getirdi. Birkaç yıl önce salınmış olan gizemli bir güç insanları canavarlara dönüştürmüştü. Bu gücü mühürlemek için koca bir ordu ve özel bir büyücü alayı –sadece savaş için oluşturulmuş Siyah Alay– gerekmişti.

“Abime daha fazla güç vermeyeceğim,” diye duyurdu Baldair kararlı bir şekilde. “Bunu bana tepeden bakmak için kullanacaktır.”

“Jax abin demedi, o...”

“Evet, Büyücülük Bakanı dedi.” Baldair taca doğru kaşlarını çatı. “Ama Victor, Aldrik’in yalakası artık. Aldrik ona bakanlığın başına geçmesi yardım ettiğinden beri ayrılmaz ikili oldular. Hayır, hayır – bunu onlara vermeyeceğim.”

“Baldair, bu tehlikeli.” Jax endişeli bir korkuyla taca bakmaya devam ediyordu. “Şu an bile canavara dönüşebiliriz...”

“Tehlikeli olması da onlara vermemek için başka bir sebep.”

Erion iç geçirdi. “Bunu mantık çerçevesinde bir düşün.” Konu Aldrik oldu mu Prens’ten bunu rica etmek faydasız bir çabaydı ama Erion yine de ısrarcı olacaktı. Kristal ilmi oldukça eskiydi ama kökleri hep talihsizlikten besleniyordu.

“Öyle yapıyorum zaten.” Baldair aniden düşünceli göründü. Prens’in konuşmasını beklerken Jax ve Erion dillerini tuttular. “He-pimiz kristallerin kötü olduğunu biliyoruz. Ancak herhangi biri onlara bulaşırsa bu bütün taraflar için kötü sonuçlanır.”

Erion katıldığını göstererek sessizce başını salladı.

“O zaman... bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur,” diye mantık yürüttü Baldair. “Kristal Mağaralar Savaşı bazı büyücüler fazla cüretkâr davranıp taşların gücünün peşine düştü diye başladı, değil mi?”

Erion’a ve dünyanın geri kalanına söylenen buydu.

“Öyleyse bunu ne kadar çok kişi bilirse daha zararlı çıkarız. Ama sadece üçümüz bilsek ve bunun varlığını kimseyle paylaşmazsak o zaman gizli kalabilir.”

“Nerede?” Jax de Erion’un hissettiği gibi tüm bu fikre ikna olmamış gibi görünüyordu.

“Söylemem.” Baldair sırtıttı. “Bu benim sırrım olacak ve mezara götüreceğim.”

Erion bunun üzerine düşündü. Tacın varlığını kimse bilmeyecekti. Belki de en güvenli yol buydu – zamana yenik düşmesi.

“Bu keşfin bende sır olarak kalacağını farz et,” diye yemin etti Erion. Eğer Baldair en iyisinin böyle olacağını düşünüyorsa o zaman o da arkasında duracaktı.

İkisi de Jax’e döndü.

Bir sırtıtış yanaklarına yayılırken Jax’in yüzündeki tereddüt silindi. “Eğer böylesinin en iyisi olduğunu düşünüyorsan.”

Erion kaş çatmasına engel olmaya çalıştı. Arkadaşları artık böyleydi. Artık böyle olmak zorundaydı. Kolunu kaldırıp Jax’in omuzlarına doladı ve onu sarsarak, Jax ne kadar değişirse değişsin her daim onun yanında kalacağını gösterdi.

“Tamamdır o zaman. Altın sırrımızı muhafaza edeceğiz.” Taca doğru başını salladı.

“Mezara kadar,” diye onayladı Jax.

Baldair kahkaha attı ve altın paralardan birini masadan aldı. “Jax bunu eritebilirsin, değil mi?”

Jax onaylarcasına başını salladı.

“Bize kol zırhı yap, bileklerimize göre.” Prens, Jax’e bir altın para uzattı.

Alevtaşıyıcı parayı bir kez havaya fırlattı, yakalamadan önce ardından alevler takip etti, altın ısıyla beraber yumuşak ve şekil verilebilir gibi görünüyordu. Jax bir avuç dolusu altın para daha aldı. O eriyik hâldeki parayı birleştirip ısıdan etkilenmeksizin çıplak bileğine dikkatle sararak şekillendirirken Erion ilgiyle izledi.

Soğuduğunda ise eserini Baldair'e attı, sonra aynı işlemi Erion'la da tekrar etti.

"İşte." Baldair bileğini onlara doğru tuttu, neredeyse tüm altın paralar bu kabaca şekillendirilmiş zırhın yapımına gitmişti. Masada sadece iki kolye ve taç kalmıştı. "Şimdi birbirimize bu sırıla, bu görevle, bu yakınlıkla bağlandığımızı asla unutmayacağız." Prens, karşı konulması güç, bulaşıcı bir tebessümle onlara baktı. "Benim altın muhafızlarım."

TEŞEKKÜRLER

Kule Muhafızları – her biriniz her gün bana olabileceğim en iyi yazar olmam için o kadar ilham veriyorsunuz ki... Eğer sizin sevginiz, desteğiniz ve cesaretlendirmeniz olmasaydı ne bugün olduğum yerde olurdum ne de yazdığım kitapları yazardım. Bu kitap tüm içtenliğimle hepiniz için ve umuyorum ki keyif aldığınız hikâyeler yaratmaya devam edebilirim.

Redaktörüm Dani – bu kitapta gerçekten yardımına koştun. Harcadığın zaman için ve eserimi dünyaya göndermeden önce dikkatli gözlerle son kez incelediğin için teşekkür ederim. Daha iyi bir redaktör düşleyemezdim ya da daha iyi bir arkadaş.

İçerik editörüm Jamie – yorumlarını hem sevip hem nefret ettiğimi söylemem doğru olur mu? Hah! Ama cidden, “nefret ettiğim” derken aslında tembel davrandığımı ve o şeyleri daha erken fark etmediğim için kendime kızdığımı söylüyorum. İşte sen o kadar harikasın. Hem Hava Uyanıyor dünyasına uysun hem de kendi başına öne çıksın diye kurguyu ve karakterleri pürüzsüzleştirmek için benimle çalışmaya zaman ayırdığın için teşekkür ederim.

Editörüm Rebecca – bir tanesi daha bittil Dünyaya aşına olmasan bile bu işe girdiğin için teşekkür ederim. Yeni bir çift göz, bu hikâyeye şekil vermede gerçekten çok yardımcı oldu ve her zaman olduğu gibi düzeltilerin kusursuz.